

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

suite
on *the*
boss

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Önsöz](#)

1. [Sophia](#)
2. [Sophia](#)
3. [Isaac](#)
4. [Sophia](#)
5. [Sophia](#)
6. [Isaac](#)
7. [Sophia](#)
8. [Sophia](#)
9. [Sophia](#)
10. [Sophia](#)
11. [Sophia](#)
12. [Sophia](#)
13. [Isaac](#)
14. [Isaac](#)
15. [Sophia](#)
16. [Sophia](#)
17. [Isaac](#)
18. [Sophia](#)
19. [Sophia](#)
20. [Isaac](#)
21. [Sophia](#)
22. [Isaac](#)
23. [Sophia](#)
24. [Isaac](#)
25. [Sophia](#)
26. [Sophia](#)
27. [Isaac](#)
28. [Sophia](#)
29. [Sophia](#)
30. [Sophia](#)

[Sonsöz](#)

[Olivia'nın diğer kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI© 2022 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak Ana Grigoriu-Voicu, books-design.com.

Düzenleyen: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

suite
on *the*
boss

OLIVIA HAYLE

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

Bir zamanlar babamın, ondan önce de büyükbabamın her gün çıktığı merdivenlerden iniyorum. Altın desen kakmalı mermer, bir asırlık yoğun kullanımdan dolayı yumuşak bir eğime sahip ve konukları restorandan lobiye götürüyor.

Eski. Kullanılmış. Ve hala güzel. Winter Hotel'in tarihi ve benzersiz olan eski yönleri, gecelik binlerce dolar ücret almamızı sağlayan şeydir.

Elimi tırabzandan aşağıya kaydırıyorum ve basamakları hızla çıkıyorum. Uluslararası genişlememizi gözden geçirdiğimiz bir gece daha oldu. Karayipler'de neredeyse bitmek üzere olan tesisimiz yeterince umut vaat ettiği için, New York'un beton ormanı yerine turkuaz okyanusla çevrili, aynı tatil köyü hissine ve Kış lüksüne sahip ikinci bir tesis için Yunanistan'da yer araştırıyoruz.

Lobinin pürüzsüz kareli zemininde yürüyorum. Ön kapının dışında gün ışığı yok. Geç oldu ve bu civarda dışarıdan yemek alabileceğimiz sadece birkaç iyi yer kaldı.

Asam bir şeyler getirebilir ama benim yürümeye ve hava almaya ihtiyacım var. Omuzlarımı geriye atıyorum ve kaslarımın tutulduğunu hissediyorum.

Andrej ön masanın arkasından başıyla selam vererek "Efendim," diyor. Kırklı yaşlarının ortalarında, aslen Hırvatistanlı,

ve kusursuz detaylar için bir gözü vardır. Resepsiyonda her şeyden o sorumludur.

Winter Corporation'ın başkanı olarak görev yaptığım süre boyunca işe aldığım en iyi adamlardan biri.

"İyi akşamlar," diyorum. "Her şey yolunda gidiyor mu?" Başını sallıyor. "Kesinlikle öyle. Kapasitemiz neredeyse doldu."

"Harika," diyorum ve adımlarımı uzatıyorum. Caddenin aşağısındaki Flake's'te yeterince iyi yemek var. Yarım saatten kısa bir sürede girip çıkabilirim ve yine de bu gece spor salonuna gitmek için yeterli zamanım kalır.

Mermer üzerindeki yüksek topukların sesi yankılanıyor. Tempo öfkeli, hız amansız.

Bir kadın, deve tüyü ceketinin kanatları açık ve arkasından akarak acil durum merdivenlerinden koşarak çıkıyor. Bu yarı koşu bile tek başına sıra dışı ama beni durduran onun yüzü.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve yüzünü silmek için uzanıyor, adımları hızlanıyor.

Mahvolmuş görünüyor.

Arkasında bir çift Kış güvenlik görevlisi belirir. Onu merdivenlerden aşağı kadar takip etmiş olmalılar. Topuklarına sertçe ve Larry'nin parmağını kulaklığına götürüp biriyle konuştuğunu görüyorum.

Ağlayan bir kadın için takviye mi çağırıyorlar? Bilinçli bir karar vermeden önce hareket ediyorum.

"İşte," diyorum ve onu lobideki eski taş sütunlardan birinin arkasına, muhafızların görüş alanının dışına çekiyorum. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Başını sallıyor ve nefes almak için çabalıyor. Maskara gözlerinin altına bulaşmış ve gözyaşları eforla pembeleşmiş yanaklarından aşağı süzülüyor.

"İyisin," diyorum. Görüşünü engellemek için bir elimi sütuna dayadım. "Sadece nefes al. Derin bir nefes al. Evet, işte böyle."

Kadın başını sallıyor ve titrek bir nefes alıyor. Kulağındaki küçük elmas küpeler otelin ışıkları altında parlıyor.

Kahverengi saçları fönü ve pürüzsüz bir şekilde yüzüne dökölüyor.

Benden daha genç ama çok da değil sanırım.
Güzel giyinmiş. Misafir mi?

Gözlerini silmek için uzanıyor. Sol elinde iki yüzük parlıyor. Bir alyans ve pırlanta taşlı bir nişan yüzüğü. "Aman Tanrım," diye fısıldar. "Yapamam... Ben sadece... Aman Tanrım."

"Neyin var?" Takım elbise ceketimin içine uzanıp bir paket mendil çıkarıyorum. Hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen soluksuz bir kahkahayla bir tane alıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve yüzünü siliyor. Nefes alış verışı yeniden hızlanmaya başlıyor. "Az önce onu suçüstü yakaladım. Hatta suçüstü... Aman Tanrım."

"Kimi yakaladın?"

"Kocam," diyor ama sesi daha kelimenin başında kesiliyor. Gözleri tekrar doluyor ve göğsümün içinde bir şey bükölüyor. Ağlayan insanları görmeye dayanamıyorum. Hiç dayanamadım. "Uzun zamandır şüpheleniyordum. Winter Hotel'i kullandığını biliyordum çünkü burayı seviyordu ve geçen hafta sonu çantasında o küçük şampuan şişelerini buldum ve her zaman, her zaman otelin şampuanını alıyor. Nedenini bilmiyorum. Ama alıyor. Ve bu gece bir iş toplantısı olduğunu söyledi ama ben onun yerine buraya geldim, çünkü şüphelendim..."-bir başka kırık hıçkırık daha-"ve haklıydım. Haklıydım."

Görüntü her saniye daha da netleşiyor. Ona bir mendil daha uzatıyorum. "Öyle miydin?"

Başını sallıyor ve yüzünü siliyor. Gördüğüm kadarıyla çilleri var. Burnunun kenarında bir sürü var. "Resepsiyondaki kadına kocama yıldönümümüz için sürpriz yapmaya geldiğimi söyledim. Kimliğimi gösterdim ve evli olduğumuzu gördüler. Aman Tanrım, onu terk etmek zorunda kalacağım." Gözlerini kapattı, sesi kısıldı. "Evimden taşınmak zorundayım."

"Özür dilerim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sütunun etrafına bakıyorum ve güvenli bir mesafeden bizi izleyen iki güvenlik görevlisini görüyorum. Onlara başımla selam veriyorum. Anladım.

"Ben de odasına çıktım ve ikinci anahtar kart bendeydi..."

Bir yanımla bunun resepsiyonist açısından ne kadar büyük bir hata olduğunu düşünüyor. Bu asla olmamalıydı. Ama bu ay içinde yeni personel aldık ve bazıları diğerlerinden daha yeşil.

Andrej birinin gitmesine izin vermek zorunda kalacak.

"Süitinin kapısını açtım." Başını ellerinin arasına gömüyor ve tekrar hıçkırıyor. Bu çaresiz bir ses ve ellerim sütuna karşı yumruk haline geliyor.

"Ağlama," diyorum. Lütfen ağlama.

Başını sallıyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor. "Birlikteydiler, yataktaydılar. Onlar... Ben gördüm. Her şeyi."

Ağzımın etrafında acımasız bir şey sıkılıyor. "Özür dilerim."

Şöyle diyor. "Oradan hızla çıktım ve o beni kovaladı... üstümde sadece bir çarşaf vardı. Asansörlerin yanındaki korumaların yanından geçtik ve benim içeri girmeye çalıştığımı... bağırdı."

Ve güvenlik görevlilerim otelim koridorlarında koşuşturan yarı çıplak bir adam yerine tamamen giyinik bir kadını merdivenlerden aşağıya kadar kovalamışlar mıydı?

Bir başka gerekli konuşma.

"Her şeyimi kaybettim," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor. Gözyaşları onları derinleştirmiş, her türlü yapaylıktan arındırmış gibi tuhaf bir şekilde berraklar. Açık maviler, koyu renk saçları ve soluk teniyle bir tezat oluşturuyorlar. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Tanrım, ben sadece... özür dilerim. Az önce sana söyledim..."

"Yanlış bir şey yapmadın," diyorum ve kolumu yavaşça, isteksizce, onu sütuna karşı koruduğu yerden indiriyorum. "Şok geçiriyorsun."

"Şok. Evet. Şüphelenmiş olsam bile." Deve tüyü paltosunun bağlarına uzanıyor ve onları belinde sıkıca düğümlüyor. Sanırım otuz yaşlarında. "Özür dilerim. Um,

Demek istemedim... yani... merhaba? Tanıştığımıza memnun oldum?" Yüzü mahcup bir kahkahayla yumuşuyor.

"Benim adım Isaac," diyorum. "Sizinle tanışmak bir zevk." "Oh."

"Ben burada çalışıyorum."

Parlak gözleri berraklaştı, tekrar sıvı bir ışık havuzuna dönüştü. "Resepsiyon görevlisine yaptığım şey için özür dilerim. Hepsi benim hatamdı, çok inandırıcı olabiliyorum... başları belaya girmeyecek, değil mi?"

"Bunun için endişelenme." Sütuna doğru eğildim ama lobi, salon koltuklarında oturan birkaç çift dışında boş görünüyordu. "Kocanızın sizi takip etmek için aşağı inebileceğini düşünüyor musunuz?"

Gözleri genişledi. "Hayır. Yani, olabilir. Tabii hemen geri dönmediyse..." Yüzünü buruşturuyor. "Gitmeliyim."

"Bu en iyisi olabilir," diyorum. "Söyle bana, adı ne?"

"Percy Browne," diyor. "Neden?"

Bu ismi biliyorum, aileyi tanıyorum. Ama bu sesimdeki inancı değiştirmiyor. "Çünkü çıkışta ona cehennemi yaşatacağım. Minibarın tamamını ona ödeteceğiz."

Gülüyor. Ses başlar başlamaz bitiyor ama yine de kendi dudaklarımı kaldırmama neden oluyor. Gülümsemek bu kadında gözyaşından çok daha doğal geliyor. "Teşekkür ederim. Ona geç çıkış da verme."

"Asla." Ön kapıya doğru elimle işaret ediyorum ve o da yanıma . "Arabayla mı geldin?"

"Taksiye bindim."

"O zaman sizin için bir tane işaretleyeyim," diyorum.

"Bayan...?"

"Sophia," diyor ve sonra titreyerek ekliyor, "Sanırım artık sadece Sophia'yım. Sanırım boşanıyorum."

Sesinde acı veren bir hüznün var ve bunu duymak acı verici. Birdenbire ve beni şaşırtan bir şiddetle Percy Browne'a karşı nefret duymaya başlıyorum.

"Seni takdir etmeyen bir adamla birlikte olmaktansa," diyorum, "bu daha iyi."

Sophia ellerine bakıyor. Sophia, sanırım. İsim ona uyuyor. Yumuşak, güçlü ve bir şekilde klasik. Sabit.

Sözlerime cevap vermiyor ve ben de taksi çağırmak için kolumu kaldırıyorum. Tanrı biliyor ya, ağlayan kadınlara ne diyeceğimi bilmiyorum. Ya da ağlayan erkeklere... Ağlayan bebeklerden bahsetmiyorum bile. Küçük kardeşimin de bir bebeği olacak ve hiç şüphesiz küçük çocuğun en sevdiği aktivite onu her kucağıma aldığımda avazı çıktığı kadar bağlamak olacak.

Bir taksi Winter Hotel'in dışında belirlenen bekleme yerinde yavaşça durdu. Sophia başını kaldırıp bana baktı. "Utaniyorum," diyor usulca.

Başımı salladım. "Olma. Tam da senin konumundaki bir insanın vereceği tepkiyi verdin."

Yeni bir dizi gözyaşını kırıştırtıyor. Kirpiklerinde elmas gibi parlıyorlar. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Ne zaman istersen," diyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Sophia Browne, yakında başka bir şey olacak, cennet mavisi gözleri ve çelik gibi taşakları olan kadın arabaya adım atıyor. Siyah saçlar, deve tüyü palto, çıplak mokasen ayakkabılar. Zarif bir birlikteliğin resmi, sadece güzel yüz hatlarındaki harap olmuş ifadeyle gölgeleniyor.

Henüz gitmesine izin veremem. Elim kapının üzerinde duraklıyorum. "Benim için bir şey yapacağına söz verir misin?"

"Evet?" diyor.

"Bunun Kış Oteli hakkındaki imajınızı zedelemesine izin vermeyin."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Olmayacak. Şampuan şişeleriniz sayesinde öğrendim bile!"

Taksinin Central Park'ın kenarlarını kucaklayarak Yukarı Doğu Yakası yönünde caddede ilerleyişini izliyorum.

Sonra ellerimi ceplerime soktum ve Flake'in yerine doğru yürüdüm.

benim Zihin yaşar üzerinde ve elmas
benzeri gözler o parmağındakinden daha parlaktı.

OceanofPDF.com

SOPHIA

On ay sonra

Boşanma bana çok şey öğretti.

Bunlardan biri, çiftin tuğrasıyla süslenmiş yastıkların, havluların ve çatal bıçak takımının fevkalade kötü bir fikir olması. Elbette benim değil, eski kayınvalidemin tuğrasıydı ama bu, artık kullanmak istemediğim bir dizi güzel havluya sahip olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Bir çiftin monogramı sadece çift var olduğu sürece işe yarar.

Percy'ninki ve benimki artık yok.

Ama en çok canımızı yakan dersin çatal bıçak takımıyla ya da baş harflerimizin ustalıkla iç içe geçirilmesiyle pek ilgisi yok. Hayır, her şey ortak arkadaşlarımızla ilgili.

Şimdi zor yoldan öğrendim ki böyle bir şey yok. Boşanma savaşının siperlerinde herkes bir taraf tutar.

Davayı açar açmaz, dördü evli olmak üzere yedi yıllık birlikteliğimiz boyunca etrafımızı saran insanlardan gelen mesajların, telefonların, davetlerin, brunch davetlerinin ve merhabaların yavaş yavaş azalması başlamıştı.

Ortak arkadaşlarımız bir taraf seçti ve bu çok nadiren benim tarafım oldu. Kadın arkadaşlarımız onlarla tanıştığımda çok anlayışlı davrandılar elbette. Maud, dosyalamadan iki ay sonra bir akşam yemeğinde bana her şeyi duyduğuma çok üzüldüğümü söylemişti.

boşanmak için. Bunu onarmanın bir yolu yok muydu? Onun küçük patavatsızlığını görmezden gelmenin? Mark'la benzer bir süreçten geçerken kullandığımız çift terapistinin adını vereyim. Bir düşün Sophia. İkiniz birlikte çok şey yaşadınız.

Evet, düşünmüştüm. Bir ton monogramlı ıvır zıvırımız var.

Belki de o kadar da anlayışlı değillerdi.

Percy ve benim tanıdığımız insanların çoğu benim arkadaşlarımdan çok onun arkadaşlarıydı. İster yatılı okulda okuduğu dönemden, ister Ivy League üniversitesinden olsun, okul arkadaşlarından oluşan eski yoldaşlığı. Squash arkadaşları ve golf arkadaşları, ailesinin arkadaşları ve onların çocukları ve New York'ta birlikte kurduğumuz sarmaşıklarla kaplı geniş ağın tamamı - ama bu bizim ağımız değildi ve onu ben kurmadım. O ve ailesi kurdu ve ben de safça bunun bir parçası olacağımı düşünmüştüm.

Burayı kendime ait kıldığımı ve burada bir hayatım olduğunu.

Ama bir boşanmanın ardından, on yıl önce New York'a geldiğimde ne kadar yabancıysam, şimdi de o kadar yabancıyım. Percy onların bir parçası. Ben değilim ve bir zamanlar aramızda kılcal bir çatlak olan şey şimdi esneyen bir uçurum.

Ben Marhill'den Sophia Bishop, artık dipsiz brunchlara ve çiftlerin golf seanslarına davet edilmeyen bir yabancıyım.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım... O da çalışmak.

Dikkat dağınıklığı, terapistim ders veren bir ses tonuyla söylemeyi sever,

Sorunlarıyla başa çıkmanın en sağlıklı yolu bu değil Sophia.

Belki değil, ama en rahatı olduğu kesin, kârlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Boşanmadan hemen sonra, Exciteur ofisi Percy ile boşalttığım üç yatak odalı daireden daha ev gibi bir yer haline geldiğinde, aralıksız çalışma saatlerim başladı.

Ve meyvelerini verdiler. Şu anda Strateji departmanında kıdemli bir proje yöneticisiyim, proje asistanlığından bir üst kademeye yükseldim ve bunun için tek gereken özel hayatımın patlamasıydı.

Terfi tam da Percy ile yaşadığım daireden kaçıp kendime bulduğum yeni daireden kaçmaya başladığım geldi. Midtown'da tek yatak odalı, New York standartlarına göre mütevazı ama yine de tek maaşlı bir hane için cehennem kadar pahalı bir daire.

Ayrıca acı verici bir şekilde boş.

Tek umut ışığı, kız kardeşimin bana kakaladığı yavru kedi. Kocasının ahırlarında devriye gezen kedilerden biri yavrulanmıştı ve Percy'yi suçüstü gördükten sonra Marhill'de saklandığımda, yavrular enerjik atlayışları ve şekerlemeleriyle bana eşlik etmişlerdi. Rose bir tanesini eve götürmem için ısrar etti.

Şimdi hiç istemediğim bir kedim, çok pahalı bir dairem ve haftada çok fazla saat çalışmamı gerektiren bir işim var.

Boşanmamdan çıkardığım üçüncü ders de bu. Sadece kocanızı ya da evliliğinizi kaybetmiyorsunuz. Kendiniz için kurduğunuz tüm hayatı kaybediyorsunuz.

Sophia Browne artık yok. Sophia Bishop'ın kim olduğundan da emin değilim.

Umutsuzca bir New Yorklu olmak istiyordu, bunu biliyorum. Bir zamanlar çocukluk odamda ufuk çizgisinin bir posterini vardı ve Sex and the City'yi bir kullanım kılavuzu gibi izlerdim. Buraya taşınmak bir hayaldi. Percy uyum sağlamama yardım etmiş, bana yol göstermişti... New Yorklu bir adamla evlenmiş ve New Yorklu bir aileye gelin gitmişim. Burası benim evimdi.

Ama artık kim olduğumdan emin değilim.

Yapılacaklar listemdeki ilk görev çalışmak. Bunu hep sevmişimdir. Percy sık sık, istediğini elde edemediğinde biraz huysuzlaşan karakteristik sesiyle, yapmam gerekenden daha fazla çalıştığımдан şikayet ederdi. Evde kalmayı tercih edersem bana bakmayı defalarca teklif etmişti.

Ona her zaman hırsımı sevdiğini söylediğini hatırlatırdım. O zaman yumuşar, başını sallar ve tabii ki sevdiğini söylerdi.

Ama bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum. İşe gitmek için her zamanki yürüyüş rotamı kullanıyorum. Exciteur'un ofisleri yeni daireme rahat bir mesafede bulunan yüksek bir gökdelende yer alıyor. Sıcak aylarda çoğu genç Exciteur çalışanının öğle yemeğini yediği yakındaki küçük yeşillikte her zamanki bankımda duruyorum ve ergonomik spor ayakkabılarımdan bir çift alçak topuklu slingback'e geçiyorum. Sonra yürüyüşlerim sırasında saçlarımı bağladığım koruyucu örgüyü çözüyorum. Hiçbir şey fönlü saçları rüzgar kadar mahvedemez ve bu boşanmadan çok önce öğrendiğim bir ders.

Sabah rutinimi bir bilime dönüştürdüm.

İş yerinin dışındaki arabadan bir kahve alıp katıma çıkıyorum.

Exciteur büyük bir danışmanlık firmasıdır.

Aslında, devasa çok hafif bir kelime olabilir. Devasa. Küresel. Dünyanın dört bir yanında, büyüdüğüm küçük kasabanın nüfusundan daha fazla iş arkadaşım var.

E-postalardaki tümünü yanıtla düğmesinin kalıcı olarak devre dışı bırakıldığını söyleyelim.

Jenna çoktan masasına oturmuştur. Şık, siyah saçları sert bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmış. Bu onun katil görünümü, önemli müşterileriyle yaptığı toplantılarda sık sık giydiği bir kıyafet.

"Benden önce gelmişsin," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor, gözleri parlıyor. "Masanda bademli kruvasan var."

"."

"Yaptım," diyor.

"Haftaya senden önce geleceğim. Kekini yaban mersinli mi yoksa çikolatalı mı istersin?"

"Elbette öyle olacak," diyor. Jenna şehrin öbür ucunda yaşıyor ama nedense işe bisikletle gitmeye karar vermiş. Exciteur spor salonunun duşlarını kullanabilmek için herkesten erken geliyor. "Ama her ihtimale karşı... tüm yol boyunca çikolata."

Beni bekleyen kruvasanı almak için ofisime gidiyorum. Takımım için büyük bir gün. Bunu biliyor, at kuyruğu ve

Hepsi, ben de öyle.

Sonra masasına geri dönüyorum. "Notlarımızı mı gözden geçiriyorsun?"

"Elbette." Tüm şakalaşmalarımıza rağmen Jenna çok keskin bir zekaya sahip. O benim sağ kolum ve Exciteur Danışmanlık'taki iş geliştirme ekibimin üçüncü komutanı.

Ve tüm bunları MBA için yarı zamanlı eğitim alırken yapıyor. Sadece altı ay önce başlayan biri için inanılmaz derecede iyi gidiyor.

Kahvemden bir yudum aldım. "Bu proje bizi hızlı vurdu."

"Öyle oldu," diyor. "Bunun için başka bir danışmanlık firmasıyla karşı karşıya gelip gelmeyeceğimizi biliyor musun?"

Başımı salladım. "Duyduğum kadarıyla hayır. Görünüşe göre Victor St. Clair ile bir aile bağı ya da bir tür arkadaşlığı var."

"Ah," diyor Jenna. Exciteur'deki CEO'muz görülmeyi değil duyulmayı tercih ediyor, eli kolu bağlı ama her yerde. Ama kesinlikle iyi bağlantıları var ve en iyisini bekliyor. Her zaman ve istisnasız. Geçmişte ekipler başarısız olduğunda tepkisi çok sert oldu.

"Evet," dedim. "Bu da demek oluyor ki bu toplantıyı çivilememiz gerekiyor."

Başını sallıyor, yüzü derin düşüncelere dalıyor. Jenna ikinci kuşak Vietnamlı, son derece pozitif ve limon sarısı bluzlar giymeyi seviyor. Daha önce hiç kimseyle onunla olduğum kadar iyi çalışmamıştım. "Toby bugün bizimle geliyor mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "İkinizin bu projede bana destek olmanızı istiyorum. Müşterinin bugün ne diyeceğini göreceğiz ama... bu çok önemli olabilir."

"Binbaşı," diye tekrarlıyor ve bilgisayarına geri dönüyor. Birkaç hızlı tıklamayla otelin web sitesini açtı.

Potansiyel yeni
müşterimiz. The Winter
Corporation.

Şimdiye kadar bir projeyi yürütmekle görevlendirildiğim en büyük müşteriydi ama yine de ismine bakınca hatırlamadan edemiyorum.

Kış Otelı, kendi özel kurtuluşum ve kendi özel cehennemim, hepsi bir arada. Aylarca şüphelendikten, Percy'nin olağandışı geç gecelerini ve gezinen gözlerini sorguladıktan sonra gerçeği öğrendiğim yer.

"Katılımcı listesi güncel mi?" diye soruyor ve bu toplantı için iç brifingimizi çıkarıyor.

Kış aylarından katılan herkesin isimleri ve resimleri elimizde. Bizim gibi danışmanlardan arka plan araştırması beklenmektedir.

Bugün o toplantıya işi bitirdiğimizden emin olmalıyım... Ve buna pek çok farklı nedenden ötürü ihtiyacım var.

"Evet," diyorum ve en tepedeki de dahil olmak üzere isim listesine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Hepsi orada olacak."

Birkaç saat sonra Toby, Jenna ve ben bizi Winter Oteli olan heybetli taş yapıya götürmek üzere taksiye bindik. Şehirde bir kurum, ilk büyük otellerden biri, Yıldızlı Çağ'a kadar uzanan tarihle dolu.

Ailenin kendisi kadar eski ve hikayeli. Percy'nin anne ve babası kendilerini Yukarı Doğu Yakası'nın dünyasına sıkı sıkıya bağlı görseler de Brown'ların yeri Winters'larla kıyaslanamaz bile. Onlar toplumun dokusuna işlemişler. Hatta muhtemelen kendileri dokumuşlardır.

Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyip taksinin penceresinden Jenna ve Toby'nin oyun öncesi ısınma hareketlerinden uzağa bakıyorum. Sinirlerim göğsümün içinde sinek kuşları gibi yükseliyor.

Winter Hotel'deki o meşum akşamda bana tam olarak kimin yardım ettiğini anlamam biraz zaman almıştı.

Resepsiyonist, temizlikçi ya da güvenlik görevlisi değildi. Bunlardan herhangi birine benzemiyordu. Çok keskin gözleri, çok düzgün bir duruşu ve çok pahalı bir takım elbisesi vardı. Daha önce kalabalıkta gördüğüme yemin edebileceğim bir yüzü vardı.

Ama dünyam daha yeni yıkılmıştı ve ayrıntılar o gecenin duygusal girdabıyla karışıp kaybolmuştu.

Percy ile olan ılık ılıa konuşmaları.

Bu yüzden, Kış projesi iki hafta önce Exciteur'da yeni terfi ettiğim kucağıma düşene kadar bana bir mendil ödünç veren adamı neredeyse unutmuştum.

Müşteri, CEO'nun özel bir dostudur. Sahip olduğunuz her şeyi verin ve hızlı olun.

Ben de bunu yaptım ve Winters hakkında, hem kurum hem de halen asırlık otel zincirinin sahibi ve yöneticisi olan aile hakkında epeyce araştırma yaptım.

nc ve dördüncü kuşakların yönetiminde zayıflamak yerine güçlenen az sayıdaki şirketten biridir.

Winter Corporation'ın şu anki sahibi ve yöneticisinin adını ve resmini bulmam araştırmamın  dakikasını aldı. Winter Hotel'in lobisindeki merdivenlerin dibinde çekilmiş profesyonel bir fotoğrafta yüzü bana bakıyordu, siyah saçları geriye taranmış ve gözleri fotoğrafya acele etmesini söyler gibi kameraya bakıyordu.

Lobide utanç verici bir şekilde aşır paylaşım yaptığım, bana taksi çağırın ve mendil veren adamdı.

Projeden vazgemememe kıl payı kalmıştı. Ama daha yeni terfi etmiştim ve dairem hala akşamları dönmek için çok büyük ve çok yalnız hissettiriyordu. Bu yüzden Kış işini kabul ettim ve zamanı geldiğinde gururumu bir kenara bırakmaya karar verdim.

Ancak o zaman şimdi ve gururumun tadı aşağı inerken pek iyi gelmiyor.

Taksi, Winter Hotel'in önünde düzgün bir şekilde durur. Ana operasyonlar binanın içinde, ofis alanına ayrılmış bir katta devam ediyor. Bu, ne tür bir işletme olduğunu gösteriyor. Eski, aile odaklı ve biraz da kendi mirasına aşık.

Taş sütunlar yaldızlı girişı çevreliyor. Kapıcılar, Percy ve ailesiyle bu otele yaptığımız ziyaretlerden aşına olduğum bir üniforma giyiyor. Restoranlarından birinde yemek yemeyi severlerdi... oğulları da metresiyle burada buluşmayı severdi. Tüm Browne iştahları için tek durak noktasıydı.

Jenna, Toby'yle benim aramda, "Biz hallederiz," diye mırıldanıyor. "Bacağını kır, Soph."

"Bundan sonra öğle yemeği benden." "Tayland yemeği mi?"

Toby diyor ki.

"Evet lütfen," diyor Jenna.

Ana merdivene doğru yürüyoruz, New York'un en etkili insanlarından biri olan CEO Isaac Winter'a yanlılıkla içimi döktüğüm yerin yanından geçiyoruz.

"Tabii," dedim. "Yanında bir kadeh de şarap içelim."

Kendimi aptal durumuna düşürdüğüm noktaya bakmıyorum. Acil durum merdivenlerine de bakmıyorum.

Kontrol sende, Sophia.

Resmi üniformalı bir görevli "Şuradan" diyor ve personel kapısına ulaşmak için anahtar kartını kullanıyor. Bize bir koridor boyunca eşlik ettiler. Bir konferans odasına. Ve orada Winter Corporation'ın yönetici ekibini oluşturan beş kişi bizi bekliyor. Hepsini isim ve pozisyon olarak tanıyorum.

Ve dümeninde de adamın kendisi oturuyor. Isaac Winter. Bana doğru bakıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SOPHIA

Kaşlarından birinde hafif bir kalkma var.

İşte bu, verdiği tek takdir ipucu. Sinirlerimin sivri uçlarını yatıştırıyor ve profesyonel senaryomu başlatıyor.

Bunu daha önce birçok kez yaptım.

Bize en yakın olan adama elimi uzatıyorum. Teker teker hepsi ayağa kalkıyor.

"Sophia Bishop," dedim. "Hepinizle tanışmak bir zevk. Bu proje için Exciteur'u değerlendirdiğiniz için teşekkür ederiz."

Kendilerini tanıtıyorlar. Bay Winter'a ulaştığımda tereddüt etmedim.

Eli benimkinin etrafına dolanıyor. Avucunun derisi sıcak ve kuru, tutuşu sıkı. "Isaac Winter," diyor. "Memnun oldum, Bayan Sophia... Bishop, değil mi?"

"Evet, doğru" dedim. "Bishop."

"Güzel soyadı," diyor.

Evet. Hatırlıyor, tamam.

"Teşekkür ederim," diyorum ve uzun süredir sıktığım elimi bırakıyorum. "Bunlar benim ekibim, Jenna Nguyen ve Toby Sutton. İkisi de Exciteur'un iş geliştirme departmanı için çok değerli."

Jenna ve Toby profesyonel moda geçtiler. Sesleri net ve rahat ve yan yana durduklarında yetkinlik yayıyorlar.

Hepimiz tekrar oturduk.

Isaac Winter'ın karşısına çıktım. O, tüm şirketin başı. Ben, geliştirme ekibimin başı.

CEO'nun bu toplantılara katılmak için zaman ayırmadığı pek çok şirketle görüştüm.

Bunda var.

Bize verdikleri bilgileri kısa ve kapsamlı cümlelerle sıraladım ve mükemmelliğe olan bağlılığımızı bir kez daha teyit ettim. "Neye ihtiyacınız varsa," diyorum, "Exciteur size sağlayabilir."

Masanın diğer tarafında sessizlik var. Isaac elini çenesinde gezdiriyor, gözleri benden Toby ve Jenna'ya kayıyor. Sanki bizi değerlendiriyor.

"Yeni bir otel zincirine açılmayı düşünüyorum" diyor.

Başımı salladım. Bu, masama gelen kısa genel değerlendirmenin bir parçasıydı. "Bir yan marka istiyorsunuz," dedim. "Farklı bir müşteri kitlesini hedefleyen, franchise olanakları olan? Sadece büyük şehirlerde değil, ülke çapında bir zincir oluşturmak için uzun vadeli bir kapasiteye ihtiyaç olduğunu tahmin ediyorum."

"Potansiyel olarak," o katılıyor. "Ben nefret için kullanmak kelime bütçe, ama..."

Gülümsememi gizliyorum. "Daha ekonomik, belki?"

"Bu kelimeyi kullanalım, evet. Kalite dışında her şeyde ekonomik." "Doğal olarak," diyorum. "Hangi unsurları muhafaza etmek istiyorsunuz? ana Kış Otellerinden?"

Isaac vizyonlarını ortaya koyuyor. Baş oyunculuk görevlisi de teknik özellikleri ve ayrıntıları anlatıyor. Yanımda Toby ve Jenna tüm bunları not alıyor.

Bu, birkaç hafta içinde eskizler, bütçe seçenekleri, isimler ve logolar ve potansiyel mimarların iletişim bilgileriyle birlikte bir sunum yapmak için ihtiyaç duyacağımız bilgilerdir.

Yeni bir otel zinciri mi istiyorlar? Onlar için sıfırdan bir tane tasarlayacağız.

Sunumları sırasında Isaac'e bakıyorum. Yüzü hiçbir şey vermiyor, ama gözümü ondan alamıyorum.

İpuçları. Tıpkı araştırmamda yer alan resimdeki gibi görünüyor. Kalın, siyah saçları oldukça kısa kesilmiş ve geriye taranmış. Delip geçen gözler. Kusursuz bir takım elbise ve cilalı konferans salonuyla tezat oluşturacak şekilde yanaklarında hafif bir kirli sakal.

Gözlerinin etrafında ve alnında belli belirsiz çizgiler var ama bunlar onu daha seçkin gösteriyor. Yaşı araştırmamın bir parçasıydı. Otuz sekiz, birkaç ay sonra otuz dokuz olacak.

Ve hiç evlenmedi.

Sanırım onun gibi bir adam için alışılmadık bir durum.

"Sophia," diyor Jenna. Profesyonel sesini kullanıyor, keskin ve zeki. "Bu işi bitirmek ister misin?"

Onlardan bu projede bize güvenmelerini istedim ve altı haftalık bir geri dönüş sözü verdim. "New York'taki amiral gemisi otelinize girmemize izin verilmesini çok isteriz. Çalışanlardan biri otelin farklı bölümlerini gezdirebilir mi?"

"Bunu ayarlayabiliriz," diyor Andrew. Elli iki yaşında olduğunu ve şirketi yönetirken Isaac'ın sağ kolu olduğunu şirket içi brifingimden biliyorum. Ayrıca buradan üç blok ötedeki lüks bir hazırlık okuluna giden ikiz kızları var ve hafta sonları golf oynamayı seviyor.

Exciteur'un bazen araştırma konusunda bu kadar titiz olması korkutucu.

Ve sonra işimiz bitti, bir kadın ve üç erkekten oluşan yönetici ekibin karşısında oturduk, hepsi de beni hıçkırığa ağlarken gören adamın liderliğinde, rimelim yanaklarımdan aşağı aktı. Jenna herkesin iletişim bilgilerimizin bir kopyasına sahip olduğundan emin oluyor ve Toby defterlerimizi topluyor.

Gösteri zamanı, Sophia. Sözlerimi sorumlu kişiye yöneltmeden önce insanların konferans odasından çıkmasına izin veriyorum.

"Bay Winter?"

Isaac kapının yanında durdu. İkinci komutanı bana meraklı bir bakış gönderiyor, Jenna da öyle, ama ikisini de görmezden geliyorum.

"Evet, Bayan Bishop?"

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Gözleri okunmaz halde. "Elbette. Andrew, lütfen Bayan Bishop'ın ekibine lobiye kadar eşlik et ve bir fincan kahve içtiklerinden emin ol."

Kapıyı diğerlerinin arkasından yarı kapalı bir şekilde çekiyor. Oda, içinde sadece ikimiz varken ve bizi ayıran tasarımcı masası olmadan daha küçük hissettiriyor. Daha az resmi.

Daha sinir bozucu.

"Şey," diyor. "İlgimi çekmedi dersem yalan söylemiş "

Masaya yaslanıyorum. "Bu projede Exciteur'a güvendiğiniz için size teşekkür etmek istedim," diyorum. Sonraki kelimeler prova edilmişti. "Neredeyse bir yıl önce otelinizin lobisinde neler olduğunu hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama eğer hatırlıyorsanız, bundan sonra benden profesyonellikten başka bir şey görmeyeceğinizi garanti edebilirim."

Isaac'in kaşlarından biri kalkıyor. "Bu konuşmayı önceden mi planladın?"

Bu soru beni neredeyse oyundan düşürüyor. Ona en kurumsal gülümsememi veriyorum. "Yaptım. Bu proje benim için önemli, iyi bir iş çıkarmak da öyle. Olanları unutabilme şansımız var mı?"

"Var." Elimdeki kâğıtlara, Exciteur logosu olan dosyaya bakıyor. Ve sonraki birkaç cümleyi, sanki hâlâ onun şirketini tartışıyormuşuz gibi kayıtsızca söylüyor. "Kocanızın çıkış işlemlerini kırk beş dakika geciktirdik. Personelime yönelttiği küfürlere bakılırsa, önemli bir iş toplantısını kaçırmasını sağladığımıza inanıyorum."

Ona göz kırpıyorum. "Oh."

Isaac, "Otel odasından çıplak çıktığı için biz de onu sivil ahlaksızlıktan dava etmekle tehdit ettik," diyor. Yüzü hâlâ ciddi, gözleri benimkileri okuyamıyor ama kaşları aynı şekilde kalkık. "Bir daha misafir olarak kabul edilmeyecek. Asla."

Kelimeleri bulmam bir anımı alıyor. Elim ceketimin eteklerinde sıkışıyor. "Teşekkür . O

bunu oldukça ağır bir darbe olarak görmüştür."

"İnsanların otelimin koridorlarında kendilerini teşhir etmelerini hoş karşılamıyorum."

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. "Hayır, tabii ki değil. Bu mantıklı."

"Yani ondan boşandın."

Isaac'in sözleri bir soru değildi ama yine de başımı sallıyorum. Sol elim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Yüzüklerimin yokluğu nihayet normal hissettirmeye başladı. Hatta özgürleştirici. "Evet."

Isaac kollarını kavuşturur. Yüzü sanki daha önce onu rahatsız eden bir şey çözülmüş gibi durgun görünüyor. "İstersen bu bizim ilk buluşmamız olabilir. Lobide olanlar iş ilişkimizi etkilemeyecek."

Çalışma ilişkisi. Tanıdık kelimeler. Beni güvenli bir zemine geri götürüyorlar ve profesyonel gülümsemem tekrar yerine oturuyor. "Teşekkür ederim Bay Winter. Bunu çok takdir ediyorum."

Elini uzatıyor ve bu sefer tokalaşma daha uzun sürüyor. Koyu kahverengi gözler benimkilere kilitlendi.

"Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum... Bayan Bishop."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ISAAC

Exciteur ekibi üç gün sonra geri gelir.

Kendi ekibime gelen e-postalara ve bana ulaşan birkaç e-postaya bakılırsa, işlerin üstesinden geliyorlar. Tercih edilen renk paletlerini, bütçe yönergelerini ve sonu gelmeyen takip listelerini soruyorlar.

Sanırım çok titiz. Sonra kendimi düzeltmek zorunda kalıyorum. Çok titizler.

Sophia bir ekibin başı. Kardeşimin Victor St. Clair aracılığıyla işe almama yardım ettiği ve benim de önemli beklentilerimin olduğu bir ekip.

Yirminci kattaki dairemde asansöre bindim. Tam olarak benim demek doğru olmaz. Burası otelin içine inşa edilmiş Kış Dairesi ve her nesil burayı kullandı. Kardeşim ve ben çocukken orada çok zaman geçirdik.

Annemle babam orada hiç yaşamadılar. Konağı tercih ettiler, babam her gün otele geliyordu. Ve sonra her gün.

Ve sonra her üçte bir...

Sonunda dizginleri elime aldığımda denetim eksikliği mekana damgasını vurmuştu.

Asansör çok yavaş hareket ediyor. Yıldızlı aynaya bakıyorum ve bana bakan tanıdık yüzü görüyorum. Gri takım elbiseli, siyah saçlı, babamla aynı çeneye sahipti. Kardeşimin

onu da miras aldı ve lanet olsun ki hepimizi asık suratlı piçler gibi göstermedi.

Hangisi önce geldi, görünüş mü yoksa tavır mı?

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Tıraş olmuştum ve belki de bu beni biraz daha genç gösteriyor, ama bana bakan adamın artık yirmi beş yaşında olmadığını inkâr edemem, otuz yaşında da değil. Bu uzun zamandır düşündüğüm bir şey değildi. Umursamadım da.

Düşüncelerimden sıyrılıp asansörden çıkıyorum.

Tam orada, lobide, onunla ilk tanıştığım yerden sadece birkaç adım ötede duruyordu. İki güvenilir teğmeniyle konuşuyor. Kahverengi saçlarını arkaya at kuyruğu yapmış ve üzerinde vücudunu saran lacivert bir elbise var.

Yetkinlik ve güzellik bir arada.

Sophia'nın gözleri benimkilere takılıyor. "Bay Winter," diyor sıcak, kurumsal bir sesle ve elini uzatıyor. Sahte coşkuyu gerçekmiş gibi gösterme konusunda çok iyi. Otelcilik alanında kariyer yapabilirdi.

"Bayan Bishop," dedim. "Size ve iş arkadaşlarınıza konferans salonuna kadar eşlik etmeme izin verin."

Andrew bunu yapmayı planlamıştı. Ona görevi devralacağımı söylediğimde yüzü paha biçilemezdi.

Sophia ve meslektaşları hemen konferans salonuna yerleştiler. Kapıda nöbet tutuyor ve dizüstü bilgisayarlarını ve not defterlerini yerleştirmelerini izliyorum. Bütün günü otelde geçirecekler, çalışanlarımla konuşacaklar ve konseptleri üzerinde çalışmaya .

Sanırım kullandıkları iş terimi "inputting" idi. Danışmanlık hiç anlamadığım bir sektör ama sonuçlarına saygı duyabilirim.

"Otel gezdiniz mi?" diye sordum. Sorum tüm ekip içindi ama bu sözleri söylerken Sophia'ya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yukarı bakıyor. "Teklif ediyor musunuz, Bay Winter?" "Evet."

Bilgisayarlarını çalıştırmakla meşgul olan Jenna'ya bakar ve sonra başını sallar. "Size katılmayı çok isterim, evet. Ekibim daha sonra resepsiyon mdrnzle bir tur planladı. Blşp fethedeceğiz."

Bundan duyduğum profesyonelce olmayan hazzı durdurmak zor. Sophia bana katıldı ve asansörlere doğru yola çıktık. Ayakkabıları mermer zeminde keskin tıklama sesleri çıkartıyor. Uzun boylu bir kadın ve topuklu ayakkabılarla neredeyse aynı boydayız.

Bizi ift merdivenlerden aşağı indiriyorum. Lobiden ve Sarmaşık'tan başlayacağız. Tonozlu tavanları ve zeytin ağaçlarıyla Eski Dünya portakalı tarzındaki bu restoranda otel misafirlerine kahvaltı, akşamları da diğer herkese akşam yemeği servis ediyoruz.

"Otele daha önce birkaç kez gelmiştim," diyor, "ama Winter'ın kendisinden bir tura karşı koymam mümkün değil."

"Not almalısın."

Bir an sessiz kalıyor ve sonra usulca kıkırdıyor. "Biliyor musun, muhtemelen yapacağım."

"Oh?"

"Evet." antasından bir not defteri çıkardı. "Bana ihtiyacım olduğunu düşündüğün kadar tarih ver."

"Ne istediğine dikkat et," diyorum. "Annem otelin tarihi hakkında bir kitap yazdı. Burası hakkında üç yüz sayfalık bilgi var ve her biri bir öncekinden daha ayrıntılı."

"Biyografi mi?"

"Evet," diyorum. "Gerçi kitap hiç basılmadı. Aile içinde saklandı."

"Başarılı olacağına eminim," diyor. "Eğer geniş çapta yayınlamayı seçerseniz."

Ona bakıyorum. "Aile hakkında biraz fazla... açıklayıcı detaylara yer verdi."

Sophia başını sallıyor ve gözlerindeki ışıltı bana çok iyi anladığını söylüyor. "Anlıyorum. Ama belki de

bir kahve masası kitabı haline getirebilirsiniz. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca otelin en önde gelen konukları da dahil olmak üzere, her biri hakkında hikayeler içeren görseller kullanabilirsiniz. Kükreyen Yirmiler'den seksenlerin çılgın rock gruplarına kadar. Kış Otelı efsanevi bir yer. Bunu mitleştirebilirsiniz. Neden kendi mirasınızdan yararlanmayasınız?" diye soruyor. "Anneni de dahil edebilirsin."

Sarmaşık'a çıkan ilk mermer basamakta duraksıyorum. "Bunu şimdi mi düşündün?"

"Evet," diyor Sophia. "Hızlı bir prototip hazırlamamızı ve bunu sunumumuza dahil etmemizi ister misiniz? Şirket içi grafik sanatçılarımız var. Bunu eklemekten mutluluk duyarım."

Uzun bir süre ona baktım. "Exciteur'da iyi para kazanıyor musun?"

Gözleri genişledi. "Bu beklenmedik bir soru."

"Umarım cevabınız evettir," diyorum, "yoksa St. Clair'e size ödediği parayı artırmasını şiddetle tavsiye edeceğim."

Yanaklarında bir kızarıklık belirir. "Teşekkür ederim Bay Winter. Ama sizi temin ederim, iyi maaş alıyorum. Yakın zamanda bu pozisyona terfi ettim."

"Ah," diyorum. "Hoşuna gidiyor mu?" "Evet, hoşuma gidiyor."

"Güzel. Çünkü cevabım hayır olsaydı ve ahlaktan tamamen yoksun olsaydım, seni avlamakla ilgilenebilirdim."

Gülümsüyor. "Bu bir iltifat, Bay Winter. Teşekkür ederim."

The Ivy'ye giriyoruz. Kahvaltı servisinin son saatindeyiz ve konukların çoğu gitmiş.

"Buraya daha önce de gelmiştim," diyor. "Akşam yemeği için." "Ne düşünmüştünüz?"

"Mevsimsel menüye bayılıyorum. Çok klasik Avrupalı."

Başımı salladım. "Etienne bir usta."

On iki kişilik oturma yeri olan yuvarlak bir masada duraklıyor. "Eski kayınvalidem nişan yemeğimizi burada vermişti."

Mantıksız da olsa, bu durumdan dolayı bir kızgınlık hissettim. Elbette Brown'lar böyle bir durum için Ivy'yi seçmişlerdi.

"Oh," diyorum. Otelim zaten onun için pek çok anı barındırıyor.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, bunun konuyla ilgisi yok."

"Öyle. Burada anılarınız var." Restoranın arka tarafını işaret ediyorum. "Bakalım Etienne'in vakti var mı? Şimdi, Kış markası sizin için ne ifade ediyor?"

Bana izlenimlerini anlatıyor ve benimkileri soruyor. Soruları ilgi çekici. Zaman zaman zorlanıyor ve anahtar kelimeleri ve cümleleri not defterine yazarken onu izliyorum.

Ona geçen yıl yenilenen havuz ve spor salonunun yanına yeni kurulan kış bahçesini gösteriyorum. Oval şekilli kapalı havuza bakan balkonda duruyoruz. Oda, yaldızlı duvar sanatı ve gösterişli şezlonglarıyla tüm eski dünya art deco cazibesini koruyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor, elini trabzanda gezdirirken. Tanıdık odalar yerine onun tepkisini izliyorum. Gözlerinin genişlemesini, kolayca takdir edişini. Ve zekice yorumlarını... Yani tüm konukları böyle mi oturtuyorsunuz? Ve restoranlarınız hafta sonları önemli bir gelir kaynağı olmalı. Konuklar bu alanı rezerve etmek için ekstra ödeme yapabilirler mi?

"Daha önce havuz ve spa alanına gittiniz mi?" diye sordum. "Asla," diyor. "Burada bir gece bile kalmadım. Misafir."

Büyük odaya başımı sallıyorum. "Winter Hotel'in sahip olduğu şey eski dünyanın cazibesi. Tarihi, abartısız ihtişamı ve kusursuz hizmeti. Bunların daha ekonomik bir otel zincirinin temel bir parçası olması gerekiyor."

Mırıldanıyor ve görüş alanımdan uzaklaşıyor. "Bay Winter," diyor ve sesinde neredeyse nazik bir şey var, sanki beni kötü haberlere hazırlıyormuş gibi. Bu bende gülümseme isteği uyandırıyor. "Kusursuz hizmet, sürdürülmesi gereken iyi bir ilkedir."

Eski Dünya cazibesi muhtemelen değildir. Bunun yeni inşa edilmiş bir mülke nasıl yansıtacağını bir düşünün."

"Eğer bu olmazsa Kış Otelı olmaz."

"Kesinlikle," diyor. "Bir yan otel zinciri yaratmak istiyorsunuz, burada ve diğer ana lokasyonlarınızda çok iyi çalışan bir şeyi kopyalayıp yapıştırmak değil."

Gözlerimi ona dikiyorum. O da kendi gözlerini kısıyor. "Bu konuda çok güçlü hissediyorsun," diyorum.

"Araştırmamı yaptım, Bay Winter."

"Hiç şüphem yok," diyorum. "Ama bu otel markasını kendimden daha iyi tanıyorum."

Tüm hayatımı buna adadım.

Küçük kardeşim her zaman başka yollar aradı ve zaman zaman yardım etse de aile şirketinde çalışmakla ilgilenmediğini açıkça belirtti. Peki ya babam? İşi kendi başıma yürütebileceğimden emin olur olmaz emekli olmuştu.

Bir vizyoner değil, mirasın koruyucusu olmuştu.

Ancak bu şirket bizim can damarımız ve benim liderliğim altında gelişmekten başka bir şey yapmazsa lanetleneceğim.

Sophia'nın gözleri hala benimkiler üzerinde, gözünü kırpmadan. Bana bu kadının kocasının sadakatsizliğini doğrulamak için bir anahtar karta ulaşma yolunda yalan söylediğini hatırlatıyor. Kusursuzca dikilmiş elbisesinin altında çelik var.

"Bazen, Bay Winter," diyor, "bir meseleye en yakın olanlar onu en son net olarak görebilenlerdir. Tüm ağaçlar için orman ve tüm bunlar."

Gülümsememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "İlginç bir söz bu."

Başını sallıyor, dudakları yarım bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Sözlerinizi ciddiye alacağım konusunda bana güvenin. Ama aynı zamanda size işe yarayacağından emin olduğumuz bir teklif sunacağımız konusunda bize güveneneceğinizi umuyorum."

"Mhm," diyorum. "Hadi, sana yenilenmiş spor salonunu göstereyim."

Konferans odasına döndüğümüzde Sophia giderek daha iddialı fikirlerle dolup taşıyordu ve benim de

Daha fazla geri adım atamayacağım bir toplantı. Onu ekibiyle ve ortaklarımla baş başa bırakıyorum ve o da bana ikinci kez bakmadan notlarının başına oturuyor.

Aptalca, diye düşünüyorum, ütülü gömleğimin yakasını çekiştirerek uzaklaşırken. Ben hiç karışmam. Çizgileri asla aşmam ve uygunsuz atraksiyonlar beni asla rahatsız etmez. Aptalca ve gereksiz.

Kadının Winter Hotel'le ilgili olumsuz çağrışımlardan başka bir şeyi yok. Ona bir tane daha vermeyeceğim.

Personel koridorunda yürüdüğümde gecenin ilerleyen saatleriydi. Yönetici ofislerinin hepsi bugünlük kapalıydı ve ışıkları hala açık olan tek ofis benimkiydi. Karayipler'deki yeni yerimizin inşaatı yarılanmış durumda ve ben de müteahhitten gelen resim ve notları inceliyordum.

Thai için Taki's ya da biftek ve patates graten için yine Flake's. Seçenekler bunlar. Konferans odasının önünden geçerken Taki'nin numarasını çevirmenin yarısındaydım.

Işıklar hala açık.

Durakladım.

"Sophia?"

Bana bakıyor. Yeni bir gözlük takmış ve at kuyruğu yerini dağınık bir topuza bırakmış. Birkaç saç teli yüzünü çerçeveleyiyor.

"Oh, merhaba." Üzgün bir gülümsemeyle gözlüklerini çıkarıyor. "Lenslerimi çıkarmam gerekti."

"Hâlâ çalışıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bugün çok fazla harika bilgi edindik. Teknik olarak henüz beyin fırtınası aşamasında değiliz ama düşüncelerimi toparlamak için biraz daha kalmaya dayanamadım."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey yedin mi?"

"Evet," diyor. "Ekibiniz bize Ivy'den yemek getirdi."

"O saatler önceydi, öğle yemeği için." Ana merdivene açılan kapıya bakıyorum. "Asya füzyonu sever misin?"

"Evet."

"Bunu da araştırma olarak kabul et o zaman." Telefonumu aldım ve en üst katı aradım.

Jake ikinci sinyalde cevap veriyor. "Patron?"

Arka plandaki kalabalık restoranın sesini duyabiliyorum. "Personel koridoruna iki kişilik bir tadım menüsü istiyorum. Konferans odasındayız."

"Anladım. Şarap?"

Sophia'ya bakıyorum ve soruyu düşünüyorum. Not defterine bir şeyler karalıyor, sonra dişlerini alt dudağına geçiriyor ve cehenneme gideceğimi anlıyorum. "Evet."

"On dakika içinde orada olacak."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıyorum ve masanın karşısındaki kadının kuşkulu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor ve sonra başını sallıyor. "Oda mıydı o?"

"Evet."

"Senin ÇATI restoran o rezerve edildi için haftalar önceden."

"Popüler, evet."

"Şefinizin Michelin yıldızı var!"

"Öyle." Bir sandalye çekip karşısına oturuyorum. "Daha sonra onunla da tanışmak ister misin?"

Homurdanıyor. "Şimdi de gösteriş yapıyorsun."

"Belki biraz," diyorum ve bunun doğru olduğunu anlıyorum. Onun burayla ilgili tüm anılarının üzerini yenileriyle boyamak istiyorum. Daha iyileriyle. "Bana beyin fırtınası yaptığın fikirlerden bahset."

"Henüz tam olarak hazır değiller," diyor ama gözlerinde heyecan parlıyor. "Ama belki birkaçını kızdırabilirim..."

"Söz veriyorum, sahada şaşırmış gibi davranacağım."

Dudakları içten bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim. Bugün burada Art Deco detaylarını görmeyi gerçekten çok sevdim. Ve ben

Belki bunu logo için ilham kaynağı olarak kullanabiliriz diye düşündüm."

Başımı salladım. "Devam et."

Tam da bunu yapıyor, benim takip edebileceğimden daha hızlı fikirler ortaya atıyor. Onu iş başında izlerken fark ediyorum ki bu onun uzmanlık alanı. Fikir üretme. Yaratıcılık. Eğer bunu iş anlayışıyla başarılı bir şekilde birleştirebilirse, o zaman... tam olarak doğru işi yapıyor demektir.

Yemekler Room'dan geliyor ve Andrew Chiu her zamanki gibi yetenekli. Ceviche dilde eriyor, baharat yakıyor ve hepsi şirket tarafından önemli ölçüde daha iyi hale getiriliyor.

Sophia'nın yemekleri ne kadar sevdiğini anlamam on beş saniyemi alıyor. Sanki restoranı değerlendiriyormuş gibi her yemeğin tadına bakıyor.

Ondan tadına baktığı yemeğe bakıyorum ve çıkardığı üçüncü aaah'a gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Onu görür ve çatal havada durur. "Ne?"

"Yemeğin tadını çıkarıyorsun."

"Şey, evet." Elindeki peçeteyle ağzını sildi. "Uzun zamandır Room'a gitmek istiyordum ama bir türlü masa bulamadım."

"Percy seni hiç götürmedi mi?" Ben soruyorum.

Oda sessizleşiyor ama sorunun yankısını duyuyorum. Hay sikeyim. Benden istediği tek isteği kırdım. "Boş ver. İlk tanışmamızı unutmamı istemiştin."

Çarpık bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Belki de bunu istemek çok fazlaydı. Oldukça unutulmazdı, değil mi?"

"Evet," dedim. "Güzel kadınlar her gece lobimde ağlamaz."

Yemeğine bakıyor. "Muhtemelen iyi bir şey, yoksa Tripadvisor puanınız düşerdi."

"Evet, yoksa çok tuhaf bir müşteri kitlesini çekmeye başlarız."

Başını sallar, güler. "Rezillik! WASP'ları asla geri alamazsın."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "WASP'lar," diye tekrarlıyorum.

Bana bakıyor, gözlerinde kısa bir pişmanlık parıltısı var. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Neden olmasın? Gerçek dışı değil."

"Belki de değil," diyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. Bir sonraki sözlerini dikkatle tarttığı hissine kapılıyorum. "Küçümsemek için söylemedim ama bu sizin müşteri kitlenizin temel bir özelliği. En azından New York lokasyonu için."

"Endişelisiniz," diyorum, "çünkü beni o grubun bir üyesi olarak görüyorsunuz ve ben de bundan rahatsız olabilirim."

İç çekiyor. "Evet."

"Sanırım beni kırmanın çok zor olduğunu göreceksiniz, özellikle de gerçeklerle."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kariyerimin ilk iki yılını resepsiyonda geçirdim."

Gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Tüm Kış çocukları yazları resepsiyonda çalışmak zorunda. Büyük büyükbabam çocuklarıyla birlikte bu politikayı başlatmıştı ve o zamandan beri bu böyle. Ben de... neredeyse yirmi yıldır hiç misafir kabul etmedim. Ama nasıl yapıldığını biliyorum."

"Bu," diyor Sophia, "eminim annenin kitaba eklediği bir bilgi."

Kıkırdıyorum. "Evet, hangi çocuğunun bu işte en iyi olduğu da dahil."

"Sen mi?"

"Doğal olarak," diyorum. "Bu yüzden ben buradayım ve kardeşim burada değil."

Ciddi olup olmadığımı bilmiyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Ama sonra gülümsüyor. "Misafirlere kötü mü davrandı?"

"Korkunç," diyorum. "Kimseye çıkış saatini söylemedi ve Rolling Stones'un bir üyesi giriş yaptığında onlardan imza istedi."

"Yikes."

"Baş resepsiyonist kim olduğunu açıklayınca paçayı kurtardı ama babam mutlu olmadı." Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, işinde iyiydi. Ama hiçbir zaman bu işi yapmak istemedi ve bu da belli oluyordu."

"Öyle mi?" diye soruyor.

Kışniş kabuklu bonfileyi kesmeye odaklanıyorum. "Birinin bunu yapması gerekiyordu."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve ne düşündüğünü duyabiliyorum. Bu tam olarak aynı şey değil. Ama bir şey söylersem başka bir şey söylemekten korkuyorum, çünkü dilim zaten onun yanında olması gerekenden daha gevşek.

"Demek bu yüzden rahatsız edilemezsin," diyor. "Misafirperverlikte çalışmışsın."

"Her tür misafirle başa ," diyorum, "çıkış yaparken size iyi seçilmiş birkaç küfür savuranlar da dahil."

"Nedense böyle bir yerde bu tür şeylerin daha az olacağını düşünmüştüm. Bilirsin, çok lüks?"

Omuz silkiyorum. "Çok az insan zenginler kadar çabuk öfkelenir."

Sophia yarım bir kahkaha attı. "Bu kesinlikle doğru."

"Yemeğin tadını çıkarıyor musun?"

"Evet," diyor, "ve beklenmedik bir misafir. Bu kadar çok zaman ayırdığınız için minnettarım Bay Winter. Bunu beklemiyordum."

Cevap vermeyi geciktirmek için yemeğimden bir ısırık alıyorum. "Bu projeyi çok önemsiyorum ve sunumunuzun mümkün olduğunca iyi olmasını sağlamak için her türlü teşvike sahibim."

Başını sallıyor. "Daha erişilebilir, ölçeklenebilir bir otel zinciri istiyorsunuz."

"Evet. Kış Otelleri bizim ana markamız ama onlar..." Duraksıyorum, çünkü bu kelimedenden nefret ediyorum. "Özel."

"Elbette. Her eyalette böyle bir yer inşa edemezsiniz."

"Hayır," diyorum. tekrar takıyor ve gözlerimin önünde başka bir versiyonuna dönüşüyor. Ben

Onu profesyonel gördüm, şimdi rahat gördüm ve bir zamanlar kalbinin kırık olduğunu gördüm.

Merak beni benden alıyor. "Nerelisin?" "Marhill adında küçük bir kasaba. Marhill'in beş saat kuzeyinde. İşte." Çatalını yere bıraktı, tabak temizdi. "Yeni otellerinizden birini hak edecek kadar büyük değil, öyle diyelim."

Dilimin ucuna daha fazla soru geliyor. Percy ile nasıl tanıştığı hakkında. Ne okuduğu. Hayatının onu buraya, benim konferans odama, akşam saat dokuzu geçe, dışarıdan yemek yemeye nasıl getirdiği.

Ama bu çizgiyi aşmak olur ve ben tüm kariyerimi bundan kaçınarak geçirdim.

"İlginç," diyorum ve şarabımın sonunu bitiriyorum.

Boğazını temizliyor. "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. Artık tüm turu yaptığımıza göre, bundan sonra çoğunlukla Exciteur'un ofislerinde çalışacağım."

"Buraya her zaman gelebilirsin," diyorum. "Ne de olsa işini iyi yapabilmen için Winter markasının tüm inceliklerini öğrenmen gerekiyor. Öyle değil mi?"

Gözleri parlıyor. "Evet, sanırım öyle."

OceanofPDF.com

SOPHIA

Evimdeki tüm duvarlar bej. Beyaz denemeyecek kadar kirli beyaz ve kahverengi denemeyecek kadar açık kahverengi.

Ayrıca renk olarak adlandırılmayacak kadar sade bir renk.

Koltuğuma yaslanıyorum ve oturma odamın duvarındaki sanat eserlerinin yokluğuna bakıyorum. Altı aydır burada yaşıyorum ve planladığım değişikliklerin hiçbirini yapmadım.

Bir hafta boyunca çılgınca girişimlerde bulundum. En sevdiğim tabloları yatak odama asmak-kontrol. Ev sahibine mutfakı yeniden boyayıp boyayamayacağımı sormak-kontrol. Hayır cevabını almak-kontrol.

Burası henüz bir karaktere sahip olamayacak kadar yeni. Yıllarca Percy ile paylaştığım daireden çıkmaya ihtiyaç duyduğumda bunu çok sevmiştim.

Bu yer beni boğmaya yetecek kadar karaktere sahipti. Bizden önce iki kuşak Browne'lar yaşamış. Ve ben çok sevmiştim. Parka bakan pencereler, duvarlardaki lambri kaplamalar, misafir banyosundaki duvar kâğıdı. Bana aitti. Olmamasını beklerdim.

İsmim birkaç yıllığına kapıya eklenmiş olabilir, ama kesinlikle tapuda yoktu.

Ama bu bej ev benim, ne kadar sade olursa olsun. Milo kanepeye atlıyor. Dikkatlice yürüyor.

tepsimin etrafında dolanıyor, makarnamın artıklarını görmezden geliyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum ve elimi uzatıyorum. Başını yumuşak ve ısrarcı bir şekilde elime sürtüyor. "Bugün kaç fare yakaladın?"

Milo mırlamaya başlar.

"Bugün de bir tane bile yok, ha. Özür dilerim." Çenesinin altını kaşıdım. "Kız kardeşim annenin mükemmel bir fare avcısı olduğunu söylüyor. Burada, bu dairede benimle değil, onlarla birlikte yaşıyor olmalıydın. Dünyanın en şanssız kedisi olduğunu düşünüyor olmalısın."

Ön patilerini uyluğuma bastırıyor ve büyük ve uzun bir şekilde geriniyor, gri çizgili vücudu akışkanlaşıyor, kedi memnuniyetinin resmi.

"Bir dahaki sefere şehir dışına döndüğümde seni de yanımda götüreceğim," diyorum ona. "Küçük deneyimiz o zamana kadar bitmiş olacak."

Ama yine de onu kucağıma alıyorum. Yumuşak, sıcak bir ağırlık, lanet olası kedi ve ilk kez değil, kız kardeşimin onu bana verme inadına teşekkür ediyorum.

Rose'a kendime zar zor baktığımı söyledim ve o da bana evet, aynen öyle der gibi baktı. İşte bu yüzden. Sanki tartışmayı kazanacakmış gibi muzaffer bir edayla "küçük bir kızken kedileri hep sevdin!" diye eklemişti.

Evet, ona söylemiştim. Ama pembe kurdeleleri, lolipopları ve midillileri de severdim.

"Sadece onu al," demişti, küçük kız kardeşimin tartışmanızı istemediğinde kullandığı ses tonuyla.

Ve hepsi bu kadar.

Milo başını kabarık kazağıma gömüyor ve mırıltısı vücudundan benimkine doğru titreşiyor. En azından akşamlarını benimle geçirmek isteyen biri var.

Üniversiteden arkadaşlarım artık yok. Kariyerime ve sonra da evliliğime odaklandığım için birbirimizden uzaklaştık. Peki ya evliliğim sayesinde edindiğim arkadaşlarım? Gittiler.

Televizyona odaklanmaya çalışıyorum. Eski bir romantik komediyi, bir klasiği açtım ama dikkatimi çekmiyor. Güzel, zaman zaman modası geçmiş, aşırı düşüncelerime fon müziği gibi.

Başımı kanepeye yaslıyorum. Kış sahası bu hafta diğer projelerimden daha fazla zamanımı aldı. Mükemmeliyet gerektiren bir yanı var.

Belki de bu işi başarırsam alacağım ikramiyedir diye düşünüyorum ama öyle değil. Tam olarak değil. Büyüyen bir işin parçası olmak heyecan verici.

Sahibi de öyle. İlgili, beklentili ve müsait. Mükemmelliği isteyecektir. Hatta bunu bekleyecek ve eğer değilse bizi eleştirmekten de geri durmayacaktır.

Parmaklarım Jenna ve Toby ile paylaştığım beyin fırtınası belgesine geri dönmek için kaşınıyor.

Dizüstü bilgisayarımı alıp yanımdaki yastığın üzerine koyuyorum. Milo kucağıma daha sıkı gömülüyor, sanki bana burada olduğunu ve hiçbir şey için yerinden kıpırdamayacağını hatırlatıyor. Yumuşak kulaklarını okşuyorum ve e-postalarımı açıyorum.

Toby, bütçemizin elverdiği ölçüde benzer ölçekteki otel zincirlerine birkaç link gönderdi. Jenna cevap verdi ve karşılaştırma olarak işe yarayabilecek olanlar hakkında yorum yaptı.

Ve beni bekleyen bir e-posta var, beklenmedik bir kaynaktan. andrew.hall@winterhotels.com'dan değil, amanda.jenkins@winterhotels.com'dan da değil.

Bu isaac.winter@winterhotels.com

Konu: Arşivlere erişim Bayan

Bishop,

Havuz başındaki sohbetimiz beni şu konular hakkında düşünmeye itti

otelin tarihi. Arşivlerimizden tüm logolarımızı, yazı karakterlerimizi ve görsellerimizi gösteren birkaç dosya ekledim.

Yüzyıl öncesine ait tanıtım materyalleri. Belki de yeni otel için isim ve logo konusunda beyin fırtınası yaparken faydalı olabilir.

Geçmiş, Kış'ta değerlendirilir. Isaac.

Gönderdiği dosyalara daldım, görüntüler karşısında gözlerim büyüdü. Zaman makinesi gibi. Seksenler, altmışlar, kırklar. Ve monogramlar. Her yerde monogramlar var. Onlardan asla kaçamayacağımı düşünüyorum, gülümseyerek.

Bu bir hazine ve burada kesinlikle üzerinde çalışılacak şeyler var. Isaac'e bir teşekkür mektubu yazmadan önce bunu Jenna ve Toby'ye ekip içinde kalması notuyla iletiyorum.

Konu: Re: Arşivlere erişim

Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ! Eminim tasarım süreci için yararlanılacak unsurlar vardır.

Merak etmeyin. Öyle ya da böyle geçmişe saygı göstereceğime söz veriyorum. Geçen günkü kişisel tur ve akşamki yemek için teşekkür ederim. Bize sağladığınız erişim için gerçekten minnettarım.

En iyi
dilekle
rimle,
Sophia

Sözlerimi tekrar gözden geçiremeden gönderiyorum. Çok gergin ve tavırları dikkatle kontrol ediliyor ama her zaman söylemediği ama düşündüğü çok şey varmış gibi hissediyorum.

Bir cevap beklemiyorum. Televizyon ekranımda tartışan çifte odaklanmaya çalışırken, neredeyse e-postamı kontrol etmeyi unutuyordum. Neredeyse. Çünkü yarım saat sonra kontrol ettiğimde cevap vermişti.

Konu: RE: Arşivlere erişim

Faydalı bulduğunuza sevindim. Geldiği yerde daha fazlası var.

Winter yönetici ekibi önümüzdeki hafta Salı'dan Perşembe'ye kadar DC'deki otelimize gidiyor. Bizimle gelin ve ekibinizi de getirin. Başka bir lokasyonumuzu gezmek faydalı olacaktır.

Isaac

Ekrana bakıyorum. Bize gerçekten inanılmaz genişlikte bir erişim sağlıyor ve sadece New York oteline değil.

Parmaklarım dizüstü bilgisayarımın klavyesinde ölçülü vuruşlarla yazıyor. Lobinin sütunlarını hayal ediyorum, güçlü ve düz, ülkenin en prestijli adreslerinden birini barındırıyor.

Konu: RE: Arşivlere erişim

Teşekkür ! Bu çok cömert bir teklif ve bunu kendim ve ekibim adına kabul ederim. Jenna, Toby ve benim için gerekli ayarlamaları yapmak üzere yarın Andrew ile temasa geçeceğim.

E-postanıza bu kadar geç cevap verdiğim için özür dilerim. Görünüşe göre ikimiz de gece yarısı yağını yakıyoruz. Otel imparatorlukları Kendilerini!

Teşekk
ürler,
Sophia

Gönder tuşuna basar basmaz son satırdan pişmanlık
duydum. Özlü değildi. Zekice değildi ve profesyonelce de
değildi. Ama işte buradayım, e-posta gönderildi, asla geri
alınmayacak.

Filmdeki kadın kahramana odaklanıyorum. Üzgün ve güzel
bir şekilde uçağa binmek için sırada bekliyor. Sonra film, ona
ulaşmak için terminal binasında koşturan kahramana
kesiliyor.

Kız üzgün çünkü bu filmi ilk izlediğimde bana çok az
anlam ifade eden sıradan bir nedenden dolayı birlikte
olamıyorlar.

Onu sarssmak istiyorum.

İyi ve dürüst bir adamınız var ve siz biraz çaba göstermeye
istekli değil misiniz?

Ben de onu sarssmak istiyorum. Duygularının farkına
varması yeterince uzun sürmüştü ve şimdi lanet bir
havaalanında koşuyor, çok yakın kesiyor.

Sanki film yapımcıları onun büyük farkındalığını
maksimum dramatik etki için zamanlamışlar. İç çekiyorum.
Muhtemelen evlenecekler ve birkaç yıl sonra biri ya da ikisi
birden aldattığında boşanacaklar. Ya da aslında hiçbir ortak
noktaları olmadığını fark edip bir gün yabancı olarak
uyandıklarında.

Dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Yeni bir e-posta var. Mr.
Winter aptal mesajıma cevap verdi.

Konu: RE: Arşivlere erişim

Özür dileme. E-postalarımı kontrol etmeyi seçen bendim. Otel
imparatorluklarına gelince, onlar da kendi kendilerini
tasarlamazlar,

Öyle görünüyor. Sanırım projem geceleri çalışmanı
gerektirecek kadar zorlu?

İmparator

Titrek bir nefes aldım. Yani bu işi berbat etmemiştim. CEO'nun özel arkadaşı kelimeleri kafamda çınlıyor. Sonra onu, New York'un en seçkin restoranlarından birinden hızlı bir telefon görüşmesiyle yemek sipariş ederken görüyorum. Kendi e-postamda yaptığım kötü espriden yola çıkarak "İmparator" kelimesini şaka yollu yazmıştı ama bu doğru değildi. Winter Corporation'ı o yönetiyor.

Konu: RE: Arşivlere erişim.

En iyi projeler zordur, ama onları heyecan verici kılan da budur. Seninki diğerlerinden daha fazla. Dikkatimi dağıtıyor. izlediğim filmde, tam . Bu iyiye işaret.

Gecenin geri kalanında iyi
eğlenceler, Sophia

Gönderdim ve sonra ondan gelecek başka bir e-postayı nefesimi tutarak bekledim. Herhangi bir türden bir yanıt. Ama ben bir soru sormamıştım ve o neye cevap verecekti ki? Hangi filmi izliyorsun?

Dizüstü bilgisayarı kapatıp koltuğumun köşesindeki yastıkların altına itiyorum ve bir daha bakmayı reddediyorum. Bunun yerine ellerimi Milo'nun yumuşak kürküne gömüyorum ve filmin son bir saati boyunca gözleri olan herkesin aşikâr olduğu duygularını itiraf eden çiftin ekranda barışmasını izlemenin keyfini çıkarmaya çalışıyorum.

Ancak ertesi sabah yanıtını okuyabildim.
Çünkü cevap vermişti.

Konu: RE: Arşivlere erişim

Bu muhtemelen üzerinde çalıştığımız projeden çok senin film seçiminle ilgili. Gecenin tadını , Sophia. Otel yarın da orada olacak.

Bana kalsa yine de sana zam yapardım. Isaac

OceanofPDF.com

SOPHIA

DC'deki Winter Hotel, orijinal New York'taki kadar eski değil, ancak daha büyük ve metrekare büyüklüğünün tehlike altındaki türler listesinde olmadığı bir yerde inşa edilmiş. New York'iki katı büyüklüğünde bir spor salonu ile aynı görkemli özelliklerin çoğuna sahip, ancak ihtişamdan çok kullanım için inşa edildiğı açık.

O sabah kahvaltı ederken Jenna, "Buranın ileri gelenleri ziyaret etmek için tasarlandığı belli oluyor," diyor. "Kahvaltı büfesine Mandarin dilinde tabelalar eklediklerini gördüm."

"Bir zirveye mi ev sahipliğı yapıyorlar?"

Omuz silkiyor ve portakal suyuna uzanıyor. "Kesinlikle öyle olabilirler. Ve bu gibi yerlerde eski dekordan vazgeçmekte neden isteksiz olduklarını anlıyorum. Geçmişte onlara iyi hizmet etmiş."

"Mhm. Ama yeni otel zincirleri farklı müşterilere hitap edecek, normal ailelere, yol gezisine çıkan arkadaşlara, havalı, gençlere - gülümsüyorsun," diyorum. "Neden gülümsüyorsun?"

Jenna gülüyor. "Çünkü ben senin takımındayım. Ben zaten ikna oldum. İkna etmen gereken kişi bugün daha sonra gelecek ve onu etkilemek o kadar kolay olmayabilir."

Kızarmış ekmek, taze meyve ve tam istediğim gibi pişirilmiş omletten oluşan tabağıma bakıyorum. Evet, Isaac Winter bu öğleden sonra bize katılıyor. Tıpkı bizim gibi iş için burada.

takım ve ben. Toby gelemedi ama Jenna ve ben? Hemen bavullarımızı topladık. Her gün bir Kış Oteli'nde bedava kalmıyorsunuz.

"Geçen hafta geç saate kadar kaldın," diyor Jenna. "Her şeyi ayarladın mı?"

"Evet," diyorum. "Grafik departmanımıza yeni bir brief gönderdim."

"Logo için yeni bir yön mü?"

"Evet. Seçeneklerimiz olsun istiyorum."

Jenna'ya konferans salonunda Isaac'le yediğim akşam yemeğinden bahsetmemiştim. O an aitti ve yüksek sesle konuşulduğunda büyüsunü kaybedeceğinden korkuyordum.

Jenna büfeden aldığı minyatür acai kâsesine yumuldu. "Eh," diyor, "eğer bunun ekonomik bir versiyonunu yapacaksak, yine de rekabetin kilometrelerce üzerinde olacaktır."

Gülüyorum ve omletimi kesiyorum. "Sanırım hedefledikleri şey bu."

Günün geri kalanını stratejileri tartışarak ve Washington DC otelini gezerek geçiriyoruz. Nazik bir resepsiyon görevlisi bize tüm farklı süit seçeneklerini gösteriyor. Jenna notlar alıyor ve ben de fikirleri kafamda evirip çeviriyorum. İnşa etmek için gereken lüks fiyat etiketi olmadan lüks duygusunu nasıl dahil edebiliriz.

Mükemmeliyete önem veren bir adama bütçe fikrini nasıl satarsınız?

Öğleden sonraya kadar hala bize katılmadı.

"Bay Winter özürlerini iletiyor," diyor nazik resepsiyon görevlisi. "Biraz gecikti ve bu gece gelmesi pek mümkün görünmüyor. Erken bir akşam yemeği yemekten çekinmeyin, yarın ikinizle de görüşecek."

"Yarın mı? Öğlen uçuşumuz var," diyorum.

Resepsiyon görevlisinin gözleri büyür. "Oh. Şey, eminim öyle ya da böyle sizinle temasa geçecektir. İzninizle..."

Yalnız kaldığımızda Jenna iç geçiriyor. " olmadığımız bir şey değil. Biz gölgelerde çalışırız ve onlar da bizimle konuşurlar.

zamanları var. Yine de harika girdiler aldık."

"Evet, kesinlikle yaptık," diyorum hayal kırıklığının acısını görmezden gelerek.

İşte bu yüzden o akşam otelin barında tek başıma kalıyorum. Jenna akşamın erken saatlerinden yararlanarak şehirdeki eski bir üniversite arkadaşıyla buluşacaktı.

Chardonnay bardağımı sapından tutup çeviriyorum. Birkaç yıl önce üzüm olan aşkı ve üzümün bana olan aşkını keşfetmişim ve şimdiye kadar bu ilişki beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Yarısını bitirdim ve bir tane daha sipariş etsem mi yoksa otel odama mı gitsem diye düşünüyorum.

En azından duvarlar evdekilerden farklı bir bej tonunda olacak.

Ama sonra derin bir ses sessizliği böler. "Bayan Bishop. Hâlâ buradasınız."

Döndüğümde onu görüyorum, tanıdık ama tanımadığım biri, sandalyemin yanında duruyor. "Evet," diyorum. "İşimi ciddiye alıyorum."

Dudakları çekilir. "Ben de öyle, gerçi bugünkü gecikme yüzünden öyle düşünmediğimi sanırsın."

"?"

Isaac barda yanımdaki sandalyeyi çekti. Otururken takım elbisesinin düğmelerini çözüyor. "Şehrin öbür ucundaki müteahhitlerle toplantılarım vardı," diyor. "Geç kaldılar. Sizinle ve ortağınızla burada buluşamadığım için üzgünüm."

Şarap ve bekleyiş beni dengesiz ve mantıklı olmaktan çok cesur yaptı. "Jenna Nguyen."

Başını salladı. "Doğru ya. Unuttuğum için özür dilerim. Organizasyonumda çok fazla insan var."

"Kaç tane?"

"Tam sayısını bilemeyeceğim kadar çok," diyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bu otel hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerindeki yoğunluğa başka bir yöne bakıyorum. "Büyüleyici. New York'taki ana mekânınızdan daha yumuşak bir havası var, daha açık renkli. Daha çok iş, daha az tatil hissi veriyor. İnsanlar buraya bir iş gününün ardından enerji toplamak için geliyor, tatil için değil."

içkili bir gezi günü. Ama yine de etkilemek için inşa edilmiş, sadece daha az göz alıcı ve daha görkemli bir şekilde."

"İyi bir gözünüz var, Bayan Bishop."

"Sophia," diyorum. kaçtı. "Lütfen bana Sophia de, şey olduğumuzda... şey. Bunu tercih ederim."

"Sophia," diye mırıldanıyor. "."

Sinirlerim sonraki sözlerimi çabuklaştırdı. "Geçen akşamki yemek ve eve bıraktığın taksi için teşekkür ederim. Tadım menüsü inanılmazdı."

Başını sallar ve barmene işaret eder. "Brandy, sek. Sophia...?"

"Bir bardak daha Chardonnay, teşekkürler."

Parmak eklemlerini bara vuruyor. "Ayrıca iki bardak su, hala."

"Elbette efendim," diyor barmen, artık boş olan bardağıma uzanırken.

Isaac boğazını temizler. "Yemek için bana teşekkür etmenize gerek yok. Araştırmaydı. Peki siz ve meslektaşlarınız hangi sütleri aldınız?"

"Standart," diyorum. "Check-in sırasında çok güzel görünüyordu." Ağzı gerildi. "Onlar iyi."

"İyi mi? Büyük boy yatağımın yanında bir yastık menüsü ve tamamen dolu bir minibar var." Ona gülümsüyorum. "Duydun mu bilmiyorum ama burası beş yıldızlı bir otel."

Homurdanıyor. "Aslında bilmiyordum. Rezervasyon yaptırmadan önce çok araştırma yaptınız mı?"

"Evet. Bir saat boyunca yorumları okudum ve burayı Pennsylvania Bulvarı'ndaki tüm otellerle karşılaştırdım."

"Peki bizi seçmenize ne sebep oldu?" Sandalyede arkasına yaslanıyor. "Biliyorsunuz, müşteri memnuniyeti bizim temel önceliğimizdir."

Elim yeni şarap kadehimin sapının etrafında kıvrılıyor. "Yorumlarda mükemmel kişisel hizmetten bahsediliyordu. Bu beni ikna etti."

Dudakları kıvrılıyor. "Kişisel bir dokunuş mu istiyorsun?" "Evet, istiyorum."

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor ve Isaac önünde beliren konyaya bakıyor. Uzun parmakları bardağın etrafında kıvrılıyor ve ben çenesindeki kirli sakalın izini yakalıyorum.

"Biliyor musun," diyor, "seni daha önce hiç görmedim." "Daha önce mi? Lobinizde tanışmadan önce mi demek istiyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Percival Browne ile evliydin. Eminim bir yerlerde ikinize birlikte rastlardım. Manhattan küçük bir yer ve Percy benden birkaç yıl sonra okula başladı."

"Ah." Bir elimi boynumda gezdirip at kuyruğumu buluyorum. Bağını gevşetiyorum ve cevabımı düşünerek saçlarımın omuzlarıma yayılmasına izin veriyorum.

Manhattan küçük değil. Çok büyük.

Ama tıpkı eski kocam gibi Isaac de Manhattan'ı sosyal çevrelerinin adı olarak kullanıyor. Central Park'tan birkaç blok ötede yaşamayan küçük, yalıtılmış bir grup insan.

"İlk birkaç yılımızdan sonra birlikte çok fazla partiye gitmedik. Percy arkadaşlarıyla golf sahasında ya da kulüpte buluşmayı tercih ederdi."

"Ah," diyor Isaac ve bu kelimedede bir dünya anlam var.

İç çektim. "Evet. Şehirde arkadaş edinmeme pek yardımcı olmadı."

"Brownes hangi kulübün ?"

"Grandview," dedim. Yukarı Doğu Yakası'nda ve Hamptons'da birer lokasyonu olan ünlü bir golf kulübü. Doğduğundan beri üye olan Percy sayesinde atlatılabildiğim bir bekleme listesi vardı.

Isaac konyasından bir yudum alır. "Birkaç yıl önce New York'a taşındın," diyor.

Bu bir açıklama ama yine de başımı sallıyorum. "Evet. Marhill çok küçük bir yer ve ben hep buradan ayrılmak istedim. Hayalim New York'tu. Üniversiteden sonra şehre taşındım ve sinir bozucu olan her şeye rağmen burayı seviyorum." Omuz silkiyorum. "I

Percy ile şehirdeki ilk yılımda bir barda tanıştım. Sanırım ben... boş ver. Eski kocam yerine senin hakkında konuşalım."

Isaac'in kaşları kalkıyor ve ben sözlerimi geri almak istiyorum. Onunla arkadaşımış gibi konuşuyorum.

"Ben mi?" diye soruyor.

"Evet. İşleri daha eşit hale getirmek için hakkında konuşabileceğimiz eski bir karın var mı? Yoksa bu son derece uygunsuz bir soru muydu?"

Dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Göz korkutucu ve seçkin olan ilk izlenimi aştığınızda, yakışıklı biri. Asla yaklaşılabılır değil, sanırım. Ama yakışıklı.

"Eminim öyledir," diyor, "ama umurumda değil." "Phew."

"Eski bir karım yok," diyor, "ve şu anda kimseyle çıkmıyorum."

"Bu hızlıydı. Bunu saptıracağını düşünmüştüm."

"Kolay bir soruydu." Bir kaşını kaldırıyor. "Senin için ilk cevabı biliyorum, peki ya ikincisi?"

"Eğer biriyle çıkıyorsam? Hayır, çıkmıyorum. Yani, neredeyse bir yıldır ayrı olsak da boşanmam sadece birkaç ay önce gerçekleşti."

Neredeyse farkına varmadan ona doğru döndüm ve dizim onunkine değdi.

"Anlıyorum," diyor, gözleri benimkiler üzerinde karanlık. "Dur tahmin edeyim. Çok fazla çalışıyorsun. Genelde dairende dışarıdan yemek yiyorsun... yeni dairende, değil mi? Percy'nin evinden taşındınız ama yeni evinizi henüz tam olarak dekore etmediniz."

Ağzım usulca açılıyor. "Zamanım olmadı."

"Doğru." Başını sallıyor ve konyak bardağını çeviriyor. "Hayır, onun yerine kendini işe verdin ve bu senin hayatın haline geldi. Yeniden biriyle çıkmak sizi korkutuyor, çünkü bu bir şeyi yeniden denemek anlamına geliyor. olabileceğin bir şey."

karşıt için iş, nerede sen Biliyorum sen olabilir her zaman performans gösterir."

Ona bakıyorum.

Dudakları yine o yarı gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunların hiçbirini söylememeliydim."

"Hepsi doğru. Ama nasıl... Oh," diyorum. "Bu da sensin. Öyle değil mi?"

Gözleri keskinleşiyor ve o an sonsuza dek sürecektir sessizliğe dönüşüyor. Ama sonra başıyla onaylıyor. "Evet."

"Bu mantıklı," diye nefes alıyorum. "Seni kim incitti?"

Isaac konyağından uzun bir yudum alıyor. Boğazının kaymasını izliyorum ve sessizlikte ona az önce ne sorduğumu fark ediyorum.

"Tanrım, bunu sormamalıydım. Özür dilerim."

"Belki de değil," diyor. Ama sonra ağzının etrafında bir şeyler yumuşuyor. "Ama lobideki buluşmamızdan sonra, belki de yüzeysel nezaket gibi şeyleri geride bırakmışızdır."

"Zaten onları hiç sevmedim," diyorum.

"Sevmedin mi? Beni şaşırtıyorsun, Sophia."

"Öyle mi? Ne şekilde?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "İlk akşamdan sonra beklediğim kişi değilsin."

"Sürekli ağlamamaktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, kesinlikle o değil." Gözlerinde bir meydan okuma var. Sanki alınmamı bekliyor ve bunu söyleyip söylememeyi düşünüyor.

"et," dedim.

"Browne'ların çocuklarından biriyle evliydin. Bir kere çalışmanı beklemiyordum. Ve bu kadar iyi olmanı da beklemiyordum. İşte burada seni aşağılayacağım."

"Lütfen benim yüzümden kendinizi sansürlemeyin Bay Winter. Sanırım gerçeklerden asla rahatsız olmayacağını söyleyen sizdiniz? Ben de alınmam."

Gülümsüyor. "Güzel. Aradığım kelime keskin, Sophia. Bu kadar zeki olmanı beklemiyordum."

"Percy Browne ile evlendiğim için mi?" Bu beni kıkırdatıyor ve kadehimi kaldırıyorum. "musun, anlıyorum"

Bu. Hayatımda verdiğim en akıllıca karar değildi."

Yüz hatlarına bir gülümseme yayılıyor. Daha önce sade olan bakışları bu gülümsemeyle canlanıyor ve nefesim kesiliyor.

"Buna kadeh kaldıracağım," diyor ve bardaklarımız birbirine değiyor.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve ona takılmadan edemiyorum. "Sık sık kadınların daha az zeki olduğunu düşünür müsün?"

Şaşırmış bir şekilde kıkırdıyor. "Bunu daha önce hiç sormamıştım."

"Etrafınızdaki kadınlar genellikle bunu soramayacak kadar aptal oldukları için mi?"

"Annemin ya da baldızımın yanında bunu söylediğini duymak isterdim."

Gülüyorum. "O zaman bu bir hayır demek."

"Kesinlikle hayır. Ve olsun diye söylüyorum, kadınların akılsız olduğunu düşünmüyorum. Senin de öyle olduğunu düşünmedim." Gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor. "Percy'nin karakteri hakkında bildiklerime dayanarak senin karakterin hakkında ani bir yargıya vardım. Hepsi bu."

Bu işin peşini bırakmalıyım ama yapamıyorum. "Peki Percy'nin karakteri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Şöyle diyelim," diyor Isaac, "seni tanıdığımdan beri onun hakkındaki düşüncelerim çok arttı."

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum ve kelimelerin bir kayanın göle düşmesi gibi içimde süzülmesine izin veriyorum. İltifat içimi ısıtıyor. "Demek okula birlikte gittiniz."

"Evet. Ama o benden birkaç yıl gerideydi."

"O kadar da değil."

"Yeterli," diyor. "Yine de onun ailesiyle benimkiler ara sıra buluşuyor."

"Onlar arkadaş mı?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Özellikle eski kayınpederim, fırsat bulduğu her an Winters'ın adını anardı.

Isaac kıkırdar. "Pek sayılmaz. Manhattan'ın nasıl olduğunu bilirsin. Birçok tanıdık, çok az arkadaş."

Başımı sallıyorum. Boşandıktan sonra bu benim için hiç bu kadar net olmamıştı. Ama Isaac'ın bunu bu şekilde göreceğini düşünmemiştim.

Kendi adını taşıyan otelde bu kadar doğal bir şekilde yer kaplamasına bakılırsa, sanırım işiyle evli. Asla başka bir şeyle çalışmayacak. Diğer pek çok Yukarı Doğu Yakası ailesinin yaptığı gibi kendini ağ kurmaya ve sosyal tırmanışa adanmayacak... çünkü buna asla ihtiyacı olmayacak.

Zaten o dünyada kalıcı bir demirbaş. "Sophia?" diye soruyor.

"Seni görmüş olmalıyım," diyorum. "Geçtiğimiz yıllarda." "İkimiz de görmüş olmalıyız."

"Lobide tanıdık geldiğinizi düşündüm ama aklımda... başka şeyler vardı."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Manhattan dünyasına hiçbir zaman eski kocamın umduğu kadar uyum sağlayamadım. Manhattan derken özellikle onun sosyal çevresini kastediyorum."

Isaac başını sallıyor. "Kırılması zor bir şey olabilir."

"Evet," diyorum ve sesimi hafifletmek için zorluyorum. "Monogramlara neden bu kadar takıntılı olduklarını biliyor musun?"

"Monogramlar mı?"

"Evet," dedim. Bu konuşmayı yine kendimden ve boşanmamdan uzaklaştırmam gerekiyor. İstedikimden daha sık o noktaya geliyoruz ve bizi oraya getiren kişinin ben olduğumdan şüpheleniyorum. Bu düşünce beni acınası hissettiriyor. "Burada her yerdeler. Akşam yemeği için gittiğimiz her evde misafir havlularının üzerine gururla işlenmiş bir çift monogramı varmış gibi geliyor."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Sanırım tüm kış havluları monogramlı. Otellerde yani. W ile."

Gülüyorum. "Tabii ki öyle." "Bu kişisel bir dokunuş."

"Evet, çok kişisel," diyorum ve şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Bu sizin için kişisel bir hizmet."

"Kesinlikle. Bazı müşteriler hangi otelde kalacaklarını seçerken bunun önemli olduğunu söylüyor."

"Ben de öyle duydum," diyorum. "Şahsen ben sadece minibara bakıyorum."

O kıkırdar. "Var mı o ihtiyaç için olmak stoklanmış Chardonnay ile mi?"

"En az beş şişe," diyorum.

"Lafı açılmışken," diye mırıldanıyor ve bardağıma doğru başını sallıyor. "Yeniden doldurma zamanı mı?"

Benim ikinci kadeh şarabım üçüncüye, onun konyak kadehi ise ikiye dönüşüyor. Konuşurken vücudunu benimkine doğru eğiyor ve bu adamla ilgili bazı şeyleri fark ediyorum.

İliklerine kadar şirkete sadık. Babası hala yönetim kurulunda ve kardeşinin çocuklarının bir gün şirketi yönetmesini bekliyor, tabii kendi deyimiyle tam bir aptal değillerse.

Bir aile mirası.

Ayrıca gerçekten çalışmaktan başka bir şey yapmadığını da fark ettim. Ne karısı ne de kız arkadaşı var. Ve bunun nedenini, hiç deneyip denemediğini ve denediyse kiminle denediğini merak ediyorum. Karşımdaki adam yalnız yaşamak için yaratılmış gibi görünmüyor. Kimse öyle değildir.

İyi bir konuşmacıdır. Harika bir dinleyici ve hikayelerim hakkında yorum yaptığında, beni şaşırtan kuru bir zeka ile renkleniyor.

Küçük kardeşinin Exciteur'un sahibi ve kontrolörü olan risk sermayesi şirketi Acture'un bir parçası olduğunu öğreniyorum.

Bu küçük bilgi kısaca aklımı başımdan aldı. Yüzümü profesyonel tutmak için çok çaba sarf ediyorum ve yıllarca aldığım eğitim bunu başarmamda bana yardımcı oluyor. Exciteur'ü satın alan kişiler benim için her zaman isimsiz ve yüz­süz kişilerdi. Muhtemelen hızlı aramada başkanları ve her birinin dört kişisel asistanı olan belirsiz ve delicesine zengin bir holding.

"Exciteur'u bu yüzden mi tuttunuz?" diye sordum. Sesim rahat çıkıyor ama içim hiç de öyle değil. Bu yüzden CEO'nun özel bir arkadaşı.

Bu projeyi doğru yapmak sadece mesleki bir gurur meselesi değil. Yanlış yaparsam kariyerimi bitirir.

"Evet," diyor. "Yine de iş ile zevki karıştırmaya tercih ettiğimden daha yakın. İkisi birbirine pek uymuyor."

"Bir aile şirketini yöneten bir adamın bunu söylemesi bir paradoks gibi görünüyor."

Kıkırdıyor. "İroninin farkındayım. İnanın bana, aileyi idare etmek çoğu zaman oteli idare etmekten çok daha zordur."

Parmağımı şarap kadehimin kenarında gezdiriyorum. "Israrcı aile üyeleriniz olmalı."

"Evet," diyor.

Buna bir son vermeli, kendimi affettirmeli ve geceyi bitirmeliyim ama onunla konuşmayı bırakmak istemiyorum. Bu gece yakışıklılığı cana yakın, CEO'luk maskesi biraz düştü ve otel barındaki köşemize bir samimiyet yerleşti.

Gelecek hafta yine profesyonel bir yabancı olacak.

"Benim de var," diyorum. "Israrcı tanıdıklardan bahsetmiyorum bile. Birkaç hafta içinde tenis koçum tarafından katılmam için zorlandığım bir yardım gecesi var."

"Menfaatler," diyor Isaac, ağzı sanki tadı kötüymüş gibi kelimenin etrafında kıvrılıyor.

"Evet, aynen öyle. Ama tahmin edin orada kim olacak?"

Konyağı dudaklarının yarısına kadar gelmişken duraksıyor.

"Öyle mi?" "Evet. Boşanma anlaşmasını imzaladığımızdan beri onu görmedim.

kağıtları."

"Oh," diyor. "Bu Çağdaş Sanat Müzesi'nin yararına olmaz mı?"

"Evet, öyle. Sen de davetiye aldın mı?" Başımı sallıyorum.

"Üzgünüm, tabii ki aldın."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Evet, öyle. Gitmeyi planlamamıştım ama sen bana bir fikir verdin."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni götüreyim."

Ağzım açık kaldı. "Bu şey gibi görünür..."

"Evet. Eski kocanı tanıyorum Sophia. Çok iyi değil ama okuldayken nasıl biri olduğunu biliyorum ve o zamandan beri hakkında çok şey duydum. Beni senin yanında görmek onun egosuna bir darbe olacaktır."

"Bunu yapar mıydın?" Ben soruyorum. Benim için mi?

"Otelimi rezil etti," diyor Isaac, sesi sanki bir iş projesini tartışıyormuşuz gibi sakın. "Yani evet, biraz ödeşme havasındayım."

Kelime zihnimde dönüp duruyor. Bir kere, iki kere. Ödeşme. Isaac Winter'ın yanına girdiğimde gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmek. Kıskançlık, kızgınlık ya da öfke gibi azıcık da olsa bir şeyler hissetmesini sağlamak. Kontrolün bende olması.

Ben de kadehimi Isaac'inkine dokundurdum. "Ödeşmeye."

OceanofPDF.com

ISAAC

Evlilikte mutluluğun arkadaşların başına geldiğini gördüm elbette, ama hiç son birkaç yıldaki kadar yakın ve kişisel olmamıştım. Mutlu ikiliye dahil olmayan herkes için iğrenç bir şey.

Baldızım elini kardeşimin saçlarının arasına, ensesine koyuyor. Sıradan bir jest.

Sanki tatillerle ilgili bir konuşmanın ortasında değilmişiz gibi.

"Montauk'ta yapabiliriz," diyor Anthony. Küçük Theo kollarında uyuyor, gri bir kumaş demeti ve uyumaya çok konsantre olmuş gibi sıkıca vidalanmış bir yüz. "Bu ev annem ve babam için yeterince büyük, senin aileden bahsetmiyorum bile, Summer. Bütün köpekler de sığar."

Noel'e dört ay var ve New York'ta Ağustos havası hâlâ bunaltıcı.

Sanırım aileme hoş geldin. Annem ailedeki herkesi planlarımızla ilgili mesajlarla taciz ediyor. Kendisine hizmet veren yemek şirketleri ve seçebileceği birkaç ev olmasına rağmen, görünüşe göre planlamanın şimdi başlaması son derece önemli.

"Oh, yılın bu zamanında okyanusu hayal edin..." Summer diyor, sesi hülyalı. "Çok güzel olabilir. Havuzu ısıtabiliriz, değil mi tatlım?"

Anthony başını sallar. "Elbette."

"Burayı Noel arifesinde jakuzi gibi kullanabiliriz. Süslemeleri hazırlamak için bir hafta öncesinden dışarı çıkabilirim. Bu fikri sevdim."

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Kulağa hoş geliyor. Siz ne isterseniz ben ona uyarım. Sadece şehirden çok uzun süre uzak kalamam."

Summer'ın gözleri onaylamaz bir hal alıyor. "Isaac, daha fazla mola vermelisin. Bu yaz Montauk'a birkaç hafta sonundan fazla gitmedin."

"Şirketin bana ihtiyacı var," diyorum. "Ama elimden gelse daha sık gelmek isterdim."

Baldızım tatmin olmadı. Anthony'nin yanına oturuyor ve oğlunun alnına minik bir öpücük konduruyor. "Isaac," diyor, "lütfen, lütfen, sadece denememe izin vermeyi düşün. Sadece bir kez. Eğer beğenmezsen, söz veriyorum bir daha asla bahsetmeyeceğim."

İnledim. "Bu mudur yani? Bir pusu mu? Beni lezzetli yemekler ve şarapla besliyorsun, sonra da saldırıyorsun."

"Bunu bir müdahale olarak düşünün," diyor. Kardeşime bakıyorum. "Yardım et."

Anthony karanlık bir şekilde gülüyor. Zaman zaman şen şakrak baldızıma olan kızgınlığıma rağmen, o kahkaha, aşk hayatımla ilgili sorduğu her rahatsız edici soruya değer.

Anthony teşhisten sonra karanlık bir yerdeydi. Giderek kötüleşen görme yetisi, görme yetisini kaybetmeye başlamadan çok önce neşesini elinden almıştı.

Ama Summer bunu onarmıştı. Ona acılarını ve korkularını aşmasında yardımcı oldu, ta ki gelecek, hala acı verici olsa da, bir kez daha dört gözle beklenecek bir şey olana kadar. Ve kucağındaki küçük oğlu, ailenin ilk bebeği, bana kardeşimin göreceğimi hiç düşünmediğim yeni bir yönünü gösterdi.

O mutlu.

Ve bunun için Summer'a borçlu olmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Özür dilerim," diyor Anthony. "Ama sanırım ben bu konuda karımın tarafındayım."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu kendin asla kabul etmezdin, seni hain."

"Yaptım," diyor. "Tam olarak onun öngördüğü gibi olmadı ama sonuç verdi. Sadece beklenmedik sonuçlar."

Summer başını sallar. "Bu doğru. Isaac, seninle çok iyi anlaşabileceğini düşündüğüm bir sürü kadın var. Kısa bir liste hazırladım."

Yine bu.

Daha önce iki kez denemişti ve her seferinde bir öncekinden daha ısrarcıydı. Teyzesiyle birlikte New York'un yüksek sosyetesini için elit bir çöpçatanlık şirketi işletmektedir.

Bu onların sloganı, benim sözlerim değil.

Uygulamalı yaklaşımları ve partnerleri özenle seçmeleri, çok yüksek oranda başarılı eşleşmelere yol açıyor. Ya da en azından Summer'ın kendisi tarafından bana birkaç kez böyle söylendi.

Uyuyan yeğenime bakıyorum. Summer hâlâ benim aşk hayatımı düşünecek enerjiye sahipse, belli ki yeterince telaşlı bir bebek değil.

"Isaac?" diyor. "Servise yeni kaydolmuş güzel, yeni boşanmış bir kadın var. İyi bir işi, mükemmel bir sosyal hayatı var ve bence ikiniz gerçekten çok iyi anlaşabilirsiniz."

Kaşlarımlı kalktı. "Gerçekten mi? Adı ne?"

"Valerie Simmons. Daha fazlasını bilmek ister misin? Profilleri bakabilirim."

Bilmediğim bu isim karşısında söndüğümü hissediyorum.

"Hayır."

"Ah." Summer iç çeker ve sonra başını sallar. "Çok sıradan bir şey olabilir. Bizim evde akşam yemeği, sadece dördümüz."

Anthony . "Bu hiç de sıradan değil."

Ona minnettarlıkla bakıyorum. "Kesinlikle," diyorum. "Bak, minnettarım ama kendi aşk hayatımı kendim idare edebilirim. Teşekkür ederim ama kalsın."

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya sen? Kendi aşk hayatınla ilgileniyor musun?"

"Anthony," dedim.

Ama kardeşim yine beni savunmaya gelmiyor. Aynada gördüğüm aynı karanlık gözlerle bana bakıyor. "Isaac," diyor. "Cidden dostum. Dışarı çıkmalısın. İşkolk bir keşişin ya da bir kuleye kapatılmış bir prensesin hayatını yaşıyorsun."

"Bir prenses," diye tekrarlıyorum yavaşça, "bir kuleye kapatılmış?"

Konyak bardağına uzanıyor. "Evet, bu bir metaforu. Mesele şu ki, bir hayatın yarısını yaşıyorsun."

"Hayatın yarısı," diye mırıldanıyorum. Kelimeler bir tokat gibi geliyor. Yaşadığım hayat onlara adanmış bir hayat. Şirkete. Aileye.

Şu anda kucağında tuttuğu küçük oğluna. Mirasının bir parçasına sahip istiyorsa, birimizin bir miras kalmasını sağlaması gerekiyor ve Anthony günden güne bir parçası olmak istemediğini açıkça ortaya koydu.

Yine de hiçbirinin faydalanmasını engellemiyor. Ailemin Ivy'yi etkinlikler için ücretsiz olarak rezerve etmesini ya da erkek kardeşimin yönetim kurulundaki nominal pozisyonundan aylık maaş almasını engellemiyor.

Ama Tanrı korusun, hayatımı bunların mümkün olmasını sağlayarak geçiriyorum.

"Evet," diyor Anthony. Keskin sessizliğimi fark ettiğinden şüpheliyim. Ara sıra yaşadığım kızgınlıkları saklamakta ustalaştım. "Otel harika gidiyor. İş senin izin verdiğinden çok daha fazla kendi başının çaresine bakabilir. Artık senin de kendinle ilgilenme zamanı geldi."

"Doğru," diyorum, elim sandalyemin kol dayanağının üzerinde kıvrılıyor. "Ve ikiniz de bunun bir hayat arkadaşı bulmak anlamına geldiğine ikna oldunuz?"

"Evet," diyor kardeşim, "çünkü az önce bir hayat arkadaşı bulmaktan söz ettin. Ben sadece sürekli olarak birileriyle yatmanı ve elektronik tablolar dışında bir şeyler yaparak eğlenmeni istiyorum, dostum."

Kıkırdıyorum. "Teklifin için minnettarım Summer. Ama yardıma ihtiyacım yok."

Bana geniş, işe yarar bir gülümseme veriyor. Daha önce de işe yaradığını görmüştüm. "En son ne zaman biriyle çıktın?" diye soruyor, sanki çöpçatanlık hizmeti için benimle mülakat yapıyormuş gibi.

"Aslında şu anda biriyle görüşüyorum," diyorum.

"Sen misin?" diye soruyor Anthony . "Birini görmeyi tanımla. Çünkü eğer sadece-"

"Anthony," diye mırıldanıyor Summer.

İkimize de yarım bir sırıtış atıyor. "Haklı olduğumu biliyorsunuz. İkiniz de. Çünkü arada bir fark var."

Sanki bilmiyormuşum gibi. Sanki eskiden kısa süreliğine, öylesine görüştüğüm kadın, biriyle gerçekten çıkmaktan farklı değilmiş gibi. Beverly ve ben çok net bir anlayışa sahiptik. Her zaman samimi, asla dramatik olmayan ve hiçbir beklentisi olmayan.

"Biliyorum var," diyorum. "Ama bu ondan daha fazlası, erken olsa bile."

Summer'ın mavi gözleri bir şüpheliyi sorgulayan bir dedektif gibi benimkilere dikilmiş. "Adı ne?"

"Sophia," diyorum.

"Saç rengi ne?" "Kahverengi."

"Ne zamandır devam ediyor?"

"Sadece birkaç hafta." Konyağıma uzanıyorum. Son kalan sağduyumla birlikte boğazımdan aşağı inerken yanıyor. Lanet olsun. Onun adını söylememeliydim. Söylemem için bir neden yoktu ve bu onun için doğru değildi.

Kardeşim surat ifademden yeni boşalmış bardağıma bakıyor. "Ve hiç iyi gitmiyor," diyor. "Öyle mi?"

"Karmaşık bir durum."

"Ama sen ondan hoşlanıyorsun," diyor ve olayı çözmüş gibi koltuğa yaslanıyor.

"Evet," diyorum ve bu duruma nasıl düştüğümü merak ediyorum. Rezillik. Yapmayacağımdan değil...

Tanrım. Bu yüzden son zamanlarda ailemin yanında vakit geçirmek zorlaştı. Bu konuşmaları yaptıklarının farkındayım.

ve bu bilgi derimin altında bir diken gibi batıyor.

Summer ikna olmuş görünmüyor. "Pekâlâ. Bunun ciddi olabileceğini düşünüyorsan, . Ama teklifim hâlâ geçerli. Bugünlerde bir randevu ayarlayacağım ve sana sadece yeri ve zamanı mesaj atacağım."

"Buna cesaret edemezsin," diyorum.

"Yapardım," diyor ve bunda ciddi olduğunu biliyorum. Baldızımın pek çok özelliği vardır ama çekingenlik bunlardan biri değildir. "Hatta randevuyu The Ivy'de ayarlayabilirim, böylece hiçbir yere gitmek zorunda kalmazsın ve yarım saatten fazla sürmemesini sağlarım."

Koltuğumdan kalkıyorum. "Çok güzel bir akşam oldu. İkinize de teşekkür ederim."

Anthony sırtıyor. "Evet, senin yerinde olsam ben de şimdi giderdim." "Bir saat önce gitmiş olurdun," diyorum.

Kıkırdıyor. "Evet ve ben bu konuda senin kadar nazik olamazdım."

"Mhm."

Ayağa kalkıyor, uyuyan bebeği diğer koluna geçiriyor. "Bana ayarladığı kadınlar bana göre değildi," diyor Summer'a doğru başını sallayarak. "Gözümü başka bir yere dikmiştim. Ama senin için olabilirler."

Elimi omzuna koyuyorum ve ona en agresif kibar gülümsememi sunuyorum. "Şu anda yeğenimi kucağında tuttuğun için çok şanslısın."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Çocukluğumuzdan beri bana yumruk atmadın."

"Açıkça görülüyor ki benim tarafımdan yapılan bir dikkatsizlik."

Evlerinden çıkıyorum, ağır kapı arkamdan kapanıyor. Summer ve Anthony ailenin evlerinden birinde yaşıyorlar. Bir zamanlar büyükanne ve büyükbabalarımızınmış ve Anthony ile Summer'ın idaresi altında sevgiyle restore edilmiş.

Sıcak aylarda orada çok zaman geçirdiklerinden değil, neyse. kardeşim bir almıştı.

Montauk'taki evimiz birkaç yıl önce, ailemizin yazlık evinden çok da uzak olmayan, çocukken tatillerimizin çoğunu geçirdiğimiz bir bölgedeydi.

Başımı çeviriyorum ve otele doğru yürümeye başlıyorum.

Kardeşimi mutlu görmek omuzlarımdan taşıdığımı bilmediğim bir yükü kaldırdı. O şimdi yeniden çocukluğumdan hatırladığım kişi oldu.

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum. Yine de lanet olası gözleri. Çözümü olmayan bir sorun, düzeltemediğim bir mesele ve o bunu kabullenmiş olsa bile beni rahatsız etmediği bir gün bile geçmiyor.

Aklım Summer'ın kardeşimin boynundaki ellerinde, rahatça sahiplenişinde kalıyor. Ve sonra Sophia'nın gözlerini görüyorum, parlak ve alaycı, katılmayacağımdan şüphelendiği bir şey söylerken.

Onun adını söylememeliydim. Beyaz yalanıma onu buluşturmamalıydım.

Hiç yalan söylememeliydim.

Yürürken telefonumu açıp e-postalarımı göz gezdiriyorum. Ondan ya da ekibinden gelen yok.

DC'den bu yana bir hafta geçti ve Exciteur ekibi otele geri dönmedi. Neden dönsünler ki? Tüm turu aldılar. Tüm çalışanlarımla konuştular. Şu anda talimatlar doğrultusunda saha üzerinde çalışıyorlar. Onunla konuşmak ya da bağlantı kurmak için bir nedenim yok.

Etrafımda, New York .

Hala akşamın erken saatleri, hava bunaltıcı derecede sıcak ve şehrin daha yeşil alanlar için terk etmemiş sakinleri dışarıda. Banklarda oturuyor ve parkta içki içiyorlar. Genç bir çocuk yanımdan kayarak geçiyor, sırt çantasındaki hoparlörden neşeli pop müziği çalıyor.

Ellerimi ceplerime soktum. Yürümek doğru bir seçimdi. Sophia, sanırım. Üzgünüm ama bu gece beni kurtardın.

Sonunda otele ulaştığımda, burayı da az önce geride bıraktığım şehir sokakları kadar kalabalık buluyorum. Yürüyorum

Lobide bir grup yeni gelmiş turist var. Birbirleriyle anlamadığım bir dilde konuşmalarını dinliyorum. Gençlerden biri yarı uykulu bir halde sezlonglarımızdan birine uzanmış, oyuncak ayısını altına sıkıştırmış. Uzun bir uluslararası uçuş olmalı.

Ofislere uğradım. Andrej orada, sistemlere bakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, efendim. Kapasitemiz neredeyse doldu." "İşler yolunda gidiyor mu?"

"Evet," diyor. "Restoranlar için de öyle. Hepsi tamamen dolu."

Başımı sallıyorum. Benim gözetimimi gerektiren çok az günlük sorun var. Makine her zaman bu şekilde çalışacak şekilde tasarlandı. "Güzel. Geç vardiyada çalışacaksan yiyecek bir şeyler aldığından emin ol," diyorum. "Flake's'i al ve şirkete gönder."

"Teşekkür ederim efendim," diyor. "Bir şey daha var..."

"Evet?"

Andrej bir sonraki sözlerinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Bugün erken saatlerde bir kadın geldi."

"Oh?"

"Exciteur ekibinden efendim. Potansiyel genişleme için birlikte çalıştığınız ekipten." Omuz silkiyor. "Üzgünüm, Andrew'un bundan bahsettiğini duydum."

"değil. Adı ne?" "Sophia, efendim. Sophia Bishop."

Elim kapının pervazında sıkılaşıyor. "Bayan Bishop Winter Hotel'e mi yerleşti?"

"Evet."

"Hangi oda?"

Andrej sorumdan etkilenmiş gibi görünmüyor. Bu onun harika olduğu pek çok şeyden biri. Misafirperverliğin tüm zorluklarıyla sanki bu iş için doğmuş gibi başa çıkıyor. Otel yanıyor olabilir ve ben onun tahliye protokollerine başlamadan önce sakin ve düzenli bir şekilde itfaiyeyi arayacağını biliyorum.

"1402," diyor. "Standart çift kişilik, en-suite banyolu, avlu manzaralı."

En ucuz odalarımızdan birinde kalıyor. Yine de iyi. Sağlam bir standart. Ama...

"Çatı katı süiti bu gece dolu mu?"

Andrej'in bunun için sistemlerini kontrol etmesine gerek yok. Tüm otel personeli çatı katındaki süitin dolu olup olmadığını biliyor çünkü eğer doluyorsa, genellikle dünya çapında üne sahip bir misafirdir.

"Hayır," diyor, "yarın gece de olmaz." "Onu çatı katına yükseltin."

Gözleri açılıyor. Cevap vermeden önce bir duraksama olur. "Evet, efendim. Hemen. Odasına birini göndereceğim-"

"Hallediyorum." Bir anahtar kartına uzanıyorum ve çatı katı süitine kodluyorum. "Temizlendi mi?"

"Elbette, efendim."

Asansörle on dördüncü kata çıkıyorum. Yaptığım şey rahatsız edici. Bunun farkındayım. Yine de, bu fikir zihnimde sarsılamayacak kadar sağlam bir yer edinmiş durumda.

Sabah bunun kefareti öderim. 1402'yi bulmak için koridorda yürüyorum. Bu koridora girmeyeli uzun zaman olmuştu; kendi koridorum ve yönetim katı dışında herhangi bir koridora girmeyeli.

Kapıyı iki kez sertçe çaldım. "Bayan Bishop?" İçeriden bir ses geliyor, sessizlik ve sonra onun sesi.

"Evet? Her şey mi?" "Ben

Isaac Winter," diyorum.

Diğer tarafta mutlak bir sessizlik var.

Sonra sesi geliyor, biraz çılgınca. "Sadece bir dakika!"

"Aceleye gerek yok," diye ekliyorum. "Seni rahatsız ettiğimi biliyorum. Sadece bir iltifat etmek istedim-"

Kapı açılıyor ve işte orada, otelin kabarık bornozunun içinde duruyor. Saçları omuzlarında nemli ve yine o gözlükleri takmış.

Cildi temiz ve yumuşak görünüyor. "Merhaba," diyor.

"Merhaba."

"Bunun için üzgünüm."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Size ya da ekibinize haber vermeden burada kalmak." Omuz silkiyor, zarif bir hareket. "Kendimi davet ettirmişim gibi hissediyorum."

"Burası bir otel, benim dairem değil."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet, sanırım. Ama bunu böyle düşünmemek zor. Ne de olsa binanın üzerinde senin adın yazıyor."

Beynimin bir kısmı çok yararsız düşüncelerle meşgul. Cübbesinin ve altında ne olabileceğinin farkındalığı kafatasına vuran bir çekiç gibi.

"Bir yükseltme," dedim. "Size ücretsiz bir yükseltme teklif etmek istiyoruz."

"Oh." Odasına geri bakıyor. Orta boy bir yatağın köşesini görüyorum. "Bu oda benim için gayet iyi."

"Çatı katındaki süite."

Gözleri genişledi. "Oh."

"Bunu bir araştırma olarak düşünün, Bayan Bishop. O süitin çok fazla tarihi var, biliyorsunuz. Ve ekibiniz için fotoğraf çekebilirsiniz."

Yerdeki çantasından bana bakıyor ve sonra kararını veriyor, yüzü profesyonelliğe bürünüyor. "Haklısın, bunu çok isterim. Toplanmama izin verir misin?"

"Ne zaman hazır olursan," diyorum ve onu yalnız bırakmak için kapıyı kapatıyorum.

İş bahanesi iyi bir bahaneydi. Doğru da değil. Çatı katı süiti en ünlü olduğumuz şeylerden biri, en azından belli bir çevre içinde. Görmek yardımcı olurdu. Burada durana kadar bunu düşünmemiştim.

Beş dakika sonra kapı tekrar açılır. Üzerinde bir çift siyah pantolon ve bronzlaşmış kollarını açıkta bırakan bir atlet var.

"Pekâlâ, yolu göster," diyor parlak bir sesle. Sırtından aşağıya doğru örülmüş ıslak saçlarını işaret ediyor. "Bunun için üzgünüm, by

Bu arada. Daha önce spa alanının keyfini çıkarmıştım." "Havuzu kullandınız mı?"

"Evet."

Hafta sonu çantasına uzandım ve almama izin verdi. "Teşekkürler," diyor.

Binlerce kez yaptığım bir jest. Ama bu gece, Summer'ın, annemin ya da bir randevunun değil, onun.

Asansörlere doğru yürüyoruz. "Araştırma için mi burada kalmayı seçtiniz?" diye soruyorum. "Eğer öyleyse, keşke ekiple konuşsaydınız. Bu gece için sizden asla ücret almazdık."

Başını iki yana sallar. "Oh, yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"DC'deki misafirperverliğinizden çok memnun kaldım."

Asansörü çağırıyorum. Çatı katındaki süitin kendine ait bir asansörü var ama yarım bina ötede. "Yani araştırma için giriş yapmadın, öyle mi?"

"Kısmen," diyor. "Bana gösterdiğinden beri art deco havuzda yüzmek istiyordum. Sırt üstü yüzerken tonozlu tavan daha da çarpıcı oluyor."

"Tahmin edebiliyorum," diyorum, elim çantasının sapında sıkılaşıyor.

"Bunu doğru yaptığımızdan emin olmak istiyorum," diyor. "Bu sahayı."

"Adanmışlığınız takdire şayan." Asansördeki kodu tuşladım. Standart işlemleri geçersiz kılıyor ve bizi kesintisiz olarak en üst kata çıkarıyor. Gerçi doğrudan süite değil. O özel asansör sadece lobideki masanın arkasında mevcut.

"Yükseltme için teşekkür ederim," diyor . "Henüz odayı görmediniz."

"Gerek yok," diyor. "Bunun inanılmaz olacağını zaten biliyorum."

"Bu kesinlikle bir şey," diyorum.

Asansör sessizleşiyor ve bu sessizlikte onun yumuşak nefes alışını duyabiliyorum. Temiz şampuan ve yasemin gibi kokuyor.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor.

"Ne için?"

"DC'deki içkiler. İyi vakit geçirdim." "Eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim. Ciddiyim. "İşten yeni mi döndün?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama bir kısmı kesinlikle iş gibi hissettirdi." Kıkırdıyor. "Ailevi bir şey mi?"

"Evet." Asansör duruyor ve kapıları açık tutmak için düğmeye basıp önce onun inmesini işaret ediyorum. "Söylediklerimde ciddiydim. Ailem... çok ısrarcı olabiliyor."

"Her nasılsa," diyor, "onları savuşturmakla ilgili bir sorunun olduğunu sanmıyorum."

Bu beni gülümsetiyor. "İyi niyetli olduklarını bildiğimde daha zor oluyor."

"Oh, evet. Hayır demek zorunda kaldığınızda kendinizi çok kötü hissediyorsunuz. Kız kardeşim yavru kedilerinden birine bakmam için beni böyle kandırmıştı."

"Bir kedi yavrusu mu?"

"Evet." Omzunun üzerinden gülümsüyor. "Hâlâ nasıl evet dediğimi anlamaya çalışıyorum."

"Yani bir oda arkadaşın mı var?"

Kıkırdıyor. "Evet. Percy'den yükselttim."

Gülümsememek için dilimi ısıırıyorum. Her zaman dinlemeye istekli olduğum bir şey varsa, o da eski sevgilisini aşağılamasıdır.

Sophia'yla ilk tanışmamdan sonra çıkış yaptığında orada değildim. Ama personelime küfrettiği bir kaydı izlemiştim - çok ayrıntılı bir şekilde - onlar kamu ahlaksızlığı için suç duyurusunda bulunmakla tehdit ederken.

Süitin kapısının önünde duruyorum. Bu katta sadece bir tane var ve üzerinde numara yazmıyor. "Tek kişi için biraz büyük," diye uyarıyorum onu. "Eğer daha küçük bir süite geçmek istersen bana söyle. Bu gece boş olan her süit senindir."

"Bunun iyi olacağına eminim."

Kapıyı onun için iterek açtım. "Bir bak ve gör."

OceanofPDF.com

SOPHIA

Bugünkü hedefim basit bir hedefti. Birkaç güzel tur yüzmek, spayı kullanmak ve saunada oturmak. Sonra The Ivy'den oda servisi sipariş edecektim, büyük olasılıkla da truffle burger. Sonra da hayal edebileceğim en rahat yatakta, televizyonda çalan eski bir sitcom'un sesiyle kendimden geçmeyi planlıyordum.

Ben de eski kocamı çok fazla düşünmemeyi umuyordum. Bugün dördüncü evlilik yıldönümümüz olacaktı.

Ve onu aldatırken yakaladığım otele gitmiştim. Ama en azından benim odamda değil. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. 1714.

Tam bir döngü hissettim. Evde oturmaktan daha iyi hissettirdi. Ama gece planlandığı gibi gitmemişti.

Isaac yanımda sessiz, sanki beni yükselttiği süite verdiğim tepkiyi ölçüyormuş gibi. Ama süitin doğru kelime olduğundan emin değilim.

İlk aklıma gelen köşk oldu.

Fuaye zevkli bir şekilde dekore edilmiş, idareli bir şekilde döşenmiş ve oturma odasına açılmaktadır.

Ve oturma odası muazzam.

Çatı katı dubleks olmalı, çünkü oturma odasının tavanı normal bir tavanın üç katı yüksekliğinde. Tüm duvar güzelce kesilmiş pencerelerle kaplı

ışılıklı şehre bakıyor. Zevkli beyaz kanepeler dev bir mermer sehpanın etrafına dizilmiş. Üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo var ve kokuları odanın her tarafına yayılıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Büyükmüş," diyor Isaac. Çantamı yere bıraktığını ve arkamda dolaştığını duyuyorum. Belki de kapıları açıyordu. Bilmiyorum. Doğu halısının geniş alanından ve çalışma odasına açılan açık kapıdan başka bir yere bakamıyorum.

Bir çalışma. Bir otel odasında.

"Burada kimin kaldığını hayal bile edemiyorum," diyorum.

"Başkanlar mı?

Süperstarlar mı?"

"Evet, ve evet." Sesi çok uzaklardan geliyor. "Devlet başkanlarını ağırlamak için gereken güvenlik protokolü tam bir baş belası, ama artık bunu bir bilime dönüştürdük."

"Vay be." Elimi koltuklardan birinin arkasında gezdiriyorum. "Burası çok eski."

"Evet. Çatı katı süitini üç kez yeniledik ama hâlâ orijinal özelliklerinden bazılarını taşıyor." Merdivenin basamaklarındaydı. "Sophia, sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. "Burada eski film yıldızları kalıyor olmalı, değil mi? Siyah-beyaz film döneminde?"

"Hepsi," diyor. "Diana Dunne buradaki o meşhur fotoğrafı çekmişti. Martini kadehi ve inci kolyesiyle çektiği fotoğrafı biliyor musunuz?"

"Evet," dedim. "Bu şimdiye kadar çekilmiş en ikonik fotoğraflardan sadece biri."

Üst kattaki banyonun kapısını iterek açtı. "Bu küvette çekildi."

Oda tanıdık. Devasa ayaklı küvetin dudağı, altın işlemeli ayakları ve arkasındaki New York silüeti. Banyonun tamamı ince mermerle kaplanmış ve işlemeli apliklerle aydınlatılmış.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Isaac beni izliyor. "Küvetin manzarası bu süitin en iyi özelliklerinden biri."

"Çatı katının geceliği ne kadar?" diye sordum. Sonra başımı sallıyorum. "Lütfen bana söyleme. Geceyi burada geçirmeyi kabul etmem mümkün değil."

Banyonun kapısını kapatıyor ve tekrar merdivenlere yöneliyor. Onu takip ediyorum, yolda ebeveyn yatak odasına bir göz atıyorum. Yatak çok büyük.

Devasa.

"Yapabilirsin," diyor, "ve yapacaksın. Ne olursa olsun süit bu gece boş. Ve belki de bu, saha hakkındaki fikrinizi değiştirir. Ne de olsa bu bizim ünlü olduğumuz eski dünya ihtişamı. Yeni zincire bu zarafetten biraz verin."

Kıkırdıyorum. "Tartışmamızı kazanmaya mı çalışıyorsun?" "Elbette öyle, Bayan Bishop."

"Sophia," diyorum. "Dedik ki... Sophia, biz ."

Bunun tam olarak ne anlama geldiği belli değil ama yine de çok mantıklı. Yalnız olduğumuzda.

Eşitmişiz gibi konuştuğumuzda.

Gülümsüyor. "Tamam. Sophia."

"Bunun için teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"başımdan al." "Yapacağım, söz veriyorum."

Gözleri şiddetle kararmış. "Bundan hiç şüphem yok."

Kanepelerden birine çöktüm. "Güvenoyu için minnettarım."

Isaac kapıya doğru birkaç adım atar. Üzerindeki takım elbise loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyor. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler," dedim. "Ah... bir saniye bekle." "Evet?"

"Gece içkisi ister misin?"

Küstahça sözler aramızdaki havada asılı kalıyor ve dev süiti gerginlikle dolduruyor. Ellerim

bir yastığın peluş kumaşı.

Ama sonra başını sallar.

"Evet."

İyi stoklanmış mini bara doğru yürüyorum ama bu yerde hiçbir şey mini ön ekini hak etmiyor. Şişeler tam boy.

Isaac bana katılıyor ve bu süitte çok bulunmuş birinin rahatlığıyla gömme şarap soğutucusunu açıyor. Bir şişe beyaz şarap çıkardı ve etiketini yakaladım. Bu bir Chardonnay.

"Hatırladın," diye mırıldandım.

"Elbette." Büyük boy koltuklara yerleşmeden önce bana bir bardak, kendisine de bir konyak dolduruyor. Bacaklarımı altıma çekmek istiyorum ama bu dürtüye direniyorum. Süit çok bakir ve çok fazla tarihle dolu. Kendimi bir film setinde ya da müzedeymişim gibi hissediyorum.

Bak ama dokunma.

"Bana bu süit hakkında daha fazla bilgi verir misiniz?"

Bardağından bir yudum alır ve boğazını temizler. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Burada kim kaldı?"

"İsim mi istiyorsun?" diye soruyor, bir kaşı kalkıyor.

"Birkaç tane," diyorum. "Belki çok fazla değil, yoksa o yatakta asla uyuyamam."

Kıkırdıyor ve bacaklarını uzatıyor. "Yatakları oldukça sık değiştiriyoruz, özellikle de bu süitte."

Ağzım açık kaldı. "Çünkü çok..."

"Yayların taze olduğundan emin olmak için" diyor.

"Aklınızı çukurdan çıkarın."

Güldüm. "Tanrım, ne şeyler hayal ediyordum."

"Sadece hayal edebiliyorum." Parmağını bardağa vuruyor ve bardaktan yumuşak bir tıkırtı sesi geliyor. "Pekâlâ, bazı isimler istiyorsunuz. Bunlara ne dersiniz..." diyor ve uzun bir liste okumaya devam ediyor.

Her biriyle birlikte gözlerim daha da büyüyor. "Oh," diyorum, "Tanrım."

Dudakları kıvrılıyor. "Evet. Bu şekilde düzenlenmiş olması kulağa biraz gerçek dışı geliyor."

"Bahsettiğiniz son ikisi... Onlar bittikten sonra odayı sterilize etmeniz gerekti mi?"

Isaac homurdanıyor. "Babam tüm süiti yeniden döşetti ve çamaşır suyuyla temizledi. Bu gizli bir bilgi ama her cam yüzeyde kokain izleri vardı."

"Aman Tanrım."

"Doksanlı yıllardı," diyor, "ve onlar o zamanlar dünyanın en büyük yıldızlarıydı."

"Onlarla etkileşime geçiyor musunuz? Yani burada kalan misafirlerle?"

"Pek sık değil." Elindeki bardağa bakıyor. "Bu tür şeyler cazibesini çok çabuk yitiriyor. Ayrıca, o kalibrede konuklar personel ile konuşmak için burada değiller."

"Tam olarak personel sayılmazsınız."

"Ah," diyor ve sesinde bir mizah var, "BM zirvesi için gelen yabancı bir başkan ya da maiyetiyle birlikte genç bir pop yıldızı için ben tam bir personelim."

"Sanırım bunu hiç böyle düşünmemiştim." Isaac ve ailesi New York sahnesinin devleri ve kendisi de misafirperverlik dünyasının biri, ancak ismi her evde bilinen bir isim olmayabilir.

Gözlerimi onun karanlık gözlerinden kaçırıyorum. Sehpanın üzerinde çiçek vazosuyla birlikte birkaç büyük kitap duruyor.

"Bak," dedim. "Winter kahve masası kitabı burada harika görünürdü."

Kıkırdıyor. "Her zaman çalışıyor musun,

Sophia?" "Bazen kapatmak zor oluyor."

"Bu konuda her şeyi biliyorum," diyor ve ciddi olduğunu biliyorum. "Yine de, burada beni yenmiş olabilirsin. Sadece araştırma yapmak için bir gece geçirmek üzere otele geldin."

Elimi boynumda gezdiriyorum. Saçlarım kuruyor ve fön makinesi olmadan, örgülü ya da örgüsüz, hızla kıvrıcık bir karmaşaya dönüşüyor.

"Buraya sadece araştırma yapmak için gelmedim." "Değil miydin?"

Omuz silkiyorum. "Bugün teknik olarak evlilik yıldönümüm."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi?"

"Evet, boşandıktan sonraki ilk günüm ve evde oturmak istemedim. Bana gösterdiğin güzel spayı kullanmanın ve oda servisi sipariş etmenin günü... daha iyi hale getireceğini düşündüm."

Aynı zamanda annemin ve kız kardeşimin gönlünü almak için de bir şeydi. İkisi de bugün aradı ve düşünceli oldukları için onları seviyorum. Ama nasıl hissettiğim hakkında ancak bu kadar soruyla başa çıkabilirim. İkisi de eve dönebileceğini söyledi.

Onlara spa alanının bir fotoğrafını göndermiş ve kendimi tedavi edeceğimi söylemiştim. Annem altı başparmak yukarı ve bir kalp emoji ile yanıt vermişti.

"Isaac, "Bu otelin özellikle yıldönümünde bulunulması zor bir yer olacağını düşünürdüm," diyor.

Şarabıma bakıyorum. "Zaten iş için buradaydım ve bu da anıların etkisini azalttı. Ayrıca, New York'taki en iyi oteli benim için mahvetmesine izin veremem, değil mi?" "Biliyor musunuz, buna katılıyorum," diyor Isaac. Ama burada bir Kaşlarını çatarak yüzünü gölgeledi, gözlerinin etrafındaki çizgileri daha da derinleştirdi.

Belki de haddimi aştım. İşte , kendimden ve boşanmamdan bahsediyorum. Tekrar.

Bozuk plak gibiyim.

Şarabımdan uzun bir yudum alıyorum, üzüntüm dilimde geziniyor.

"Bak," diyor Isaac ve sesinin kenarları daha sert. "Geçen hafta konuştuğumuz şey hakkında. DC'de."

"Oh?"

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerinde. "Birkaç hafta sonra eski kocanızın da konuk olacağı yardım gecesine birlikte gitmemizi önerdim."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Özellikle saygı duymadığını açıkça belirttiği Percy'ye acınası bir şekilde takıldığımı düşünüyor olmalı.

"Hatırlıyorum," diyorum.

Bu yardım, geçtiğimiz aylarda içinden çıkamadığım birkaç sosyal etkinlikten biriydi. Ve şimdi, ben de istemiyorum. Oraya gitmek ve kanıtlamak istiyorum. Neyi, bilmiyorum bile.

Hâlâ burada olduğumu. Harika olduğumu. Percy hayatının en büyük hatasını yaptı.

"Sadece teklifin hâlâ geçerli olduğunu söylemek istiyorum," diye devam ediyor Isaac.

"Senden bunu yapmanı isteyemezdim."

"Bu bizim için faydalı olur," diyor ve çenesi çalışıyor. "Sanırım biraz... alışılmadık bir teklifim var."

"Öyle mi?"

"Sizinle birlikte görünmek bana da fayda sağlayacaktır."

Zihnim tamamen boşalıyor. Bunun neden olabileceğine dair tek bir neden bile düşünemiyorum. Bu çevrelerdeki sosyal sermayem onun dağı için bir çakıl taşı ve boşandıktan sonra daha da azaldı.

"Öyle mi? Neden?"

"Ailemden bahsettim," diyor. "Israrcı olanlardan."

"Hatırlıyorum."

"Benim kimseyle çıkmadığımı sanıyorlar. Asla."

"Ama sen biliyorsun?" diye sordum. İnançsız görünmek istememiştim ama konuşma tam olarak takip edemediğim bir yöne doğru ilerliyor.

Ağzı inceliyor. "Evet, biliyorum. Sadece çok aleni değil." "Doğru," diyorum. "Tamam."

"Seni eşim olarak getireyim," diyor, "ve bir açıklama yapalım. Eski kocana, aileme ve arkadaşlarıma."

Bu fikir çok çirkin. Bu otelin katları kadar çok seviyede uygunsuz. Yapamam. Yapamayacağımı biliyorum. Ve yine de

Gurur duymadığım bir yanımla - Percy'nin o otel odasında metresinin üzerindeki görüntüsünü hâlâ hatırlayan küçük, intikamcı yanımla - bunu bir fırsat olarak görüyor.

Yutkunuyorum. "Bunun sizin amaçlarınıza da hizmet edeceğinden kesinlikle emin misiniz?"

Kıkırdıyor. "Evet. Güven bana, bana bir iyilik yapmış olursun." "Peki ya işimiz?"

"Etkilenmeyecek," diyor. "İkisini ayrı tutabilirim."

"İş ve eğlenceyi ayrı tutmayı tercih ettiğinizi söylemiştiniz."

Bir kaşını kaldırıyor. "Zevk mi?"

"Oh, boş ver. Sanırım bu da teknik olarak iş olacak. Sadece farklı bir tür mü?"

"Evet," diyor ve sesi daha hırçın çıkıyor. "Sadece iş."

"Şirketimdeki insanlar bunu ."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum" diyor. "Bir proje müşterisiyle çıkmakla yanlış bir şey yapmıyorsunuz. Olsa olsa, etkinlikleri sunum hakkında daha fazla konuşmak için kullandığımızı söyleyebiliriz. Bu bir networking. Bunun danışmanlık sektöründe önemli olduğunu biliyorum."

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Toplantılar genellikle... herhangi bir yerde yapılır. Golf sahasında toplantı yapmayı seven bir meslektaşım var."

Başını salladı. "Doğru."

"Tanrım, bunu yapabilir miyiz? Gerçekten mi? Çok isterdim. Sadece Percy'nin yüzündeki ifadeyi görmek için..."

"Ben de sana söz veriyorum. Eğer bu bir sorun haline gelirse, St. Clair'i arayıp durumu açıklığa kavuşturacağım. Muhakeme hatasının benden kaynaklandığını kabul edecektir."

Karşımdaki adama bakıyorum. Kafasında tek bir saç teli bile yerinde değil ve gözlerindeki yoğunluk, kontrolle yaşayan ve nefes alan bir adamın hikâyesini anlatıyor.

Muhakeme hatası ve Isaac Winter aynı cümleye ait .

"Tamam," diyorum ve hayatımın en büyük ikinci hatasını yapıyorum. Ama zaten en büyüğünü yapmıştım ve o da tam dört yıl önce bugün "Evet" demekti.

Hayatınızın darmadağın olmasının özgürleştirici bir yanı var. Ondan sonra, kaybetmek için endişelenecek çok az şey kalır.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Yardım gecesine seninle gelmeyi çok isterim. Ailenize bizim... hurma olduğumuz imajını satmanız gerekirse, tarafımı koruyacağıma söz veriyorum."

"Ben de öyle," diyor ve sözlerinde karanlık bir vaat var. "Percy'yi nasıl kışkandıracağımı biliyorum."

Ona ulaşmak için ayağa kalkmam gerekiyor ve o da ayağa kalkarak uzattığım eli kabul ediyor. Haftalar önce ekiplerimizle birlikte el sıkıştığımızdan beri ilk kez birbirimize dokunuyoruz.

Eli benimkinin etrafında güçlü ve sıcak. "Sadece iş," diyor ve elimi sıkıyor.

Omurgama bir ürperti yayılıyor. "Evet. Sadece iş... ve intikam."

Elimi bırakıyor. Avucunu yavaşça benimkine doğru kaydırıyor ve sonra uzaklaşıyor, sesi bir gülümsemeyle kenarlara doğru kıvrılıyor. "Seninle çalışmak her zaman bir zevkti, Sophia."

SOPHIA

Dönüp apartmanımın lobisindeki tavandan tabana aynada kendime bakıyorum. Elbise güzel. Yere kadar uzanıyor ve tozlu mavi, soluk yaz bronzluğumu ortaya çıkarıyor ve yardım kuruluşunun kıyafet kurallarına uyuyor.

Bugün erken saatlerde kuaförde fön çektirmiştım ve saçlarım ışıkların altında parlak görünüyordu. Bu yaz saçlarım uzadı ve kestirmeye devam etmedim. Omuz hizasındaki şık saç modelim, onu kullandığım zamanki kişiliğimle birlikte tarihe gömüldü.

Makyaj, temiz ve minimal.

Uygun görünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha alıyorum. Tüm hafta boyunca, zamanı geldiğinde gerçekten endişelenmeyeceğimden çok emindim. Neredeyse bir yıl oldu ve artık onun adını ya da yüzüğünü taşımıyorum. Onun beklentilerinin ya da kendi şüphelerimin ağırlığını taşımıyorum. Bunlar o kadar ağır bir yükü ki, ortadan kaybolana kadar altında ezildiğimi fark etmemiştim.

Ama işte buradayım ve endişe göğsümü dövüyor, midemi bulandırıyor. Görünüşe göre bana bile yabancı kalan yanlarım var.

Saatime bakıyorum. Isaac birazdan burada olur.

Beni için ısrar etti. Geçen haftaki e-postalarımız hızlıydı ve pratik konulara odaklanmıştı.

İçki içerken paylaştığımız samimiyet, toplantılar arasındaki lojistik mesajlara taşınmadı. Peki ya şimdi? Onunla çıkıyormuşum gibi davranmalıyım.

Ama asıl sorun şu ki, bir şekilde bunun tüm gecenin en kolay kısmı olabileceğini düşünüyorum.

Siyah bir şehir arabası binamın önüne yanaşıyor ve Isaac iniyor. Formuna göre dikilmiş gibi görünen dar bir akşam yemeği ceketi giyiyor. "Sophia," diyor ve sonra gözleri elbiseme kayıyor, dar bedeni ve uçuşan eteği yavaşça tarıyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, "ama henüz dinleyicimiz yok."

Arabanın kapısını benim için iterek açtı. "Numara yapmıyorum."

Arabaya doğru kayıyorum ve onun da beni takip etmesini izliyorum. Sıcak, baharatlı bir koku bana ulaşıyor. Onun kolonyası. Ellerimi debriyajımın etrafında sıkıyorum. "Bu senin için bir networking etkinliği olacak," diyorum. "Öyle değil mi?"

Yola çıkması için şoföre başıyla işaret ediyor ve araba New York trafiğinde sorunsuzca ilerliyor. "Evet. Dürüst olmak gerekirse öyle olmamaları çok zor."

"Onlardan bir tonuna gidiyor olmalısın. Buna nasıl dayanıyorsun?"

"Alistırma," diyor. Ama sonra başını çeviriyor ve gözlerinde alaycı bir parıltı beliriyor. "Yıllar boyunca birkaç yaklaşımım oldu."

"Bana onlardan bahset."

"Genç ve acemi olduğum zamanlarda açık barı suistimal ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Yaptın mı?"

"Sürprizinizi bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyor. "Ama evet. Gençtim ve akşam yemeklerine ve partilere gitmem istendi... şey. Pek ilgi çekici değildi."

"Seni ölümüne sıktilar."

"Evet," diyor. "Açık bar onları katlanılabilir kılan tek şeydi."

"Sanırım ailen bu durumdan pek memnun olmamıştır?"

Homurdanıyor. "Onlar aldırmadı ama büyükbabam .
Buna bir son verdi."

"Bu yüzden iki numaralı taktiğe geçmeniz gerekiyordu."

"Evet, bu da mümkün olduğunca agresif bir şekilde ağ
kurmaktı." "Kendini oyunun içine mi attın?"

"Hayır," diyor, gözleri alaycı. "Ben ustalaştım."

"Vay canına. Kendine güven!"

Kıkırdıyor. "Bunu neredeyse on yıl boyunca yaptım. Pek
çok kapı açtı."

"Daha önce birçoğu kapalı olduğu için mi?"

Kaşını kaldırıyor. "Doğuştan ayrıcalıklı olduğumu mu ima
ediyorsun?"

"Hayır," dedim. "Asla yapmam."

"Güzel." Ama sonra başını koltuğa yaslayıp iç geçiriyor.
"Gerçi öyleydim ve ne kadar şanslı olduğumun farkındayım.
Ama yine de kendimi unutulmaz kılmaya ihtiyacım vardı.
Yirmili yaşlarımda başında konuştuğum insanların çoğu
büyükbabamı, teyzemi ya da babamı tanıyordu. Beni değil."

"Kendini kanıtlaman gerekiyordu," diyorum.

Başını sallıyor. "Ama bu agresif ağ kurmak... sıkıcı."

"Oh, biliyorum. New York'a ilk geldiğimde ve sonra
evlendiğimde ben de aynı şeyi yaptım."

"Eski sevgilin yardım etti mi?"

"Biraz," diyorum ve bu hatırlatma midemde gergin bir
kasılma yaratıyor. Onun da olacağı bir yere gittiğimizi
neredeyse unutmuştum. "Anladığım kadarıyla o taktiği
bıraktın? Şimdi ne yapıyorsun?"

"Artık insanların bana gelmesini bekliyorum" diyor. Bunu
kibirle söylemiyor. Sadece değerini bilen bir adam tarafından
yapılan gerçekçi bir açıklama. "Ve asla gece yarısından sonra
kalmıyorum."

"Sindirella gibi," diye mırıldandım.

"Aynen onun gibi," diyor. "Ayakkabılarımı çıkarmamaya
özen gösteriyorum."

Sesindeki ciddiyet beni güldürüyor. Mizahı ve iğneleyiciliği şaşırtıcı, kendini takdim ettiği adamla o kadar çelişkili ki. "Bu beni balkabağı mı yapar?" diye soruyorum. "Bu benzetmede mi?"

"Bence araba öyle," diyor. "Ama diğer seçeneklerin fareler ve çiftlik hayvanları olduğunu düşünürsek, sanırım bu benzetmeyi burada bitirmek en iyisi."

Gülmemek için dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Bana at demediğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor derin bir ciddiyet tonuyla ve kahkahalarım serbest kalıyor.

Müzeye varıyoruz. Etrafımızdaki şehir karanlık ama hayat ve müzikle ışıltıyor. Yardım etkinliği, hem konuklar hem de yoldan geçenler olmak üzere merdivenleri işgal eden çok sayıda insanı çekmiş.

Isaac bana kolunu uzatıyor. Ona kısa bir el sıkışmadan daha uzun süre dokunmak alışılmadık bir şey.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor.

Bizi neyin beklediğini biliyorum. Avizelerin sıcak ışığında bizi çağıran o devasa çift kapının içinde kim bekliyor. Eski kayınvalidem orada olacak. Percy'nin tarafını seçen eski tanıdıklarım ve arkadaşlarım. Eski hayatımdaki herkes... patlamadan önceki.

"Evet," dedim. "Öyleyim."

Isaac'ın gözleri bir an benimkilere takılıyor. "

O zaman bunu yapalım, Bayan

Bishop." "Sophia," diyorum

sessizce.

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Sophia."

Yıpranmış taş basamakları çıkıp avizelerle dolu lobinin altın ışığına giriyoruz. Normal bir New York gününde, bu salon ilkokul sınıfları ve anlayamadığım dillerde konuşan turistlerle dolu olurdu, tüm bu kargaşa tonozlu tavanda yankılanırdı.

Ve bu gece, sadece davetli misafirler için.

Organizatörlerin umuduna göre bu konuklar, ellerini ceplerine atıp müzeyi destekleyecek kadar varlıklı ve cömert olacaklardı.

Uzaklarda bir yerde, bir yaylı algılar dörtlüsünün melodik tınlarını yakalıyorum. Pahalı ayakkabıların mermer zeminde çıkardığı tıkırtılarla kesiliyor.

"Birinci adımın ne?" Isaac'e fısıldıyorum.

Başını bana doğru eğiyor. "Birinci adımım mı?"

"Evet. Şu anki ağı planının."

"Ah," diyor ve sesi ısınıyor. "İnsanların bana gelmesine izin vermek benim çok fazla çalışmamı gerektirmiyor. İşin güzelliğı de bu."

"Bir köşede durup korkutucu mu görünüyorsun?"

Kıkırdıyor. "Bu benim hayatımı çok kolaylaştırırdı. Ne yazık ki bu yöntemin işe yaraması için cana yakın görünmem gerekiyor."

Sesimi alaycı hale getiriyorum. "Sence prensini burada bulabilecek misin, Sindirella?"

"Onu henüz göremedim," diyor Isaac. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan o mu olacak?"

"Büyük olasılıkla," diyorum ve gerisine dayanamıyorum. "Ama aynalardan kaçındığınızdan emin olun, yoksa kafanız karışabilir."

Yanımdaki adamdan bir sessizlik geliyor. Ama sonra kıkırdıyor, sesi biraz boğuk çıkıyor. "Vay, vay," diyor sonunda.

Bara doğru gidiyoruz. Yanında yürüyorum ve etrafa bakıyorum. Lizzie ve Tate Winthrop buradalar. Maud Astor da öyle. Beni görünce gözleri açılıyor, sonra kendini toparlayıp bana gülümseyerek merhaba diyor.

Percy'nin kız kardeşiyle çok iyi arkadaşlar ve ben de birçok yaz hafta sonunu onunla ve kocasıyla birlikte geçirdim. Ağladığında ona sarıldım, bir hafta sonu köpeğine baktım ve karşı takımlarda çok fazla sessiz sinema oynadım.

Boşandıktan sonra beni kötü bir alışkanlık gibi bırakmıştı.

Ama sonra kimin yanında yürüdüğümü fark etti. Gözleri bana dönmeden önce Isaac'in üzerinde oyalanıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor.

İçimde küçük bir tatmin duygusu kabarıyor. Bu asil bir duygu değil, ama kesinlikle insani bir duygu ve ben bunun tadını çıkaracağım.

bu gece.

"Chardonnay mi," diye soruyor Isaac, "yoksa şampanya mı?" "Şampanya, lütfen."

Bana uzun bir flüt uzatıyor ve kendisi için de bir tane alıyor. Flüt. Kupa değil. Kayınvalidem bu konuda yorum yapardı. Düğünümüz için Percy ve bana yirmi beş Cristal şampanya kupası hediye etmişti ve asla flüt kullanmamam konusunda ısrar etmişti.

Cadı.

"Sophia?" diye sorar. "Evet?"

Üzgünüm."

"İyi misin?"

"Evet," diyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Biliyor musun, New York'a ilk geldiğimde bu tür etkinliklerin insanın işi için ne kadar önemli olduğu beni şaşırtmıştı."

"Oh?"

"Evet. Belki de safça, işlerin mesai saatleri içinde yapıldığını sanıyordum. Konferans odasında bir el sıkışma, bir telefon görüşmesi ya da gönderilen bir e-posta. Ama öyle değilmiş."

"Hayır," diyor Isaac, "her zaman değil."

"Davetlere kartvizit götürmenin ayıp bir şey olması çok yazık," diyorum kalabalığa bakarak. "Ertesi gün insanların isimlerini hatırlamak çok daha kolay olurdu."

Isaac şaşkın bir kahkaha patlatıyor, kolumun altındaki kol onunla birlikte titriyor. Ve konuştuğunda sesi sıcaktı. "Bazen ne kadar benzer düşündüğümüzü merak ediyorum."

Kendimi sıcak hissediyorum. "Biliyorsun, büyük beyinler genellikle yapar."

"Bu tür etkinliklerle geçen bir hafta sonunun ardından Pazartesi sabahı birinin adını hatırlamakta ne kadar zorlandığımı size anlatamam" diyor.

"Arayamadığınız biriyle birlikte bir otel inşa etmek için sözlü olarak anlaştığınızda biraz garip olabilir mi?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle," diyor, "ancak bu kadar büyük şeyleri avukatlarımın olduğu zamanlara saklıyorum."

Odadaki smokinli beylere ve yere kadar uzanan elbiseler giymiş kadınlara bakıyorum. Isaac ve ben mükemmel bir şekilde uyum sağladık. "Sanırım oldukça fazla sayıda avukat var," diyorum.

"Muhtemelen, ama bahse girerim pratik yapan tek bir kişi bile yoktur." "Sence çiftlerden en azından bir tanesi Boşanma avukatı da yanında mı?"

"Bilmiyorum," diyor ve bana bakıyor. "Sen yaptın mı?" Şampanyadan bir yudum alıyorum. Dilimde kabarcıklı bir his uyandırıyor, içimdeki senfoniye katkıda bulunuyor. "Hayır. Mükemmeldi, çok pahalıydı ve onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bence bu bir avukat için iyi yapılmış bir işin işaretidir." "Evet. Oldukça karşısındaki siz, imparatoru misafirperverlik."

Kıkırdıyor. "Evet. Müşterilerim bir daha geri dönmezse ciddi bir sorun yaşarım."

Isaac'in gözleri daha önce gördüğümünden daha açık renkte. Koyu kahverengiye altın rengi karışmış, gözbebeklerinin etrafında halka oluşturan benekler var.

Gülümsüyor. "Yine de, sen- ah. Gelenlerimiz var." Midem sıkışıyor. "Kim o?"

"Akbabalar etrafta dolaşıyor," diyor ama ses tonu eğleniyor. "Teyzem ve amcam."

"Oh." Gösteri zamanı. Gülümsüyorum, hazırım ve ne kadar süredir çıktığımıza ya da nasıl tanıştığımıza hiç karar vermediğimizi fark ediyorum.

Ama merak etseler bile sormuyorlar. Gözlerinde Isaac ve benim aramda gidip geliyorlar. Ve yalnız değiller.

Isaac'in stratejisi işe yarıyor. Onunla konuşmak için gelen insan kalabalığının arasından geçmemiz uzun sürmüyor.

Neredeyse herkesi ismiyle tanıyor.

Bunu ona söylediğimde bana alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi. "Uzun zamandır bu oyunun içindeyim."

Kör müzayedede duruyoruz. Ürünler tek tek listeleniyor ve her birinin yanında bir kutu bulunuyor. Konuklardan tekliflerini kutuya atarak körü körüne teklif vermeleri bekleniyor ve en yüksek teklifi veren gecenin ilerleyen saatlerinde kazanan olarak ilan ediliyor.

Isaac ve ben sırada yan yana yürüyorduk. Ürünlerin yarısına teklif vermesini eğlenerek izliyorum.

"Eski bir şişe şampanya," diyorum. "Koleksiyoncu musun?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Hmm. Ve dünyaca ünlü bir suşi şefinden özel bir aşçılık dersi... yeteneklerinizi geliştirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Bana kızgın bir bakış gönderdi. "Hayır. Bunlardan herhangi birini yapmaya ne zaman vaktim olacak ki?"

"Yine de," diyorum, elimi şu anda bir kâğıt parçasına yazmakta olduğu gülünç meblağa götürerek.

"Benden beklenen bu" diyor. "Komite tüm isimleri okuyacak. En azından bazılarında yer almak zorundayım."

"Kazanmaya mı çalışıyorsun?"

"Kazansaydım iyi görünürdü," diye itiraf ediyor ve sonra alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ama şampanya kazanmayı... bir çiftin spa merkezine gitmesine tercih ederim."

Gülüyorum. "Jakuzide uzanmak için bir hafta sonu izin alacağını hayal bile edemiyorum ama eminim kendini bırakırsan bundan keyif alırsın."

Daha yakına eğiliyor, sesi kulağımın dibinde sıcak. "Sanırım," diyor, "ben de olabilirim, ama bu tamamen şirkete bağlı."

İkinci kadeh şampanya ile ordövrler arasında bir yerde, rahatlamak gibi büyük bir günah işledim. Isaac ile bir çift gibi davranmakla, onun yanında durmakla ve yabancılarla sohbete yumuşak bir şekilde girip çıkmakla o kadar meşguldüm ki, burada kimlerin olabileceğini unuttum.

Kimin için buradayım.

Ve gardınızı düşürdüğünüzde, kurtlar iner. Bu New York'un ikinci yasasıdır ve geldikten hemen sonra öğrendim. Birincisi, asla ama asla hızlı adımlarla yürümek.

Önce eski kayınvalidemi görüyorum.

Celine Browne eski bir freskin yanında, elmas küpeleri zevkli perçeminin altındaki ışığı yakalıyor.

Nefes alışım hızlandı.

Bu kadın, oğlunu başka bir kadınla yatakta bulduktan hemen sonra aklımı başıma toplamam için bana yalvaran kadındı. Ondan ayrılmamın nihayet aklımı başıma getirdiğini söylediğimde, evlilik yeminlerime bu kadar az değer verdiğim için hayal kırıklığına uğradığını söylemişti.

Oğlunuz onların yanında yaşadığı için mi? diye sormuştum ve o da öfkeden pembeye dönmüştü.

Bu, bana haber vermeden Percy'nin ve benim dairemizin kapısını açıp düğün porselenlerimizi, şampanya kupalarını ve Percy'ye doğduğunda hediye edilen gümüş kaşık setini toplamaya başlamasından iki gün önceydi. Celine'in sivri bakışları bunun planlanmış ve düzenlenmiş bir Hakaret, büyük harfle ben, olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Ve ben de bu hakareti alçakgönüllülükle karşılayacaktım, zira o bana evlilik sözleşmesini hatırlatırken benim başarısız olduğumu düşündüğünü açıkça belirtmişti.

Bunlar aile , demişti kaşıkları toplarken.

Aile dışında kalmalarını hiç istemem.

Başarısız ve potansiyel bir hırsızdım.

Isaac'in sesi sessiz. "Sophia, iyi misin?" "Evet," diyorum. "Kesinlikle. Evet."

Boş bardağıma bakıyor. "Bir tane daha ister misin?" "Lütfen."

Ve gelmeye devam etsinler.

Bardağı, ince sapının etrafına sıkışmış parmaklarımdan nazikçe alıyor. "Geri geleceğim," diyor.

"O zaman kör müzayedede bir tur daha yaparız."

"Yippie," diye fısıldıyorum. Beni bir gülümsemeyle ödüllendiriyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. Bu bir zafer gibi hissettiriyor. Tüm ifadeleri öyle.

Kalabalığın arasından geri çekilişini izliyorum ve onu neden daha önce etkinliklerde gördüğümü hatırlamadığımı merak ediyorum. Isaac Winter'ı görüp de bu anının zihnime kazınmadığını hayal bile edemiyorum.

Maud'u Celine'in yanında dururken yakalıyorum, eski kayınvalidemin nakışlı hikayelerinden birini dikkatle dinleyenlerden biri. Muhtemelen bir keresinde JFK ile aynı restoranda yemek yemesiyle ilgiliydi.

Başka tarafa bakıyorum. Ve işte o zaman onu gördüm. Onun hemen yanında duruyordu.
Birlikte.

OceanofPDF.com

SOPHIA

Percy düğün smokinini giyiyor.

Hemen tanıdım çünkü onu seçen ve terziye değişiklikleri öneren bendim. Kızıl-sarı saçları onu son gördüğümde olduğundan daha kısa kesilmiş. Cildi yazdan kalma derin bir bronzluk içinde. Yazın çoğunu ailesinin Hamptons'daki evinde geçirdiğini tahmin ediyorum.

Midem sanki denizdeymiş gibi hissediyorum, fırtına kilometrelerce yükseklikte dalgalar yaratıyor. Yanındaki kadına odaklandığımda rüzgâr hızlanıyor.

Ondan bir baş kadar kısa, narin yapılı ve zarif yüzlü. Çilek sarısı saçları klasik bir şekilde toplanmış.

Scarlett'le birlikte burada.

Onu son gördüğümde çıplaktı ve kocama sarılmıştı.

Gözlerimi ayıramıyorum. Yerimde kilitli kaldım, savaşmak ve kaçmak arasında kalmış bir hayvan gibiyim.

Percy, Scarlett'in söylediği bir şey karşısında başını sallıyor, ağzı geniş bir gülümsemeyle dolu. Hem hem de kendisinin tadını çıkarıyor. Sonra başını kaldırıp baktı.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu.

Zemin ayaklarımın altına batıyor. Sanki asırlık mermer aniden dengesizleşti, dikiş yerlerinden çatladı ve beni derinlere gönderdi.

Scarlett'e bir şeyler söylüyor ve onu arkadaşlarının yanına bırakıyor. Kalabalığın arasından bana doğru yürürken bedenimin dışında bir yerden onu izliyorum.

Düğünümüzde beyaz bir cep mendili takmıştı. Şimdi orada değil. Göğsündeki cebe bakıyorum ve yaklaşan tanıdık gözlerden kaçıyorum.

"Sophia," diyor. "Seni burada göreceğimi sanmıyordum."

Topuklu ayakkabıyla her zaman ondan yarım santim daha uzun olurdum. Bu onu rahatsız ediyordu, biliyorum, etmiyormuş gibi davranırsa bile. Şimdi, bundan zevk alıyorum.

Ona bir daha bakmak istemezdim. "Nasıl kaçırabilirim ki?" Diyorum. "Sanatı koruma konusunda ne kadar tutkulu olduğumu biliyorsun."

Omzunun üzerinden baktı. Scarlett'e değil, hâlâ takipçileriyle birlikte olan annesine. "Doğru. Uzun zaman oldu, Soph. Seni aramaya çalışıyordum."

"Sanırım avukatlarımız da buradayken ihtiyacımız olan her şeyi söyledik."

Başını sallıyor. "Böyle bitmesini istemedim."

Hayır, tabii ki istemedi. Evliliğini ve lekesiz itibarını korumak istemişti.

Sadece onun da metresini elinde tutmak istediğinden şüpheleniyordum. Boğazımı temizledim. "Scarlett'le mi geldin?"

"Bu bir avantaj," diyor ve onu eli kurabiye kavanozundayken yakalamışım gibi gülümsüyor. "Biriyle gitmelisin, yoksa dayanılmaz olur. Burada biriyle birliktesin. Isaac Winter, Soph?"

"Evet."

Gülümsemesi bozulmuyor ama gözlerinin etrafında gergin bir şeyler var. "tanıdığınızı bilmiyordum." "Yakın zamanda tanıştık," diyorum ve sonra Barın yönü. Isaac'in dönmesini bekleyemeyecekmişim gibi. Gözlerimi öyle bir parlatıyorum ki Oscar kazanmalıyım. "O... tam bir adam."

Percy'nin yüzündeki gülümseme kaybolur. "O senin için çok yaşlı." Kıkırdıyorum. "Saçmalama. Beş yıl nedir ki?"

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Aklımdan geçenler. Çalışmak. Ama bu kulağa pek inandırıcı gelmiyor. Kariyerime ne kadar önem verdiğimi ve onu riske atacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyor.

Tanrı biliyor ya, bu konuda yeterince tartışmıştık. "Kulüpte," diyorum, "tenis oynuyoruz." Percy'nin kaşları kalktı.

"Grandview'de mi?" "Evet."

"I düşündüm ve Winters tercih edilen ve Whitebridge.

Grand'de hiç üyelikleri olmadı."

Kıkırdıyorum. Bana bile tiz geliyor. "Oh, onu bilemiyorum. Uzun zamandır çıkmıyoruz, ama bu... oh. Tekrar hoş geldin."

Isaac bir kolunu belime doluyor. Ona doğru eğiliyorum - daha önce el sıkışmaktan fazlasını paylaşmadığım adama. Vücudu benimkinin yanında sağlam bir duvar gibi duruyor. "Senin için," diyor ve bana bir kadeh şampanya uzatıyor.

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Belimdeki eli karşılık olarak sıkılıyor ve sonra Percy'ye bakıyor. "Merhaba, Browne."

"Kış," diyor Percy. "Yıllar oldu."

"Evet, öyle, değil mi?" Isaac şampanyasından uzun bir yudum alır. "Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Her zamanki gibi." Percy'nin gözleri benimkilere kaydı. "Soph da bana ikinizin kulüpte tenis oynarken nasıl tanıştığınızı anlatıyordu. Grandview'e gittiğinizi bilmiyordum."

Isaac omuz silkiyor. "Her zamanki sahalarım yenileniyordu ve Grandview'inkiler de fena değil."

"Evet," diyor Percy. Çenesi gergin görünüyor. "Gerçekten de fena değil. Sert zeminli kortlar daha yeni yenilendi ve squash kortları da geçen kış yeniden boyandı."

"Öyle mi?"

"Evet. Eminim çoktan görmüşsündür Soph, ama önümüzdeki hafta sonu üyeler için bir çiftler turnuvası var." Percy'nin gözlerinde iyi tanıdığım bir meydan okuma var. "Eğer siz ikiniz zaten oynuyorsanız, katılmalısınız."

"Gelecek hafta sonu mu?" Isaac soruyor. Ses tonunda kibar bir küçümseme var; sanki kendisinden beklendiği için sohbet ediyormuş gibi ama konuyla hiç ilgilenmiyor.

Bu muhteşem.

"Evet," diyor Percy. "Scarlett'le oynuyorum. Siz ikiniz de eğlenceli olur. Sen her zaman iyi bir yarışmayı sevmişsindir, Soph." Görüşümün kenarları öfkeyle bulanıklaşıyor. "Neden olmasın?"

Ben de diyorum ki. "Isaac ve ben oynamayı seviyoruz.

Bakalım başarabilecek ?" "Harika," diyor Percy.

"Müthiş," diyorum.

"Orada görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum.

"

Isaac elini uzatır. "Her zaman bir zevktir, Browne."

Sesi tam tersi bir anlam taşıyor.

Percy uzatılan eli sıkar. "Ben de öyle, Winter... Soph."

"Hoşça kal," diyorum ve Isaac'in yanına yaslanıyorum. Eski kocamdan uzaklaşmam için bana destek oluyor. Durumdan uzaklaşmamı ve kalabalığın içinden geçmemi sağlıyor.

Belki insanlar bakıyordur. Belki de hepsi bakıyordur ama ben hiçbir şey göremiyorum, etrafımızda olup bitenlere odaklanamıyorum.

"Aman Tanrım. Özür dilerim Isaac, evet dememeliydim. Tabii ki seni buna zorlamayacağım. Bizi çiftler oynamaktan kurtaracağım, sadece... vay canına."

"İyisin," diyor Isaac sessizce ve üzerinde Sadece Personel yazan bir kapıyı açıyor. "Buraya gir."

Eski taş basamaklardan yukarı çıkıyoruz ve altımızdaki tonozlu salona bakan, şezlonglarla tamamlanmış küçük bir balkona çıkıyoruz. Salon misafirler, servis elemanları ve müzikle dolu.

Sandalyelerden birine çöküyorum. "Özür dilerim," diyorum tekrar. "Bana ne oldu bilmiyorum, gerçekten."

Karşıma oturuyor ve boş şampanya kadehime uzanıyor. Taş zemine nazikçe bırakmasını izliyorum. "Her şey yolunda."

"Öyle mi?"

"Evet."

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Öyle miydi?"

"Hayır," diyor Isaac, "kesinlikle yapmadı."

"Güzel." Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha.

"Burada onunla birlikte."

"Kiminle?"

"Onu otelinizde birlikte yakaladığım kadın. Scarlett."

Karşımdaki adamdan sessiz bir küfür geliyor, o kadar beklenmedik ki beni gülümsetiyor.

"Evet," dedim. "Aynen öyle."

"Turnuvada da mı onunla ortaklık yapıyor?"

"Evet."

Isaac'ten tam bir sessizlik. Ve sonra, mezar tonlarında: "Kusura bakmayın Piskopos ama eski kocanız tam bir orospu çocuğu."

İçimden bir kahkaha koptu. "Evet. Tam anlamıyla."

"Bunun bir yarışma olacağını söyleyerek seninle alay etti. Onunla senin aranda." Isaac'in sesinden tiksinti damlıyor. "Orospu çocuğu."

Tonozlu tavana ve karmaşık tasarımlara bakıp gülüyorum. Dar elbisemin sıkıcılığına karşı bir savaş bu. "Evet," diyorum. "O da var ama gerçek anlamda değil. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Onları teniste yeniyoruz."

"Yeniyor muyuz?"

"Evet." Isaac öne eğildi ve elini kalçama sürttü. Dikkatimi çekiyor. Başımı çeviriyorum ve şimdi bana dikilmiş olan karanlık gözlerini yakalıyorum. "Oynuyorsun. Oynuyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Boşandığımızdan beri, işten sonra bu benim takıntım haline geldi."

"Güzel. Kazanacağız o

zaman." "Kendine güveniyorsun."

"Sadece gerçekçi oluyorum," diyor. "Ve nadiren kaybederim."

Gülümsüyorum. Ama sonra o gülümseme kayboluyor ve iç çekiyorum. "Özür dilerim. Seni tüm bunlara bulaştırdığım için, daha fazla zamanını aldığım için. Biliyorum, ayıracak çok vaktin yok."

Kalabalığa bakıyor. "Bunun için endişelenmeyin. İllüzyonu böyle daha da iyi satacağız. Hangi çift birlikte oynamaz ki?"

"Evet, sanırım yapacağız."

"Teyzem ve amcam satın aldı," diyor. "Görünüşe göre Percy de almış."

"Sence ailene söylerler mi? Ya da kardeşine?" Aile ağacının neye benzediğini biliyorum. Muhtemelen Exciteur'daki arka plan ekibinden aldığım Winters hakkındaki iyi paketlenmiş özet sayesinde olması gerekenden daha fazlasını.

"Arayacaklar," diyor Isaac. "Biz konuşurken teyzemin annemi aradığından şüpheleniyorum."

"Bu onları bir sırtından indirir mi?"

"Umarım öyledir." Öne doğru eğilir. "Neredeyse gece yarısı oldu." "Oh. Araba balkabağına dönüşmek üzere."

"Evet." Tekrar balkondan aşağıya, aşağıdaki müşterilere bakıyor. "Kör müzayedenin kazananlarını açıklayacaklar. Kalmamıza gerek yok."

"Haklısın." Elbise rahatsız edici ve kısıtlayıcı olmaya başladı. Onu çıkarıp bir fincan çay ve kucağımda Milo ile kanepeye oturmak için sabırsızlanıyorum. Onu her gördüğümde kız kardeşimi haklı çıkaran lanet kedi, çünkü asla kızamayacağım kadar sevimli.

Isaac elini uzatıyor ve sandalyeden kalkmama yardım ediyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. Eli hâlâ benimkinin üzerinde ve deri ayakkabısının ucu benimkine değecek kadar yakınız. "Yine de bu elbiseyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Harika görünüyor ama berbat hissettiriyor."

Cevap vermiyor. Buna da şaşmamalı. Çok fazla şey söylüyorum ve bunların hiçbirisi iyi değil. Bu gece çok şey oldu. Çok fazla şampanya ve çok fazla kıl payı kurtuluş.

Elimi onunkinden çekiyorum. "Yapmalı mıyız?"

"Evet," diyor ve boğazını temizliyor. Sesi daha boğuk çıkıyor. "Yolu göster."

Merdivenlerden inip tekrar ana salona çıkıyoruz. Alçak sesle mırıldanan konuşmalar ve müzik birbirine karışıyor ve daha önce fark edilmeyen sessizliği şimdi özlüyorum.

Isaac yanımda yürüyor. Sessiz bir hareketle bana kolunu uzatıyor, ben de tutuyorum. En heyecan verici şekilde sabit ve alışılmadık.

Mikrofona sürtünme sesi salonda çınlıyor. "Bunun için üzgünüm, millet. Nihayet bu geceki açık artırmanın kazananlarını açıklama vakti geldi!" Maurizio Madden'ı sahnede görmek için bakıyorum. Kendisi hayır kurumunun eksantrik başkanı ve her yıl bu yardım gecesini düzenleyen kişi. "Hepiniz gerçekten de çok yardımseverdiniz, söylememe izin verin. Tüm kör teklifleri gözden geçirmek bir mucize oldu. İzninizle 1998 yılı Château Margille şişesi ile başlamak istiyorum, bu şişe o yıl üretilen sadece yirmi şışeden biri. Ve kazanan... Celine Browne!"

Isaac'in adımları sarsılmıyor. Kulaklarımdaki çınlamaya rağmen benimkiler de öyle. Bu sefer biz geçerken insanların bize baktığını fark ediyorum.

Önce onu, sonra da beni görmek.

Onu tanıdım, beni değil.

"İkinci ürün şaşırtıcı sayıda teklif aldı, ki bu şaşırtıcı değil çünkü bu özel bir ürün. Bu sonbaharda Connecticut'taki efsanevi Marmont Manor Hotel'de iki kişilik bir hafta sonu konaklaması, yönetici süiti ve spa erişimi ile birlikte. Kazanan teklif Isaac Winter'dan başkası değil!"

Alkışlar etrafımızda patlıyor ve elimin altında Isaac'in kolu geriliyor. Ama o yavaşlamıyor.

"Hediye kartını kabul etmek zorundasın," diye mırıldanıyorum. Başını iki yana sallıyor.

"Önemli bir şey değil."

"Yapmamak doğru olmazdı," diyorum. "Bunu biliyorsun."

"Sorun değil."

"Benim için sakıncası yok," diyorum. "Gerçekten."

Neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak bir hareketle yönünü değiştiriyor ve bizi sahneye doğru bir daire çizmeye yönlendiriyor. "Hiç teklif vermemeliydim," diyor.

"Yapmak zorundaydın," diye mırıldanıyorum. O da biliyor, ben de biliyorum. Bu tür şeylerle ilgili toplumsal beklentiler var ve bu kalabalıktaki yeri nedeniyle buna mecburdu.

Maurizio'dan gelen ve içinde çok pahalı bir hediye kartı bulunan süslü zarfı kabul eder. Sonra da elini kaldırarak seyircilere el sallıyor ve gülümsüyor. Celine'in yanında durduğunu fark ediyorum, oğlu sağında. Percy'nin ağır bakışlarıyla karşılaşmıyorum.

Ama hissediyorum.

"Pekl," diye mırıldanıyor Isaac nefesinin altından. Serbest kalan eli tekrar belime iniyor. "Hadi gidelim. Sonunda."

Herkes hl bizi izliyor. Gözleri tenimde ağır bir battaniye gibi hissediyorum ve kendimi pervasız, biraz sarhoş ve fazla duygusal hissediyorum.

Isaac'e yaslanıyorum ve ona bakıyorum, gözlerim yine parlıyor. Ve yüzüme yavaş bir glmseminin yayılmasına izin veriyorum. "Evet, lütfen," diye fısıldıyorum. "Bu hoşuma gider."

Kaşlarını kaldırmadan önce gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayıyor. "İyi oynadın, Bishop."

"Teşekkür ederim. Ne de olsa satranç tahtasındaki en kullanışlı taşlardan biriyim."

"yle misin?" Dudaklarını kulağıma dayamak için eğiliyor, ona bitiğim rolü oynuyor. "Ve şahını mat ettiğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi kalabalığın fazla meraklı bakışlarını uzaklaştırıyorum. "Henüz değil," diye fısıldıyorum, "ama onu kontrol altına aldım."

Kıkırdıyor, sıcak nefesi tenime değiyor. Titriyorum. "Evet ve eminim bunu çok iyi biliyordur." Geri çekilirken yanağı yanağıma değiyor, kirli sakalları hoş bir şekilde sertleşiyor ve sonra tekrar dzleşiyor. "Hadi gidelim."

Salondan çıkıp şehrin ılık, yaz sonu havasına geri dönüyoruz, eli belimde kalıyor. Kendi dairemin güvenliğine duyduğum zlem ile bu adama olabildiğince uzun süre yakın kalma arzusu arasında sıkışıp kaldığımdan, o gecenin ilerleyen saatlerine kadar sözlerinin tam anlamını kavrayamıyorum.

Bu benzetmedeki kral kimdi, gerçekten?

Hangi adamı kontrol altına aldım?

OceanofPDF.com

SOPHIA

Exciteur grafik departmanından aldığımız tasarım eskizlerine kaşlarımı çatarak bakıyorum. Jenna ve Toby ofisimdeki masada karşımda oturuyorlar, cam yüzey grafik profiller, renk şemaları ve logo tasarımlarıyla kaplı.

"Bu doğru değil," diyorum. "Bu çok geleneksel."

"İstediklerini söyledikleri şey bu," diyor Toby omuz silkerek. "Brief'in her bir bölümünde 'geleneksel' kelimesi geçiyor. Sanırım on altı kez saydım."

"Evet, ama bunu tam olarak düşündüklerini sanmıyorum," diyorum. "Şu renk düzenine bakın. Yüzyıllık bir binaya ve miras gücüne sahip olduğunuz New York lokasyonunda çarpıcı ve zarif. Ama Santa Barbara'da yeni inşa edilmiş bir otelin lobisinde altın brokar bir kanepede hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır," diyor Jenna. "Daha doğrusu, yapabilirim ve bu hiç de iyi görünmüyor."

"Bunun taze, heyecan verici ve modern olması gerekiyor." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Sahaya çıkmamıza dört hafta kaldı."

"Ve yapılacak çok iş var," diyor Toby. "Gönderdiğim mimarlık firmalarının kısa listesini gördün mü?"

"Evet ve mükemmeller... geleneksel vizyon için. Buna ne dersiniz? İki saha oluşturalım."

Toby'nin gözleri büyür. "İki ayrı atış mı? Dört hafta içinde mi?"

"Evet," diyorum ve önümdeki kağıtları karıştırıyorum. Renk şemaları fena değil ama mükemmel de değiller ve bize mükemmellik için ödeme yapılıyor. "Şartnamelerine göre bir adım. Ama ikinci adım? Bu bizim için. Modern, yenilikçi ve zarif olmasını istiyorum. Kış ruhunu yansıtmalı, New York'taki lokasyonunun gerçek renk düzenini değil."

"Ben buna varım," diyor Jenna. "Onları kendi yöntemlerinin yanlış olduğuna ikna etmenin tek yolu onlara bunun tersini göstermek ve bunları yan yana getirmektir."

Toby güler ve tasarım gözlüklerini çıkarır. Kaşmir kazağının koluna dayayarak temizliyor. "Bazen senin deli olduğunu düşünüyorum Sophia. Düzeltiyorum, bence sen çoğu zaman delisin."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona sırtıyıyorum.

"İşte bu yüzden seninle çalışmayı seviyorum. Hiçbir zaman, bir kez bile kolay yolu seçmedik."

"Hayır," diyorum. "Ama müşteriler Exciteur'ü kolay olsun diye işe almazlar. Isaac Winter'ın CEO'nun önemli bir dostu olduğunu ikiniz de biliyorsunuz."

Hem Jenna hem de Toby başlarını sallıyorlar. Exciteur son derece performansa ve performans değerlendirmesine dayalı bir şirket ve bu da terfilere yansıyor... ikramiyelerden bahsetmiyorum bile. "Bu yüzden elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diyorum. "Onlar adına düşünmemiz için bizi işe alıyorlar. O halde büyük düşünelim ve onları sahada uçuralım."

"Modern sunum üzerinde hemen çalışmaya başlayabilirim," diyor Jenna ve kâğıtları toplamaya başlıyor. Sarıya olan sevgisi bugün siyah bir elbisenin etrafına sarılmış ince bir kemerle yansıtılıyor. "Elimizdekileri klasörlere ayıracağım ve grafik departmanını işe dahil edeceğim. Tüm bunlar için ikinci seçenekleri devreye sokacağım."

"Mükemmel. Toby? Geleneksel atış üzerinde çalışmaya devam edebilir misin?"

"Doğru," diyor ve aramıza bakıyor. "Çok sıkıcı bir gelenekçi ve gelenekselliğin işaretçisi olduğum için mi?"

Jenna ve ben gülüyoruz. "Evet," diyor ve omzunu onun omzuna yaslıyor. "Sana söylemek istemedik ama nedeni tam olarak buydu."

Sahte bir üzüntüyle başını sallıyor. "Keşke bilseydim," diyor. "Lise yıllarımı çok daha kolay hale getirirdi."

İş günü, çoğu zaman olduğu gibi bundan sonra da elimizden kaçıp gidiyor. Yaratıcı ve iş odaklı olma fırsatını seviyorum ve Kış projesi üzerinde çalışırken lobiye zihnimde canlandırabiliyorum. Spa'yı, The Ivy'yi ve Isaac'in bana her yönüyle ilgili bilgi veren derin sesini hayal ediyorum.

İşten sonra, ekran karşısında geçirdiğim saatler yüzünden başım ağrıyor. Bir Advil alıyorum ve ofisimde tuttuğum tenis çantamı alıyorum. İçinde her zaman yeni kıyafetlerim ve Grandview kulübündeki dolabımın anahtarları vardır. Üyeliğim yıl sonuna kadar sürecektir ve rahatsız edici derecede tanıdık yüzler olsun ya da olmasın, bundan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım. Percy'den bu kadar uzun süre uzak durmayı başarmış olmam bir mucize.

Ki bu tam olarak doğru değil. Bu sadece benim açımdan çok iyi bir planlama. O adamın nasıl çalıştığını ve programını biliyorum. Yıllarca hayatımı buna göre yaşadım.

Marisol mükemmel bir tenis eğitmeni. Beni hiç rahat bırakmıyor, filenin diğer tarafında duruyor ve bana doğru yapıyor. "Forehand!" diye bağırıyor. "Yan tarafını fileye doğru açılı tut! Topla daha erken buluş! Hızı unutma!"

İdman yapıyoruz, idman yapıyoruz, idman yapıyoruz ve sonunda her zaman yaptığımız gibi bir set çalışıyoruz.

Ve her zaman olduğu gibi bitiyor.

Bankın üzerine çöküyorum ve su şişeme uzanıyorum. "Sonuncusunda neredeyse seni yakalıyordum," diyorum.

Marisol bana sırtıyor. Benim otuz üç yaşına karşılık o kırk yedi yaşında ama aynı zamanda eski bir Olimpiyat sporcusu ve yetenekleri eşsiz. "Elbette," diyor. "Diyelim ki yaklaştın."

Gözlerimi deviriyorum ve ikimiz de kıkırdıyoruz. Benimki onunkinden çok daha yorgun, yaş farkı olsun ya da olmasın.

"Perşembe günü aynı saatte mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Boşandıktan sonra bu spor benim can simidim oldu. Dikkatimi dağıtmaya ve becerilerimi sürekli geliştirmeye ihtiyacım var. Kendimi sadece ve sadece bana ait olan bir şeyin içine atmaya.

"Varsayımsal olarak," diyorum, "birini getirsem sorun olur mu?"

"Elbette," diyor. "Kız kardeşin şehre geliyor mu?"

"Hayır. Tanrım, Rose bundan nefret ederdi. Hayır, birkaç hafta içinde çiftler turnuvasında oynayacağım."

Kaşları kalkıyor. "Sen mi? Ben yargılayacağım."

"Gerçekten mi? Bu harika!"

"Bu, her noktayı sizin lehinize değerlendireceğim anlamına gelmiyor, Piskopos."

"Oh, açık bir iltimas gösterisi beklemiyorum," diyorum. "Sadece küçük bir ayrıcalık."

Gülüyor. "Ne yapabileceğime bakacağım. Peki, ortağın kim?"

Bu çok komik. Marisol benim hayatımla ilgili neredeyse her şeyi biliyor, ben de onunla ilgili pek çok şey biliyorum; bunların hepsi servisler arasında kortta ve kort dışında konuşmamız ve elimizde su şişeleriyle sohbet etmemizden kaynaklanıyor.

Percy'yi biliyor. Gerçi bu tamamen benden kaynaklanmıyor. Dedikodu bu kulüpte ışıktan daha hızlı yayılır ve o buranın .

"Yeni bir adam," diyorum. "Arkadaşız ve şimdi de çıkıyoruz sayılır."

"Sayılır mı?"

"Evet. çok erken."

"Doğru," diyor. "Yani, onu engerek yılanlarının içine atarak tüm New York sosyetesıyla tanıştırmayı mı düşündün?"

Grandview çukuru mu?"

Gülüyorum. "Hayal edebiliyor musun? Hayır, o zaten bu grubun bir parçası. Bu insan grubunun."

"Oh," diyor. "O da onlardan biri."

Başımı salladım. Marisol ve ben küçük bir kasabada yetişmiş olmamız konusunda erken bir bağ kurmuştuk.

"Öyle de denebilir," diyorum.

"Elbette. Bir ara onu da getirin ve ikili olarak oyununuz üzerinde çalışalım."

"Teşekkürler," dedim. "Perşembe görüşür müyüz?"

"Emin olabilirsin. Bu arada sana tekme servisleriyle ilgili bazı videolar göndereceğim. Onları çalışmanı istiyorum."

"Anladım." Çantamı omzuma atıyorum ve ona el sallıyorum. Sahada kalıyor, yeni bir müşteri çoktan kanatta bekliyor.

Eve yürüyorum. Uzun bir yol ama New York sokaklarında her zaman var olan havaya ve enerjiye ihtiyacım var. Dairemde bundan tamamen yoksunum, bu yüzden bulabildiğim her yerden alacağım.

Telefonum yarı yolda çalışıyor ve onu bulmak için çantamı karıştırmak zorunda kalıyorum.

Bu Isaac.

Daha önce birbirimizi hiç aramamıştık.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Piskopos," diyor tanıdık bir ses. "Konuşmakta özgür müsün?" "Evet, kesinlikle. Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor Isaac. Geçen hafta sonu düzenlenen yardım gecesinden beri hiç konuşmadık. Ben Exciteur'da, o Winter'da çalışıyordu ve konuşmak için bir neden yoktu. Profesyonel olarak ya da özel olarak. "Geçen gece için teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum. "Ben eğlendim."

Diğer uçta bir duraklama oluyor ve içindeki inançsızlığı duyabiliyorum. "Yaptın mı?"

"Evet. Şey, olaydan önce ve sonra. Her zaman hayalini kurduğun ödülü kazanmanı izlemek yardımcı oldu."

Bu alay aramızdaki resmiyeti bozuyor. Çatladığını duyabiliyorum. "Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler," diyor kuru bir sesle.

"Sorun değil."

"Çiftler turnuvası hangi tarihte?"

"Bu Cumartesi değil, ondan sonraki Cumartesi," diyorum. "Ama Isaac, eğer bunu yapamıyorsan ya da yapmak istemiyorsan hiç sorun değil. Beklemiyorum-"

"Orada olacağım," diyor. "Bana adresi ve saati mesaj at." "

Yapacağım." Bir mahcubiyet nabızı Yüzümü. Sırf eski sevgilimin yüzüne vurmak istediğim için benimle tenis oynamaya zorluyorum. Ve o bir müşteri. Bu o kadar uygunsuz bir şey ki, utancım ayak parmaklarıma kadar iniyor.

"Aslında bu iyi bir şey," diyor, "çünkü senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu hafta sonu Hamptons'da bir parti var."

"Ağustos'un sonları ," diyorum . "Orada partiler var içinde

Hamptons'da her hafta sonu." Homurdanıyor.

"Çok komik." "Biri dener."

"Gerçekten de var ama özellikle bir tanesine gitmem gerekiyor. Ailemin daha fazla üyesi orada olacak."

"Oh."

"Eğer yapabiliyorsanız ve ilgileniyorsanız, bu Cumartesi." Kısa bir duraklama oldu. "Yiyecek, içecek ve ulaşım dahil olacak."

"Her şey dahil bir teklif mi?"

"Evet. Kişisel servisi de artıracam. Bundan ne kadar hoşlandığınızı biliyorum."

"İstiyorum." Başka bir partide ona eşlik etmek, tenis için ona olan borcumu azaltacaktı. Ödeşmiş oluruz. "Elbette, orada olacağım. Detayları mesaj at."

"Güzel," diyor. "Teşekkür ederim."

"Bu teşekkür etmem gereken bir şey mi? Geniş ailen bana saldıracak mı?"

"Sana nasıl tanıştığımızı sorabilirler," diyor, "ama biz o hikâyeyi çoktan hallettik."

Kıkırdıyorum. "Evet, gitmediğin bir kulübün tenis kortunda. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Diğer hikâyeler kadar iyi işliyor." Onun tarafında çalan müzikte ani bir artış olur. Kulağa klasik geliyor.

"?" diye sordum.

"Opera," diyor. "Chicago'da. Arada." "Oh. Gösterinin tadını çıkarın," diyorum. İş gezisi mi? Ya da bir Kişisel bir şey mi? Kimseyle çıkmadığını söylemişti ama onu özel dikim bir smokin içinde, telefonu kulağında, güzel bir kadın aramasını bitirmek için yanında beklerken hayal etmemek zor.

"Cumartesi gününe kadar o zaman."

"Cumartesiye kadar," diye mırıldandım. "Gece yarısından sonra kalma." "Hiç kalmam," diyor. "Peki ya Sophia?"

"Evet?"

"Maçı kazanacağız."

SOPHIA

O Cumartesi, Isaac Hamptons'a gitmek üzere beni almak için binamın önünde durdu. Bu sefer bir şehir arabası değildi. Büyük bir SUV ve sürücü koltuğunda o var.

Bindim ve yazlık elbisemi dizlerimin etrafına sıkıştırdım. "Merhaba."

"Merhaba," diyor. "Çok hoş görünüyorsun."

Gülümsüyorum. Muhtemelen bu onun içine işlemiş. Bir erkeği kapıları açmaya ve randevulara iltifat etmeye götüren görgü kuralları. "Teşekkür ederim," diyorum, yine de hoşuma gidiyor. "Sen de öyle."

Kıkırdıyor ve direksiyonu çevirerek bizi tekrar trafiğin içine. "Peki, teşekkür ederim."

Ben de ciddiğim. Bej rengi takım elbisesi saçlarının koyuluğuyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Ve yeni tıraş olmuş, çenesinin kesimi profilden keskin.

Isaac sorunsuz araba kullanır. Becerikli ve sessiz, direksiyon başında da direksiyonun dışında olduğu gibi. Göz ucuyla ona bakıyorum.

Fark etti. "Bir şey düşünüyorsun."

Bacaklarımı uzatıyorum. Arabada geniş bir bacak boşluğu var. "Herkesin yok mu, her zaman?"

"Hayır." o diyor. "Onlar Yapma. Söylemek

Ben ne düşünüyorsun."

"Aslında seninle ve Kış Oteli'yle ilgili."

"Ah, evet. İki de aynı şey," diyor o kadar kuru bir sesle ki, şakada bir parça gerçeklik payı olduğunu anlıyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, o otelin ta kendisi.

"Neredeyse," diyorum. "Birinin diğerinden biraz daha uzun olması dışında."

"Biri diğerine göre yabancıların geceyi geçirmesine biraz daha açık."

"Birazcık mı?" Gülümsemem genişleyerek söylüyorum. "Sadece birinin ödeme kabul etmesi de iyi bir şey."

Şaşırmış bir kahkaha atıyor. "Henüz yapmadığım tek şey bu."

"Bu iyi bir şey."

Parmaklarıyla deri kaplı tekerleğe vuruyor. "Şimdi, gerçekten ne düşünüyordun?"

"Geleneksel ve modern arasındaki ikilem" diyorum, "ve siz ve şirketiniz bu skalanın neresinde yer alıyorsunuz?"

"Bu sürüşü bir iş toplantısına mı çeviriyorsun?" "Çoklu görevlere asla karşı koyamadım."

"İş ahlakınızdan etkilendim, Bishop."

"Öyle misin?" diye sordum. "Birlikte çalıştığın insanlardan bunu beklersin sanıyordum."

Bir süre sessiz kalır. "Seviyorum. Ama herkes buna uygun yaşamıyor."

"Herkes yapamaz."

"Hayır," diyor. Sonra da bunun kulağa ne kadar inatçı geldiğini anlamış gibi boğazını temizliyor. "Peki, geleneksel mi modern mi?"

"Evet."

"Bunun cevabını bilmeyecek kadar akıllısınız. Biz geleneksel bir otel zinciriyiz" diyor. "Neden bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sormuyorsun?"

Onun sözleriyle omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. "Pekâlâ. Ekonomik otel zinciriniz için geleneksel bir görünümün onu benzersiz kılacağını düşündüren nedir? Dikkat çekeceğini? Etkileyeceğini?"

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Artık bu konuda nerede durduğunu biliyorum."

"Biliyorsun. Ama burada bir tartışma başlatmak istemiyorum. Gerçekten sizin ve ekibinizin neden bunu en iyi seçenek olarak gördüğünüzü bilmek istiyorum."

"Gelenek gücü ifade eder," diyor. "Ve Winter markasının geri kalanıyla güzel bir uyum sağlayacak."

"Mm-hmm." Dudağımı ısırıyorum, tartışma dürtüsüyle savaşıyorum. Henüz zamanı değil, sahaya kadar değil.

"Aynı fikirde değilsiniz," diyor.

"Bence bunlar Winter markasının kilit yönleri," diyorum. "Ama sadece bunlar olduğunu sanmıyorum, hatta belki de en önemlileri."

"İlginç." Parmaklarını tekrar direksiyona vuruyor ve bana bakıyor. Arkasındaki manzara değişmiş, Manhattan uzaklara doğru çekiliyor. Bir ormandan tamamen başka bir ormana doğru gidiyoruz.

"Bu sahada iyi bir iş çıkarmak istiyorum," diyorum. "Ama aynı zamanda istediklerinizi de yerine getirmek istiyorum."

"İkisinin birbirini dışladığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım aralarında anlaşmazlık var, evet," diyorum dikkatle. "Ama vizyonunuzu gerçekleştirme konusunda bize güvenebilirsiniz. Sahada geleneksel bir seçenek olacağına söz veriyorum."

"Senden daha azını beklemezdim." "Şimdi sadece kibarlık yapıyorsun."

Başını sallar. "Kibar olduğumda sesim böyle çıkmıyor."

Sözcükler zihnime kazınıyor ve onları evirip çeviriyorum, inceliyorum. Orada bir gerçek var.

Ve bir iltifat.

Pencereden dışarı bakıyorum ve önümden geçen yeşilliği seyrediyorum. Long Island'ın tanıdık manzarasını fark edene kadar bir daha konuşmuyoruz. Burası daha önce Percy'yle birlikte birçok kez gittiğim, hafta sonları ailesinin evine gittiğimiz bir yer. Yolculuk uzun ama rahattı.

Şehirdeki ve Hamptons'daki insanların yer değiştirmesi çok komik. Aynı insanlar, farklı yerler. Bu

İçine kapalı ve tanıdık, o kadar küçük bir sosyal çevre ki neredeyse ensest.

"Durmayacak mıyız?" Ben soruyorum. Southampton yolunu yarılادık ve Isaac yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Başını sallıyor. "Parti Montauk'ta." "Oh, orası çok güzel bir yer."

"Daha önce bulundun mu?"

"Evet, bazen Southampton'daki evden yukarı çıkıyorduk." Biz'in kim olduğunu açıklamaya gerek yok. "Ama bu birkaç yaz önceydi. Montauk güzeldir. Daha az kalabalık."

Isaac başını sallıyor. "Bu yüzden burayı seviyoruz. Şehirden en uzak yer burası."

"Orada bir aile eviniz mi var?"

"Evet, ailemin var ve kardeşim de birkaç yıl önce kendisi ve karısı için bir yer satın aldı." Kısa bir duraksama oldu ve sonra sesinde bir şey sıkılaştı. "Bir gün buraya kalıcı olarak taşınmayı düşünüyorlar."

"Vay canına. Şehirden bıkmışlar mı?"

"Bir bakıma," diyor. "Gideceğimiz partiye ev sahipliği yapıyorlar."

"Erkek kardeşin ve yengen mi?" "Evet."

Ona göz kırpiyorum. "Vay canına. Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Artık öyleyim," diyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

"Bugün uzak akrabalarımız yok o zaman," diyorum. Midem küçük bir takla atıyor. Gerçekten bir çifti oynayacağız.

"Hayır, ama misafirlerle oldukça meşgul olacaklar. Endişelenme, Bishop. Bu ebeveynlerle tanışmak gibi bir şey değil."

"Ama orada olacaklar," diyorum. "Değil mi? Ailen orada olacak mı?"

"Evet."

Koltuğumda geriye yaslandım.

"Oh." "Çok mu fazla?"

"Hayır, yapabilirim." Eski kayınvalidemi ve yargılayıcı bakışları ve seni tanıyalım şeklinde ifade edilen testleri düşünüyorum

sorular. "Onlara benim hakkımda ne söyledin?"

"Hiçbir şey," diyor. "Eğer sorarlarsa tenis maçı hikayesini kullanabiliriz. Soracaklarını sanmıyorum." Bana bakıyor ve kara kaşlarının arasında kaş çatma çizgileri var. "Merak etme Sophia. Seni asla rahatsız olacağını düşündüğüm bir duruma sokmam."

Bir şekilde buna inanıyorum. "Teşekkür ."

"Muhtemelen size etkinliğin ne olduğunu da söylemeliyim."

"Çok memnun olurum," diyorum ve sesimde alaycı bir ton yakalamaya çalışıyorum. "Beni doğaçlama bir düğüne götürürsen çok üzülürüm."

"Bildiğim kadarıyla kimse evlenmiyor."

"Kurban töreni yok mu? Keçimi evde bıraktım."

"O da değil." Sesi yumuşak ama birkaç dakika önce olmayan bir gerginlik var. "Bir hayır kurumu için yaz partisi."

"Başka bir fayda mı?"

"Bir tür" diyor. "Kapı ücreti var ve her kuruşu körler ve görme engelliler için bir vakfa gidecek."

"Bu çok güzel," diyorum.

"Kapı ücretini ben karşılayacağım," diyor. "Mutlu olurum-"

"Seni ben davet ettim. Ayrıca, çoktan ödendi." Nefes alıyor. "Küçük kardeşim görme yetisini kaybediyor."

"Aman Tanrım, Isaac. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." "Evet. Bu... evet. Olan oldu."

"Bunu bilmiyordum," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu aile dışındaki insanlarla konuştuğu bir şey değil."

"Anlıyorum."

"Tam olarak bir sır olduğundan değil, ama..."

"Anlıyorum," diyorum, çünkü anlıyorum. "Bu, hakkında konuşacağım bir şey değil."

"Teşekkürler."

"Kardeşin genelde etkinliklere gitmez, değil mi? Yardım gecesi ya da herhangi bir şehir kulübü gibi?"

Isaac kıkırdar. "Tabii ki hayır. İkimiz de açık bar hayranlığından vazgeçtiğimizde o da gitmeyi bıraktı."

"Yani senin için Kış ekürisi yok mu?"

"Hayır, o kendi yolunu seçti... Ve şimdi bunu tekrar yapıyor."

Burada söylediğinden daha fazlası var. Belki de paylaşmak istediğinden daha fazla acı ya da mücadele. Görme duyumu kaybettiğimi hayal etmeye çalışıyorum -her gün her an kullandığım duyumu kaybediyorum- ve korkuyla ürperiyorum.

"Yapılacak bir şey yok mu?"

"Hayır," diyor Isaac. Sesi gergin. "Hafifletme, adaptasyon, araştırma, evet. Dejenerasyonu geciktirecek egzersizler olabilir. Tamamen kaybetmeden otuz yıl yaşayabilir ve anladığım kadarıyla tüm ışık algısını kaybetmek nadir görülen bir durum."

Anthony Winter, sanırım. Adı bu. Summer Davis ile evli, yeni bir erkek çocuk babası. Winter ailesiyle ilgili brifingimde yer almadığına göre bunu gizli tutmuş olmalılar.

"Her neyse," diyor Isaac, "uzun süre kalmamıza gerek yok."

"İstedğin kadar kalmaktan mutluluk duyarım." Kelimeler beklediğimden daha güçlü çıktı. Kardeşi görme yetisini kaybediyor ve hayır işleri için para topluyor. "İstersen gece yarısını çoktan geçerim ve söz veriyorum mükemmel bir randevu gibi davranacağım. Gözlerimi senden alamayacağım."

Isaac bana doğru bakıyor. "Teşekkür ederim," diyor ve sesinde bir sıcaklık var.

Küçük Montauk kasabasına varıyoruz. Arabayı ana caddeden aşağı sürüyor ve sonra okyanusa doğru giden bitişik bir yola sapıyor. Cadde arabalarla dolu. Birbiri ardına, hepsi cadde boyunca park etmiş.

"Şimdiden başladı mı?" Ben sordum.

"Bu bir gündüz partisi. Kardeşim karısına herkesin akşam saat dokuzda dışarıda olması gerektiğini açıkça belirtti."

Gülüyorum.

"Partilerden hoşlanmıyor mu?" "Bu yetersiz bir ifade."

Arabaların yanından geçip araziye dönüyoruz. Garaj yolunda iki araba yan yana park edilmiş ve yanlarında bir tane daha yer var. Isaac için bir aile yerini açık tutmuşlar.

Ev muhteşem. Beyaz ve kocaman, zenginlerde sıkça rastlanan bir şekilde çevresiyle kusursuz bir uyum içinde. Sundurma basamaklarının her iki yanındaki beyaz saksılardan dev ortancalar fışkırıyor.

Arkadan canlı bir grubun sesi geliyor.

Isaac evle garaj arasındaki patikayı işaret ediyor. Uzun boylu, iyi giyimli, yarıya kadar iyi biçilmiş çimlerle kaplı taş patikada dururken tam evindeymiş gibi görünüyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diyorum. "Benimle tanışmalarını istediğine göre, ailen senin flört alışkanlıkların konusunda çok gergin olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı. "Baldızımın elit bir randevu servisi var."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyor.

"Ve sen bunu denemek için en ufak bir merak duymadın mı?" diye sordum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Olur muydun?"

Başımı salladım. "Tanrım, bu benim istediğim şeyin tam tersi gibi geliyor."

"Doğru. Percy Browne gibi adamlarla işin bitti, değil mi?"

"Evet," diyorum ve kıkırdıyorum. "Kız kardeşim aslında Marhill'deki eski lise erkek arkadaşımı bana ayarladı."

"Öyle mi?" Kapının hemen önünde duraklıyor. Arkasından kahkaha ve sohbet seslerini duyabiliyorum. "Lisedeki eski sevgilinle ilgileniyor musun?"

"Tanrım, hayır. Robbie harika bir adam ve on yedi yaşında tam da ihtiyacım olan şeydi. Ama tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz. Hayır, sanırım arada birine ihtiyacım var."

"Arada mı?" Isaac soruyor. "Seçkin bir randevu servisinin müşterisi değilsin, memleketinin sevgilisi de değilsin?"

"Aynen öyle," diyorum ona gülümseyerek. "Brooklyn'de yaşayan hoş, saygın bir matematik öğretmeni gibi."

Isaac kıkırdar. "Bir matematik öğretmeni. Özellikle matematikle mi ilgileniyorsun?"

"Pek sayılmaz," diyorum. "Ama insanlar zıt kutupların birbirini çektiğini söylemeyi sever."

"Evet," diyor. "Öyle diyorlar, değil mi?"

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, orada duruyoruz, beyaz bahçe kapısının arkasında gizlenmişiz. Ağustos sonu havası ılık ama yine de ensemden tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Isaac kapı koluna uzanıyor. "Şey," diye mırıldanıyor. "Sanırım buna rağmen oldukça iyi gidiyoruz."

Haklısın. Çünkü biz zıt değiliz. Hem de hiç. Birbirimize çok benzediğimizi düşünmeye başladım.

SOPHIA

Güzel giyimli konuklar, aşağıdaki plaja bakan ahşap bir güvertede dolaşıyor. Geniş cam kapıları olan bir havuz evi ve içinde içkileri karıştırmakla meşgul bir barmenin bulunduğu bir bar vardır.

Ve bir sonsuzluk havuzu var.

Güvertenin kenarı boyunca kıvrılıyor ve eğer bir şezlonga uzansaydım, havuzun kenarının sorunsuz bir şekilde okyanusa karışacağından şüpheleniyorum.

Isaac'e "Burası muhteşem bir yer," diyorum.

Başını sallıyor. "Kardeşime bir kol ve bir bacağa mal oldu ama buna değer."

"Yapmalı mıyız- Oh." Çenesinden çalıntı bir şal sarkan, kuyruğunu sallayarak insan kalabalığının arasından koşan bir golden retriever görüyorum. "Şu köpeğin gidişine bak."

"Evet, kardeşimin ve karısının iki tane var. Biri gerçek bir rehber köpek, diğerinin de olması gerekiyordu ama sınavda başarısız oldu."

Bu beni gülümsetiyor. "Dur tahmin edeyim, az önce gördüğümüz kişi okulu bırakan kişi mi?"

"Kesinlikle."

Bara gidip içkilerimizi içtik ve sonra ağ kurmaya başladık. Tıpkı yardım gecesinde yaptığımız gibi.

Ancak Isaac Winter'ın bir odayı çalıştırmak için ne kadar az şey yapması gerektiği burada daha da belirgin. Herkes merhaba demek istiyor.

Herkes onunla konuşmak istiyor. O da burada daha sıcak, farklı bir şekilde, insanlara aileleri, çocukları ve ebeveynleri hakkında sorular soruyor.

Sanırım bunlar Winters'ın hayatları boyunca tanıdığı insanlar. Aile dostları ve aynı çevrenin üyeleri.

"Bu Sophia," diyor, konuştuğumuz herkese beni tanıtarak. Her seferinde bana dönen gözler meraklı.

Hepsine geniş bir gülümseme veriyorum ve Isaac'e doğru biraz eğiliyorum. Evet, birlikteyiz. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Isaac konuşmaları iyi idare ediyor, beni konulara kolayca dahil ediyor ve sohbet, havadan sudan konuşma sanatında ustalaşmış insanların pratik kolaylığıyla akıp gidiyor. Yükselen faiz oranları, yaz için en iyi yer ve uçurtma sörfünde nasıl ustalaşılacağı hakkında konuşuyoruz - Isaac'in birden fazla kez denediği anlaşılan bir şey. Konular New York Operası'nın son prodüksiyonundan alışılmadık sıcak hava dalgasına, oradan da -kaçınılmazmış gibi- yükselen faiz oranlarına uzanıyor.

Havuz kenarındaki grubun yarısına gelmiştik ki Isaac elini belime koyup beni kenara çekti. "Seni kardeşimle tanıştırayım."

"Bu hoşuma giderdi."

Yaklaştığımız adam daha önce hiç karşılaştığım biri değil ama yine de onu hemen tanıyorum. Koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleriyle aileden gelen bir benzerlik var. Anthony'nin kenarları daha sert, nedense yüzü de aynı derecede çarpıcı ama daha az klasik yakışıklı. Omuzları daha geniş olsa da Isaac kadar uzun değil.

"Anthony," diyor Isaac.

Kardeşi bize döndü. "." "Geleceğime söz vermemiş miydin?"

Anthony'nin gözleri bana kayıyor. "Merhaba," dedi. "Sen Sophia olmalısın."

"Evet, sizinle tanıştığıma memnun oldum" diyorum ve elimi uzatıyorum. Adımı bildiğine göre, önceden benim hakkımda konuşmuş olmalılar. "Sizin ve eşinizin çok güzel bir evi var." "Teşekkür ," der ve Isaac'e bakar. "İyi oynadın, adam."

"Sence Summer geri çekilecek mi?"

"Büyük olasılıkla," diyor Anthony. Bana bakıyor ve gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Sevgili kardeşim sana söyledi mi bilmiyorum ama karım çöpçatan olarak çalışıyor."

"Bunu duymuştum, evet."

"Kardeşim tam bir yıldır onun birincil hedefiydi."

"Zavallı Isaac," diyorum ve Anthony gülüyor. "İyi ki buradayım o zaman."

"Evet ve onun yanından ayrılma," diyor Anthony. Bana değerlendirici bir bakış atıyor. "New York'tan mısınız?"

"Hayır, ben Marhill'denim. Şehir dışında küçük bir kasaba." "Oh," dedi. "Bu harika."

Bunun nedenini sormaya fırsat bulamıyorum çünkü yanına sarışın güzel bir kadın geliyor. Mavi gözleri Isaac ve benim aramda dans ediyor.

"Merhaba!" diyor. "Henüz merhaba deme fırsatı bulamadığım için üzgünüm. Nasılsın Isaac?"

"Ben iyiyim." Baldızını yanağından öpmek için eğiliyor. "Bu Sophia, sana bahsettiğim kadın. Sophia, bu Summer."

"Hoş geldiniz," diyor Summer. Tamamen içten bir gülümseme yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Aynen öyle. Çok güzel bir-" "Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

"Oh." Isaac'e bakıyorum. "Aslında komik bir hikâye. Aynı anda tenis oynuyorduk ve onun kortu benimkinin yanındaydı."

"Topu sürekli benim tarafıma vuruyordu," diyor Isaac. Yüzü nötr ama çenesinde bir tik işareti var.

bastırılmış bir gülümseme. "Harika bir buz kırma tekniği olduğunu söylemeliyim."

Ona dirsek attım. "Bu iftira. Bir olmayabilir ama topu kendi sahamda tutabilirim."

"Haklısın," diyor, gözleri benimkilerde. "Gerçek şu ki, onu oynarken gördüm ve merhaba demekten kendimi alamadım."

Başımı salladım. "Eğitmenlerimiz biraz sinirlendi. Sanırım o saat oynadığımızdan daha çok konuştuk."

Summer iç geçirir. "Oh, bu tanışmak için mükemmel bir yol."

Gözlerimi Isaac'in koyu renk gözlerinden ve içinde gizlenen eğlenceli parıltıdan kaçırıyorum. "Evet, şimdiye kadar bizim için iyi oldu."

Isaac'in eli tekrar belime geliyor. Orası hoşuma gidiyor, sıcak ve rahatlatıcı bir ağırlık. "Acture'dan diğerleri burada mı?"

Anthony başıyla havuzun uzak ucunu işaret ediyor. "Tristan ve Carter orada, St. Clair de geleceğini söyledi ama onu henüz görmedim."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir iplikçik süzülüyor. St. Clair, yani Victor St. Clair. Şirketimin CEO'su ve patronu ve Isaac'in projesine öncelik verilmesini ve en üst düzeyde dikkat gösterilmesini talep eden kişi.

Sanırım Isaac'in sevgilisi olmak her ikisi için de geçerli... ama amaçlandığı şekilde değil.

Isaac, "Gidip merhaba diyelim," der ve Anthony başını sallar. "Theo içeride mi?"

Summer başını sallar. "Odasında dadısıyla birlikte, çok mutlu."

"İçeri girip onu sonra göreceğim," diyor Isaac. "Sorun olur mu?" "Elbette," diyor Anthony. "Partinin tadını çıkar, Sophia." "Yeğenin mi?" Biz uzaklaşırken Isaac'e soruyorum.

"Evet," diyor. Bir bebeği görmek için partiden gizlice kaçması fikri beni gülümsetiyor. Keşke görebilseydim, o anlarda nasıl olurdu. Sesinin nasıl çıkacağını.

"İşte geldik..." diye mırıldanıyor. "Sadece hızlıca bir merhaba diyeceğiz."

İki adam ve eşleriyle tanıştırdım. Tristan, Carter, Audrey ve herkesin Freddie dediği Frederica. Alçak bir ateş çukurunun etrafına oturmuşlar ve önlerinde çeşitli içkiler var.

"Isaac," diyor adamlardan biri. Isaac'inkine benzemeyen seçkin bir görünüşü var ama bize gülümsemesi açık ve dostça. Sanırım Tristan. "Seni tekrar görmek güzel. İş dışında başka şeyler yapmayı da hatırlıyorsun, değil mi?"

Karısı onun omzuna kendi omzuyla vurur. "İşkoliklik konusunda başkalarına ders verecek en iyi kişinin sen olduğunu sanmıyorum," diyor ona.

Tristan güler. "Belki de gülmez."

"Hiçbirinizin öyle olmadığını biliyorum," diyor Isaac. "Örnek olarak Audrey, Globe için yazdığın son yazıyı gördüm. Mükemmeldi."

Güzel kıvrık saçlı kadın ısıldıyor. "Teşekkür ederim! Yazmak çok eğlenceliydi."

"Gazeteci misiniz?" diye sordum.

Isaac ve ben grupla birlikte oturuyoruz ve sohbet gerçekten ilginç bir şekilde devam ediyor. Audrey'nin işi büyüleyici ve Tristan'ın St. Clair'den önce, ben orada çalışmadan önce Exciteur'un CEO'su olduğunu öğrenmem uzun sürmedi.

Bir parti fotoğrafçısı sağ elinde fotoğraf makinesiyle masamıza uğradığında sohbet aniden kesiliyor. Diğerleri ayağa kalkıyor, bu uygulamaya aşinalar. Isaac'in kolu belime dolanıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

"Ne için?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

Tam karşıya, kameraya bakıyor. "Burada olduğun için."

Haklısın. Ailesinin çıkma konusunda başının etini yemeyi bırakmasını sağlamak için. Adrenalin ve şampanyanın ve belki de daha azının, henüz adını koyacak kadar cesur olmadığım bir şeyin etkisiyle dudaklarımı kısa süreliğine yanağına bastırıyorum.

Fotoğrafçının kamerası duyulabilir birkaç çıt sesi çıkarıyor. Yeni kurbanlar aramak için uzaklaşmadan önce "Mükemmel," diyor. "Teşekkür ederim."

Az önce yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarptı. "Özür dilerim, Isaac. Bunu yapmamalıydım."

"Sorun değil."

"Hayır, bu çizgiyi aşmaktı. Özür dilerim."

Gözleri kararıyor. "Sophia," diyor. "Beni öptüğün için asla özür dileme."

"Oh. Tamam."

"Şimdi," diyor omzumun üzerinden bakarak, "tanışmak isteyeceğinizi düşündüğüm biri geldi."

Bir çift geldi. Adam tanıdık geliyor. Onu şahsen gördüğümünden değil, Tanrı hayır, ama resimlerden ve şirket notlarından. Yanındaki kadın karısı olmalı. Abartısız bir şekilde güzel, saçlarını vurgulayan sade beyaz bir elbise giyiyor.

"Oh," diyorum tekrar. "Kim olduğumu bileceğini sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diyor Isaac, dürüstlük timsali. "Yüzleri hatırlamakta pek iyi değildir. Ya da isimleri, bu konuda. Sen iyisin."

"O benim kaderimi kontrol ediyor, bir bakıma. En azından profesyonel kaderimi ve şu anda bu benim için her şey demek. Ve o benim kim olduğumu bile bilmiyor." Başımı sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Belki de çalışanlarınız sizin hakkınızda böyle düşünüyordur."

Isaac cevap vermek için bir an bekler. "Belki de öyledir." "Özür dilerim. Bu doğru olmayabilir."

"Muhtemelen öyledir," diyor iç çekerek. "Çalışanlarımın bu şekilde düşünmesi fikrinden hoşlanmıyorum ama muhtemelen düşündüklerini de inkar edemem."

"Bu oyunun doğasında var," diyorum. "Eğer yardımı olacaksa, son birkaç hafta içinde bir sürü çalışanınızla konuştum ve bir tanesi bile sizin ya da yönetim ekibiniz hakkında olumsuz bir şey söylemedi."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu sadece konuşmaktan ne kadar korktuklarını kanıtlayabilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır," diyor bana bakarak. "St. Clair ya da işin konusunda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Şirketiniz için hazırladığım sunum benim için oldukça önemli," diye itiraf ediyorum. "Kariyerim için de, eğer başarabilirsek."

Yüzü ciddiye. "Anladığım kadarıyla."

"İşte bu yüzden ne zaman fırsat bulsam senin aklını karıştırmaktan kendimi alamıyorum."

"Sen seç" diyor. "En azından gece yarısına kadar?"

"O zamana kadar," diye kabul ediyor, dudakları kıvrılıyor.

"Ama sanırım

."

"Isaac." Yanı başımızda bir şekil beliriyor ve sonra Anthony ortaya çıkıyor. Gözleri kardeşinin üzerinde yoğunlaşıyor. "Davetli listesinde yoktu ama yine de burada."

"Kim?"

"Cordelia. Summer az önce onu ailesiyle birlikte gelirken gördü."

Isaac bu haber karşısında daha az sakin görünmüyor, yüzü her zamanki yetkinlik ve komuta çizgilerine oturmuş. "Anlıyorum."

"Ailesi bizimkilerin isteği üzerine davet edildi."

"Doğal olarak," diyor Isaac. "Bu gece Jacobs'la vakit geçirecek olanlar da onlar olacak."

Anthony, "Cordelia da onlarla gelmiş olmalı, ama dürüst olmak gerekirse, ona siktirip gitmesini söylemekte bir sakınca görmüyorum," diyor.

Isaac yarım bir kahkaha atıyor. "Ve bu partinin senin münzevi ününü değiştirmek için yaptığı sıkı çalışmayı mahvetmek mi? Kesinlikle olmaz."

"Umurumda değil."

"İstemediğini biliyorum," diyor Isaac ve elini kardeşinin koluna koyuyor. "Ama ben biliyorum."

"İyi." Anthony omzunun üzerinden bakar. "İşte o zaman keşke uzaktan net görebilseydim diyorum."

Kardeşler birkaç hararetli cümle daha kurduktan sonra Anthony kalabalığın arasından sıyrılarak gözden kayboluyor. İlk kez köpeklerden birinin onun yanına yapışmış olduğunu fark ediyorum. Sınavı geçen o olmalı.

"Yani," diyorum dikkatlice. "Sormam çok mu rahatsız edici olur?"

Isaac'in gözleri kalabalığı tarıyor, sanki gizemli kadını bulmaya çalışıyor. Ama sonra elimi tutuyor ve beni havuz evinin rahatlığına çekiyor. Kalabalığın tam görüş alanındaız ama müzik burada daha sessiz, bir düzine konuşmanın sesi azalmış.

"O benim geçmişimden biri" diyor. "Eski sevgilin mi?"

"Evet." Boş şampanya kadehime bakıyor ve sanki centilmenliği otomatik pilottaymış gibi kadehi benden alıyor. Onu ve benimkini boş barın üzerine bırakıyor. "Yıllar önce nişanlanmıştık."

Gözlerim açıldı. "Nişanlı mıydın?"

"Evet. Düğünden birkaç ay önce bitirdik." "Neden?"
Soru kendi kendine ağzımdan .

Isaac'in cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Kardeşim onu başka biriyle görmüş."

Kelimeler bana bir tuğla ağırlığı gibi çarptı, bir farkındalık ve bir anlayış. O da benim yaşadıklarımın aynısını yaşamış. Percy hakkında söylediği gibi, çıkışını cehenneme çevirdim. Şimdi her şey anlam kazandı.

"Oh," diye fısıldadım.

Isaac iç çekiyor. Daha önce elini telaşla saçlarında gezdirdiğini hiç görmemiştim ama şimdi yapıyor. "Uzun zaman önceydi."

"Onu özlüyor musun?"

"Hayır," diyor. "Yıllardır yapmadım."

"Ve o burada mı?" Tahriş göğsümü yakıyor. "Ailen onu ve ailesini davet etti ne rağmen

ne oldu?"

"Sadece ailesi. Onlar... şey, Jacobs'ların golf sahaları ve birkaç küçük otelleri var."

Aklımdan aynı anda birkaç şey geçiyor. Sanırım bu iş için bir evlilikti. Şirkete yardımcı olabileceğini düşündüğü bir ortak seçti. Ve ailesi hala onları ağ kurma açısından oğullarının duygularından daha önemli görüyor.

Sözlerini anlamaya çalışmamı izliyor, gözleri okunmuyor.

"O zamandan beri çıktınız mı?" diye sordum. Sesim hararetli çıkıyor. "Seni başka biriyle gördü mü?"

Başını sallıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bileğinden tutup onu kemere doğru çekiyorum ve kalabalığın tam görüş alanında olmamızı sağlıyorum. Yavaşça, geri çekilmesi için ona zaman tanıyarak, uzanıp takım elbise ceketinin yakalarını kavriyorum.

"Kalabalığa bak," diyorum. "Onu görüyor musun?"

Isaac kaşlarını çatıyor ama dediğimi yapıyor. Gözlerindeki o altın benekleri tekrar seçebileceğim kadar yakın. "Evet," diyor. "Bizi fark etti."

"Güzel. Umarım daha önce söylediklerinde ciddiydin," diye fısıldıyorum ve sonra dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Yumuşak ve hâlâ benimkinin altındalar. Onu şoke ettiğime dair belirgin bir izlenim edindim ve beni geri çekilmekten alıkoyan tek şey eski sevgilisinin izlediğini bilmek.

Kahretsin, batırdım-

Ama sonra o da beni öpüyor. Belimde duran eli beni sıkıca kavriyor ve sonra beni vücudunun uzunluğuna doğru çekiyor. Boylarımız mükemmel bir uyum içinde.

İkimiz de eğilmek zorunda değiliz.

Tadı güzel, sıcaklık, şampanya ve kararlılık gibi ve parmakları kalçamdaki yumuşak ete girdiğinde ürperiyorum. Böyle öpülmenin ne kadar güzel, ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu unutmuşum.

Isaac ağzını benimkinden ayırıyor ama ben henüz bırakmaya hazır değilim. Ellerim takım elbise ceketinin yakalarında sıkışıyor ve o da yakınımda durup dudaklarını yanağımda gezdiriyor.

"Neydi o," diye mırıldanıyor, "neydi o?"

"Percy konusunda bana yardım ettin," diye fısıldadım. "Eski sevgilinden intikam almana da yardım etmem adil olur."

Gerçek bu ve onu buraya çekmemin nedeni de bu, öfke derimin altında ikinci bir kalp atışı gibi. O da benim yaşadıklarımı yaşamış ve kendi ailesinin partilerinde bunu yapan kişiyle tekrar tekrar yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Ama beni geri öptüğü anda bunu unutmuştum.

Isaac'in eli belimdeki sıkı ve rahatlatıcı kavrayışını gevşetiyor. "Şey..." diye mırıldanıyor, gözleri her zamankinden daha koyu. "Çok düşüncelisin."

"Evet. O benim."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sanırım bu size teşekkür etmem gerektiği anlamına geliyor, Piskopos."

"Bishop," diye tekrarlıyorum. "Bana Sophia demeyi bıraktın."

Neden?"

Saçımın bir tutamını tutup parmaklarının arasından geçiriyor. Avucunun arkası yanağımı okşuyor. "Çok güzel bir kadın için çok güzel bir isim," diyor. "Bishop daha güvenli."

ISAAC

Karayipler'deki yeni tatil köyü geliştirme çalışmaları durmuştu. Amanda uçakla gelmişti ve ben de yönetici ekipten birkaç kişiyle birlikte ona katılmak zorunda kaldım.

Ama müzakereler saatler sürüyor. Sahip olduğumdan daha fazla saat ve üçüncü günün sonunda, çok yakın kesiyorum. New York'a dönüş uçağımı kaçırdım. Bu adada olup da parlak turkuaz sulara iki kez bakmamak suç olsa da, zaman yok. Zaten benimkinin çoğunu kullandım.

Asistanımı aradım. "Yarın öğlene kadar Midtown'da olmam gerekiyor. Birkaç uçuş planı hazırla ve yapabildiğin kadar rezervasyon yap."

Akşam Miami'ye uçuyorum ve sabahki uçuşumdan önce havaalanındaki bir otelde sefil birkaç saat geçiriyorum. Yorgun olmalıydım. Birkaç saat uyumakta sorun yaşamamalıydım. Ama anılar kafamın içinde yarışıyor, her biri merkez sahneyi istiyor.

Sophia beni eski sevgilimin önünde öpmüştü.

Duyguları nazikti ama Cordelia'yla ilişkimiz biteli yıllar oldu ve benim biriyle çıkmamı umursayacağından şüpheliyim. Onun aşk hayatının umurumda olmadığını biliyorum.

Ama Sophia bunu bilmiyordu.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi bütün yaz, bütün yıl boyunca yaşadığım en güzel şeydi; yumuşak, kararlı ve

Sadece biraz utangaçtı çünkü nasıl tepki vereceğimden emin değildi.

Ve sonra, bir sonraki nefesinde her şeyi geri aldı ve öpücüğü bir iyilik olarak geri aldı. Percy'ye yapmasına yardım ettiğim şeyin basit bir karşılığı.

Egosu için acı verici, elbette. Ama bu onun karakterini gösteriyor. Nazik ve vahşi, aynı zekice paketin içinde.

Bir elimi saçlarımda gezdirip karanlık tavana bakıyorum. Bir matematik öğretmeni istiyor, Percy'nin ait olduğu sosyal çevrenin başka bir üyesini değil. Aslında başka birini değil. Uyum sağlayamadığını hissettiğinden şüpheleniyorum.

Ama o biliyor. Mesele de bu. Yapıyor ve ben bunu gördüm.

Percival Browne çok şanslıydı ve sonra da her şeyi bir kenara atacak kadar aptaldı.

Yan dönüp çalar saatin rakamlarına bakıyorum. Ona düzgünce çıkma teklif edilmeliydi. Bu yarı çıkma, göstermelik türden bir şey değil. İçimden bunu yapmak geliyor ama bunun beni ondan daha da uzaklaştıracağını biliyorum. Sophia'nın biriyle çıkmaya hazır olduğundan şüpheliyim ve hazır olsa bile ben bir lise matematik öğretmeninden çok uzağım.

Tekrar sırt üstü dönüyorum ve nefesimi yavaşlatmaya zorluyorum. Tek bir çözüm var. Yarınki turnuvadan sonra ve onun eski sevgilisine karşı kazanmaktan biraz yasadışı zevk aldıktan sonra, bu küçük sahte ilişkiyi bitireceğiz. Her şey yoluna girdi. Percy kıskanıyor ve ona ailemin yatıştığını söyleyebilirim.

Baştan çıkarılmak için piyasada olmadığını açıkça ortaya koyan baştan çıkarıcıdan kaçınmanın zamanı geldi.

Ertesi gün havaalanından doğruca Grandview Club'a geliyorum. Asistanım dışarıda bekliyor, elinde yeni alınmış egzersiz kıyafetleri olan bir çanta var ve tenis raketinin sapının dışarıya baktığını görebiliyorum.

"Seni turnuvaya kaydettirdim," diyor. "Partneriniz dördüncü kortta ve ikiniz ilk maçınızı on beş dakika içinde oynayacaksınız."

Üzerimi değiştiriyorum ve aynada kendime kısa bir bakış atıyorum. Uykusuzluk ve iki uçuş hiç de nazik değildi. Gözlerim bitkin görünüyor ve bir duşa ihtiyacım var.

Ama asıl ihtiyacım olan şey kazanmak. Uykusuz geçen geceye rağmen, rekabet damarlarımda yanıyor. Percy'nin yüzünü ve Sophia'yla yeni ilişkisi hakkında alay ettiği zamanki ifadesini hatırlamak çok kolay.

Tenis kortlarının etrafındaki limonata ve içecek satan derme çatma stantlarla kulüp cıvılcıvılcı. Bir salon alanı inşa edilmiş ve uzakta bir müzik grubunun kurulduğunu görüyorum.

Tabii ki. Bir tenis turnuvası ama aynı zamanda şehirdeki her etkinlik gibi kaynaşmak ve gündüz içkisi içmek için bir bahane. Birkaç kişi bana meraklı bakışlar attı. Grandview'e hiç gitmemiştim, hiçbir zaman ağımı antrenmanlarımla karıştırmak istemedim.

"Winter?" diyor bir adam, babamın golf oynadığı günlerden belli belirsiz tanıdığım biri. "Burada olacağını bilmiyordum!"

Kibar bir gülümsemeyle selam veriyorum ve dördüncü mahkemeye doğru ilerliyorum. Sophia çoktan orada bekliyordu.

Lacivert bir kıyafet giymiş, beyaz giyen insanların aksine. Tenis eteği pilili... ve kısa. Çok kısa. Bacaklarının uzunluğunu ve at kuyruğunun şımarık salınımını yakalıyorum.

Beni görünce gözleri parlıyor. "Isaac!"

"Hey, Bishop."

"Başardın. Orada endişelendim" diyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Barbados'taki tatil köyümüzün inşasında dikkatimi gerektiren bir aksaklık oldu," diyorum başımı sallayarak. "Ama halledildi. Çoğunlukla."

"Barbados'ta mıydın?"

"Evet, kısaca. İnşaatı neredeyse bitirdik."

"Biliyorum," diyor yavaşça başını sallayarak. "Bu konuda araştırma yaptım. Ama seni işinden alıkoymak istememiştim Isaac. Eğer başka bir yerde olman gerekiyorsa, gitmekte özgürsün."

Adımı kolayca söylüyor, sanki birbirimizi bir ömür boyu tanıyormuşuz gibi dilinden düşürmüyor.

"Burada olacağıma söz verdim." "Isaac..." diyor.

Söylemediği şeyi duyuyorum. Sorun olmayacağını, beni anlayacağını, bu kadar ileri gitmemi asla istemediğini. Ama sanırım istedim. Seni hayal kırıklığına uğratan kişi asla ben olmayacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Ee, skor ne?"

"Maçların ilk seti oynandı. Tüm skorlar şurada kaydediliyor." Tekerlekli dev bir kara tahtaya başıyla işaret ediyor, takımların parantezleri çizilmiş. Hepsi listelenmiş ve ortadaki iki boş noktaya giden açık bir yol var.

"Yeni başlayanların ikinci turunu oynuyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki kiminle oynuyoruz?"

"Onlar," diyor acımasızca. "Percy kulübü işleten adamı çok iyi tanıyor."

"Ah," dedim. Demek eski karısıyla oynayacağından emin olmuştu. Elimi büküp çantama uzanıyorum ve raketimin sapını kavriyorum. Onu yenmek için sabırsızlanıyorum.

Sophia derin bir nefes alıyor. "Bence önceden birlikte pratik yapmalıydık," diyor.

"Yapabilirdik," diyorum ve bu fikre sahip olmadığım için pişmanlık duyuyorum. Onunla vakit geçirmek için başka bir neden olurdu.

"Bu konuda asistanınıza e-posta gönderdim," dedi. "Bazı tarihler önerdim. Ama sanırım hepsinde meşguldünüz."

Duraksadım. "Yaptın mı?" "Evet."

"Bunu bilmiyordum."

"Oh, şey, belki de bilmiyorsundur diye düşünmüştüm."

"Beni arayabilirdin," diyorum. "Ya da mesaj atabilirdin."

"Haddimi aşmak istemedim. Meşgulsün," diyor ve kendi raketine uzanıyor. "Ayrıca, bu konudaki yardımın için zaten minnettarım."

"Benimle Montauk partisine geldin," diyorum. "Eski sevgilimin önünde beni öptün."

Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor. "Yaptım, evet." "Öyleyse, bu iyiliğe karşılık verdiğimi düşün."

Gülümsüyor ve bu dünyanın düzene girmesini sağlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Eğer istersen, evet," diyorum. "Percy'nin burnunu bize sürtmek, hayatına devam ettiğini açıkça göstermek istiyorsan... o zaman yapabilirsin. Montauk'taki partide söylediklerim hâlâ geçerli."

"Bunu mu demek istiyorsun?" diyor. Bu bir ifade, soru değil.

Ama yine de başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

"Haddimi aştığımdan endişelendim."

". İstemediğim şeyleri söylemem."

Kıkırdıyor. "Hayır, sanırım . Bu ferahlatıcı.

Pek çok insan bunu yapıyor."

"Evet, sonra da bunun bedelini ödüyorlar" diyorum ve raketimi çıkarıyorum.

Sophia ona bakıyor. "Daha önce oynamıştın, değil mi?"

Raketi kızartma tavaşı gibi tutuyorum. "Ne taraf yukarı?"

Gülüyor. "Tamam, demek ."

"Evet. Anthony ve ben oynadık." "Yani, iyi misin?"

"Yeterince iyi," diyorum. Sadece eğlenmek için oynamayalı yıllar olmuştu. Yıllar, gerçekten, herhangi bir şey için zaman ve çaba harcamayalı, sadece eğlence için.

"Geldiler," diye mırıldanıyor. Percy ve Scarlett'in sahaya adım attıklarını görmek için filenin karşısına bakıyorum.

Kendisi bembeyaz giyinmiş, kız arkadaşı da öyle. İkisi de sanki dünyada her şey normal ve doğruymuş gibi ve sanki bu ölümüne bir kavga olmayacakmış gibi gülümsüyor ve bize el sallıyorlar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Sophia.

"Onunla oynamıyorsun," diyorum. "Sadece oyunu oynuyorsun. Onun kim olduğuna odaklanma."

Derin bir nefes alıyor. Gözlerinde ateş parlıyor, o kadar net ki neredeyse alevleri görebiliyorum. Sinirlerinin yatışması için konuşmaya ihtiyacı olmadığını fark ediyorum. Ona yakıt veriyorlar.

"Kazanmak zorundayım," diyor şiddetle. "Kazanmak istiyorum."

"Yapacağız," diyorum. "Yapacaksınız. Ama gerçek zafer ne olacak biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Maç sırasında ne olursa olsun buradan mutlu bir şekilde ayrılmak. Onu en çok incitecek şey bu. Sen, onsuz geliyorsun."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen iyisin, biliyorsun. Çok iyi."

"Seni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmek için dahi olmaya gerek yok," diyorum.

Gülümsemesi duraksıyor ve gözlerimi sorgulamaya çeviriyor. Lanet olsun. Çok fazla ve uykusuzluğum olmasaydı, bu kelimelerin ağzımdan kaçmasına izin vermezdim.

Oyun başlıyor ve bizi sessizlikten kurtarıyor. İlk birkaç servis, Scarlett'in çok hırslı olmasa da yetkin bir oyuncu olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Ama Percy? Bu farklı bir hikaye. Çılgın bir yetenek değil ama daha ilk topta içindeki açlığı gördüm. O da benim gibi kazanmak için oynuyor.

Ve tıpkı Sophia gibi.

İlk iki sayıyı onlar aldı ama sonraki dört sayıyı biz kazandık. Sonra bir iletişim hatası yüzünden sayıyı kaçırıyoruz. Ben küfrettim. Sophia küfretti. Ve ondan sonra, her zaman aramaya dikkat ediyoruz ve bir daha olmuyor.

Çok iyi. Hatta harika, özellikle backhand'i. Ustalaşması zor ama o zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Top file üzerinde bir bulanıklığa dönüşüyor, hızlı çapraz vuruşlarla uçuyor.

Oynamak iyi hissettiriyor, forehand ve topun tınısı harika. İlk seti kazanıyoruz, ama başa baş gidiyor ve su molası sırasında Percy'nin Scarlett'e hareketli işaretler verişini izliyorum.

Sophia su şişesinin üzerinden bana sert bir bakış atıyor. Tepe ışıklarının altında teni parlıyor. "Gerçekten çok iyisin," diyor. "O servisler? Vay be."

Omuz silkiyorum. "Anthony ve ben, hareketi uyukumuzda yapabilece kadar servisler üzerinde çalışmak zorunda kaldık."

"Çok zorlar. Topu tam olarak doğru atmayı asla başaramıyorum."

"Sana bir ara gösteririm," diyorum.

Kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Bu hoşuma giderdi."

İkinci set ilkinden çok daha yoğun. Percy daha yüksek bir vitesle geçti ve ben de kendimi aynı şekilde karşılık verirken buluyorum, topları olabildiğince sert bir şekilde diğer tarafa gönderiyorum. Birkaç muhteşem saniye boyunca, sadece o ve ben, çapraz saha forehand vuruşları ve topun fileyi sadece birkaç santimle geçmesi. Bir sonraki vuruşta bileğimi hafifçe oynatıyorum ve top diğer taraftaki uzanma alanının hemen dışına çıkıyor.

Bizi göster.

Oyunun ateşi yükseliyor. Bunu sahada, her topa eşitliği bozacakmış gibi vuran Sophia'nın yanında oynarken hissedebiliyorum. İzleyicilerin seslerinde de hissedebiliyorum. Kısa bir an için, muhtemelen Koleyum'da ölümüne bir maç için değil de eğlenceli bir tenis günü için kaydolmuş olan Scarlett için üzülüyorum.

Ama sonra Sophia'ya ne yaptığını hatırlıyorum ve acıma duygum kayboluyor.

Final seti çok yakındı. Arka arkaya üç kez sayı kaybediyoruz ama son saniyede Sophia bir drop shot yapıyor. Scarlett depar atıyor ama artık çok geç, bize puan kazandırıyor ve oyun bizim lehimize dönüyor.

Ve asla iyileşemezler.

Sophia'nın ters vuruşlarından biriyle son sayıyı kazandık ve her şey bitti. Hakem oyunu bitirdi ve,

Etrafımızdaki insanlar saçma bir şekilde alkışlıyor. Alnımdaki teri siliyorum ve Percy'nin sahanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Raketini kafama fırlatacakmış gibi bakıyor. Ona en kibar gülümsememi veriyorum.

Üzgünüm, pislik. Kaybettin.

"Biz kazandık!" Sophia diyor ve ben gözlerimi Percy'nin kaşlarını çatmasından ayırıyorum. Kızarmış ve sersemlemişti ve raketini kortun zeminine bıraktı. Sonra kendini kollarıma atıyor.

Onu sallıyorum. Güzel kokuyor, sıcak kadın, şampuan ve zafer gibi. "Kazandık," diye mırıldanıyor kulağıma. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Tekrar yere çökmesine izin vermeden önce kollarımı beline doluyorum. "Benim için zevkti."

Gülümsemesi çok güzel ve parlak bir şey. "Geliyor," diyor ve sonra beni tekrar öpüyor.

Bize bakan insanları görmezden geliyorum ve bencilce acele etmiyorum. Dudaklarının benimkilere karşı yumuşaklığı ve ellerimin altındaki kıvrak belile bunu yapmamak imkânsız.

Ama en önemlisi? Bunu sadece ağın karşısındaki adamdan intikam almak için yaptığını görmezden geliyorum.

Sophia önce çekiliyor. "Şimdi," diye mırıldanıyor, "ödeştik."

"Biliyor musun," diyorum, dudaklarımda hâlâ onun tadı varken, "sanırım sana borçlu olmaktan hoşlanabilirim."

Gülümsüyor, hayat ve zaferle ışıldıyor. "Gerçekten mi? Bir oyun daha kazanmama yardım et o zaman."

ISAAC

Turnuvada dördüncü olduk. Üçüncü oyunumuzda omzum ağrıyor ve Sophia'nın gözlerindeki kana susamışlık tatmin olmuş bir kaynamaya dönüşüyor. Turnuva sonrası içkiler için ya da ödülümüzü almak için kalmak istemiyor ve ben de bu kararına daha fazla katılamazdım.

Eski kocasına karşı kazandık ve bu yeterli bir zaferdi. Böylece kulüpten birlikte ayrıldık. Eylül başındaki hava hâlâ sıcak ama yazın taşıdığı sıcaklığın acısı yok. Bunu özlemeyeceğim.

Şehir merkezine doğru yürümeye başladığımızda "Çok heyecanlıydı," diyor. "Liseden yeni mezun olmuşum ve piyangoyu kazanmışım gibi hissediyorum ve belki de Noel sabahı ve sekiz yaşımdayım."

Gülüyorum. "Anladığım kadarıyla iyi hissediyorsun?"

"Kesinlikle harika. Sanırım şu anda her şeyi yapabilirim," diyor atkuyruğunu sallayarak. Üzerine bir kazak giymiş ama kazağın altında hâlâ çıplak bacakları var, uzun bacakları öğleden sonra güneşinde benimkilere kolayca ayak uyduruyor. "Tanrım, bu spora bayılıyorum."

"Çalmaya yeni mi başladın?"

"Birkaç yıl önce," diyor. Sonra da gülüyor. "Percy beni bu işe soktu ama sonra işi bu kadar ciddiye almamdan nefret etmeye başladı. Harika bir eğitmen buldum ve haftada iki akşamımı onunla geçirmeye başladım ve o bunun çok fazla olduğunu düşündü."

çok fazla. Bilirsiniz, inanılmaz yoğun ve gereksiz iş programımın üstüne."

"İş programın mı?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Ama sonuçta bunun bir önemi yok. Buraya kadar gelebildiğin ve takımımda olduğun için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve eski kocasının vücudunun her hattından belli olan öfkeyi düşünüyorum. "Görünüşe göre sahadayken işi oldukça ciddiye almış."

"Sanırım seni orada benimle görmekten nefret etti," diyor. Sonra bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Percy Browne benden nefret ediyor," diyorum, "pek de sorunmuş gibi ."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum. Demek çocukken oynadınız?" diye soruyor. "Çocukluğunuz nasıldı?"

"İlginç bir soru," diyorum ve o yine kıkırdıyor. Daha önce benim yanımda bu kadar güldüğünü sanmıyorum. Adrenalinden, heyecandan olmalı. Zaferin heyecanı.

"Merak etmedim desem yalan söylemiş olurum" diyor. "Yani bir antrenörle tenis oynayarak mı büyüdün?"

"Evet. Ailem, herhangi birine doğal bir yeteneğimiz olup olmadığını görmek için kardeşimle beni bir sürü farklı spor dalında denemeye zorladı."

"Dur tahmin edeyim. Sen takım sporlarında harikaydın, o ise tek başına daha mı iyiydi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Gülümsüyor. "Ama sen sıradan bir takım oyuncusu değildin."

-Takım kaptanı rolünü tercih ettiniz. Haksız mıyım?"

Uzun bir süre ona baktım.

"Ne?" diye sorar. "Yanlış mı anladım?" "Hayır, biraz fazla yerinde."

Kıkırdıyor. "Pekâlâ, çok fazla spor yaptınız. Ailenizde kazanmak önemli miydi?"

"Bazen," diyorum. "Spora ve zamana bağılıydı. Ailem için önemli olan, neyi seçersek seçelim her zaman yüzde yüz ve yüzde on vermemizdi. Daha azı kabul edilemezdi."

"Bunu hayal edebiliyorum," diyor. "Baban sen büyürken çok meşgul olmalı. Senden önce Kış Şirketi'nin başındaydı, değil mi?"

Tişörtümün yuvarlak yakasını çekiştiriyorum. "Evet," diyorum. "Öyleydi. Ama büyükbabam kadar ya da benim şu anda olduğum kadar işin içinde değildi."

"Hayır mı?"

"Hayır," diyorum. Bunu detaylandırmaya gerek yok. Babam neyse o, iyi idarecilik becerileri olan ama vizyonu olmayan bir adam. Hayat oldu ve o CEO oldu ve hayat ona izin verdiğinde istifa etti.

Ama sürpriz bir şekilde ona daha fazlasını anlatmak istediğimi fark ettim.

"Aslında halamın dedemden sonra görevi devralması gerekiyordu," diyorum.

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Evet, büyükbabamın en büyük çocuğuydu ve iş konusunda çok yetenekliydi," diyorum ve sonra kıkırdıyorum. "Biliyor musun, on dört yaşındayken otel için çılgınca genişleme planları hazırlamış ve bir akşam bunları büyükbabama sunmuş. O kadar gerçek dışıymış ki aile içinde bir anekdot haline gelmiş. Her otelde çatı havuzları ve yeraltı vale park yeri. Ama ruhunu gösteriyordu. Mirasın ona kalacağı varsayılıyordu."

"Vay canına," diyor Sophia ve sonra sesi yumuşuyor. "Ne oldu?"

"Otuz altı yaşında, şirkette büyükbabamın sağ kolu olarak çalışırken öldü."

"Özür dilerim Isaac."

Vefat ettiğinde küçük bir çocuk olduğum için onu çok az tanıyordum ama hikayesi ailemde o kadar yer etmiş ki sanki yaşayan bir efsane gibi. "Babam büyükbabamın diğer tek çocuğuydu. İş kabul etti."

Sesi meraklı ve biraz da temkinli bir hal alıyor. "Hiç başka birini işe almaktan bahsedildi mi? Teknik olarak ailenin işletmesi gerekmiyor, değil mi? Sen sadece yönetim kurulunda olabilirsin."

Dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "İnsanlar bunu önerdi, evet ve önerdiklerinde büyükbabam onları odadan dışarı attı."

"Oh."

"İnançlarına sıkı sıkıya bağlı bir adamdı."

"Fikirlerinizi ona da sunmanızı mı bekliyordu?"

On dört yaşındayken mi?"

"Hayır," dedim. "Ama yine de yaptım, on altı yaşındayken."

Sesinde bir gülümseme var. "Bunu neredeyse hayal edebiliyorum.

Onu etkiledi mi?"

"Benimki daha az vizyonerdı," diye itiraf ediyorum. "Daha çok sayılara dayanıyordu. Ama sanırım hoşuna gitti. Daha az etkilendi ve daha çok... memnun oldu. Aile mirasının devam edeceğinden ve benim neslimin satılmayacağından memnundu."

Sophia yavaşça başını sallıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de buna seviniyorum. Çünkü yüksek sesle konuşulduğunda kulağa nasıl geldiğini duyabiliyorum.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sorar.

"Neredeyse on yıl önce öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor. "Olağanüstü bir adama benziyor."

Öyleydi. Düşünmesi ne kadar küfür olsa da, artık o gittiğine göre, yatıştırılması zor bir insan olmaktansa, yaşatılması gereken bir miras olduğu için daha kolay. Seksenli yaşlarında Kış'ı ziyaret edip fikirlerini söylemesi zordu ve bir konuda hayal kırıklığına uğradığında gelen telefonlarla başa çıkmak da zordu.

Şimdi onu ve ondan önceki nesli, onlara borçlu olmadan onurlandırabilirim.

Ama bu şimdiye kadar yüksek sesle dile getirdiğim bir düşünce değil.

"Bana aileden bahset," diyorum. "Büyük şehirdeki kariyerinle ne kadar gurur duyuyorlar?"

Sophia konunun aniden değişmesine aldırıyor gibi görünüyor. "Pek değil. Hayır, bu benim için haksızlık. Bence öyleler ama bunu ya da bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorlar."

"Doğru," diyorum. "Eve taşınmanı ve lise aşkınla sağlamaya çalıştıklarını düşünürsek."

"Tanrım, evet. Görünüşe göre boşanma sonrası hüznün ilacı çocukluk odamda geçireceğim birkaç aymış."

"Bir toparlanma ve biraz aile zamanı ile" diyorum.

"Kesinlikle," diyor. "İyi niyetliler ama New York'tan ayrılmak... belki de benim için doğru hareket budur. Ama yine de bunu henüz göremiyorum."

Düşük bir mırıldanma sesi çıkarıyorum. Şehir gibi hissediyor. Enerji dolu, keskin, akıllı ve her zaman iyi giyimli, ne zaman iş konuşsak gözlerinden okunan bir açıklıkla.

"Sen gidersen şehir daha kötü durumda olur," diyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve tekrar konuştuğunda sözleri beklenmedik. "Bu yolun yukarısında en iyi ramen yapan bir yer var," diyor. "Biraz almak ister misin? Açlıktan ölüyorum."

Cevabımın ne olması gerektiğini biliyorum.

Ama bunu söylemeye dilim varmıyor, henüz değil.

"Ben bu blokta oturuyorum, o yüzden benim evimde yiyebiliriz. Ama eve gitmek istersen anlarım," diyor. Ne de olsa denizaşırı bir seyahatten yeni döndün."

Ben de öyle yaptım ve tam zamanında. Belki de bu yüzden kararlı değilim. Sonuncusu da kayıp gitti, ardında suda halkalar bile bırakmadan. "Ben de seninle geleceğim."

Ramen kuyruğuna girdik. Omzunun üzerinden bana bir kez bakıyor ve sonra tekrar, bu sefer daha uzun.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diyor gülümseyerek. "Sadece... sen buradasın. Sanki paralel bir evrende yaşıyor gibiyim. Sen, gündelik kıyafetler içinde, benim ramen dükkanımdasın."

"Ben her zaman takım elbise giymem."

"Biliyor musun, bir şekilde bunun entelektüel olarak doğru olduğunu biliyordum ama bugüne kadar buna gerçekten inanmamıştım."

Bu beni gülümsetiyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğramadım," diyor. Yakındayız, böyle sırada duruyoruz ve gözlerim onun dudaklarına kayıyor. Benimkilere karşı nasıl hissettiklerini çok iyi biliyorum.

"Miso ramen en iyisi," diye mırıldanıyor. "Michelin yıldızlı bir şef tarafından yapılmıyor elbette ama... iyi."

Alnındaki bir tutam saç geriye doğru taramak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Sana güveniyorum."

Siparişi verdik, ödemeyi yaptık ve dairesine gittik. Bina anonim ve basit, ancak yeni ve yakın zamanda yenilenmiş görünüyor, giriş için çift kodlu bir sistemle tamamlandı.

"Evim oldukça çıplak," diyor özür dileyerek. "Ve umarım kedilere alerjiniz yoktur."

"Değilim," diyorum ve olsaydım bile şimdi arkamı dönmezdim.

Sanki bu noktada yapabilmişim gibi.

Dairesi aydınlık ve nötr. Düzenli, ancak klinik olarak öyle değil ve yüzeylere ondan küçük parçalar serpiştirilmiş. Mutfak sandalyesinin arkasına asılmış kazakta ya da kanepenin üzerine atılmış ve sayfalarından bir kitap ayracı fişkırان kitapta.

Paket servisi mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. "Biraz dağınık, bunun için özür dilerim."

"Öyle değil. Çok güzel bir eviniz var."

At kuyruğunu sıkmak için uzanıyor ve eteği bir santim daha yukarı kalkıyor. "Teşekkürler. Milo'nun gelip merhaba diyeceğini düşünmüştüm ama muhtemelen saklanıyordur. Onu aldığımdan beri pek ziyaretçim olmadı, biliyorsun. Misafirliğe alışık değil."

"Mantıklı," diyorum. Ama tek duyduğum, onun kimseyle görüşmediği, hatta tesadüfen bile görüşmediği iması.

Bu, çatı katındaki süitte geçirdiğimiz, ıslak saçları ve parlak gözleriyle karşısında oturup içkimizi paylaştığımız ve sohbet ettiğimiz akşamki gibi hissettiriyor. Kapalı bir kapının ardında profesyonellik perdesi eriyor ve sadece ikimiz kalıyoruz. Bu kendimi unutmamı çok kolaylaştırıyor.

Ama burası otelden daha kötü, çünkü burada işi hatırlatan hiçbir şey yok. Bu dairenin her yerinde o var.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. Onun mutfak masasında yiyoruz. Küçük bir masa ve altında dizlerimiz birbirine sürtünüyor. Sessizlik ağır geliyor. Rahatsız edici olduğu için değil, olmadığı için ve bunda daha da önemli bir şey var.

Boğazımı temizliyorum. "Evliliğiniz nasıldı?"

Elinde yemek çubuklarıyla duraklıyor. "Bu da nereden çıktı?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir ısırık daha alıyorum. Uykusuzluk, egzersiz, eski sevgilisini un ufak etme arzusu... ve şimdi de bu, ona uzun süre maruz kalmak dengemi bozdu. Tüm edep duygularımı kaybettim. "Kariyerini beğenmediğinden bahsetmiştin. Merak ettim."

"O yapmadı. Başlangıçta öyleydi ama yetiştirilme tarzı çok geçmeden kendini belli etti."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Annesi çok... geleneksel" diyor. "Evde oturan bir anneydi ama aynı zamanda ev kadınıydı, hayırseverdi, okul yönetim kurulundaydı, hayır işleri organize ediyordu ve üç evi idare ediyordu. Sanırım eş rolünün tam zamanlı bir iş olmasını bekliyordu."

"Anlıyorum," diyorum, çünkü anlıyorum. Bir kariyere, ilerlemeye ve şehir kulübünün sosyal merdivenlerinden daha büyük şeylere açlığı vardı.

"İşimi seviyordum" diyor ve ekliyor: "İşimde iyi olduğumu düşünüyorum. Bulduğum yere gelmem yıllarımı ve diplomamı aldı ve tüm bunlardan vazgeçeceğimi düşünmek? Golften, squash'tan ya da arkadaşlarıyla kayak gezilerinden vazgeçmeyi düşünmüyordu, hatta işini hiç sevmemiş olsa bile."

Siktir, sanırım. Düşündüğümde çok daha derindeyim. Mıllerce derinde, çıkış yolu yok, çünkü söylediği her kelime benim için de doğru.

"Özür dilerim," diyor. "Bu kadar hararetlenmek istememiştım." "Bu hararetlenmeye değer bir konu."

"Değil," diyor ve rameninden büyük bir ısırık alıyor. "Bir gün sana geçmişteki ilişkini sormayacağımı sanma."

Bir iniltiyle sandalyede arkama yaslanıyorum. "Zorunda mısın?"

"Evet," diyor. "Sen ve ben böyle çalışıyoruz. Biz kesinlikle karşılıklıyız."

"Bunu uygulamak için çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim."

Gözleri benimkilere kayıyor. İma az önce ağzından kaçmıştı ve aramızda havada asılı kaldı. "Belki öyle..." diyor, "ama bu seni bundan kurtarmaz."

"Belki bugün değil," diyorum. "Ama eninde sonunda sorularınızı yanıtlayacağım."

"Sonunda mı?"

"Evet. Bu konuya bir nokta koyalım."

Kaşları kalkıyor. "Tam olarak bu kelimeleri kullandığınız kaç iş görüşmesinde bulundunuz?"

Sırıtiyorum. "Birkaç tane."

"Tamam, eninde sonunda. Ama mükemmel bir hafızam var." "Bundan hiç şüphem yok."

"Biliyor musun," diyor yemek çubuklarını havaya kaldırarak, "kendine verdiğin değerden daha ilginçsin. Sahte randevu için daha iyi bir adam düşünemiyorum."

Homurdanıyorum. "Bu daha önce hiç almadığım bir iltifat."

Bu onu güldürüyor ve lanet olsun, bunu şimdi söylemeliyim. Karşılıklı fayda sağlayan sahte randevumuzun

bir son. Her şey yoluna girdi ve bu durumların tekrar tekrar yaşanmasına izin veremem. Günahı çok fazla.

Ama yine de kelimeler gelmiyor.

İşimiz bittiğinde, benim ve kendisinin kâsesini alıp lavaboya doğru yürüyor. Gözlerim kısa eteğini ve sallanan at kuyruğunu, zarif hatlarını ve ondan yayılan sertliği takip ediyor.

Onun yerine odağımı duvardaki saate kaydırıyorum. Saniye ibresi sabit, inatçı hareketlerle tik tak ediyor.

Zaman kimse için
durmuyor.

"Gitmeliyim," diyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Önce söylemek istediğim bir şey var, eğer sorun olmazsa."

"Evet?"

"Seni öptüğüm için asla özür dilemememi söylediğini biliyorum ve ayrıca her zaman söylediklerinde ciddi olduğunu da söylemiştin. Ama yine de özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Bir şeyleri kırmadığımdan ya da sahte randevularla aramızdaki ilişkiyi bozmadığımdan emin olmalıyım. Ya da daha kötüsü, profesyonel ilişkimizi zedeledim. Özür dilerim, Isaac."

Bana dikkatle ve umutla bakıyor, parlak mavi gözleri dürüstlikle parlıyor. En son ne zaman duygu ve düşüncelerini bu kadar özgürce dile getiren biriyle yakınlaştığımı hatırlamıyorum.

Elim yanımda yumruk haline geliyor. "Bence bunu tekrar yapmamalıyız, rol yapmamıza yardımcı olsa bile."

Gülümsemesi kaybolur. "Tabii ki! Muhtemelen en iyisi bu. Bunu yaptığım için üzgünüm, gerçekten ve umarım benim yaptığım gibi hissetmezsin."

"Hayır, Sophia... Yapma," diyorum iç çekerek. "Sorun şu ki çok fazla hoşuma gitti. Olması gerekenden daha fazla."

Yüzü tamamen karardı. "Oh."

Mutfak masasından kalktım. Sadece birkaç adım ötede. Ama ön kapısı da öyle. "İşle zevki birbirine karıştırmam," diyorum.

"Şey," diyor usulca. "Yukarı Doğu Yakası erkekleriyle çıkmam."

Aramızda uzun, hararetli bir sessizlik var. Bir ayağımı iki yana atıyorum ve o orada, buzdolabına yaslanmış, acı verecek kadar güzel ve mevcut görünüyor.

"Buzdolabında tiramisu artığı var" diyor. "Tatlıya kalmak ister misin?"

Başımı sallamam bir anımı alıyor, sadece bir kez, ve o iç geçiriyor. Sanki rahatlamış gibi. Ses vücudumda dolaşüyor ve arkasını döndüğünde, buzdolabından kutuyu çıkarıp tezgaha koyduğunda, aramızdaki mesafeyi geçiyorum.

Olmaması imkansız.

Omzunun üzerinden, paket servis kabındaki tatlıya bakıyorum ve atkuyruğunun yumuşaklığının boynuma değdiğini hissediyorum. Elleri tezgâhın üzerine düşüyor. "Oh," dedi yine. Ve tıpkı arkasından geldiğim gibi yavaşça bana yaslanıyor.

"Ben de seni öpmeyi sevdim," diye mırıldandı. "Olması gerekenden daha fazla."

Boynunun uzun çizgisi tam , atkuyruğuyla açıkta duruyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı tenine değdiriyorum. Bir, iki kez, sütünü çenesine doğru takip ediyorum.

"Terliyim," diye mırıldanıyor.

Tenine karşı gülümsüyorum. Ben değil miyim? Bu büyüü bu kadar sıradan bir şey yüzünden bozma fikri bana sapkınlık gibi geliyor.

"Ben de öyle," diyorum tenine karşı. Titreyerek nefes veriyor, başı omzuma yaslanmak üzere geriye düşüyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor.

Ellerim belinin kıvrımlarına dolanıyor, parmaklarım tenis eteğinin içinden kalça kemiklerinin baskısını bulmak için uzanıyor. Sadece bu, diye düşünüyorum. Sadece onunla bu anı yaşamama izin ver.

Sophia boynunu keşfetmeme, nefes alış verişinin sertleşmesini dinlememe izin veriyor. Ve ben de bunu yapmakta iyiyim.

ama oynadığımız oyunlarda hiçbir zaman eşit bir ortaktan başka bir şey olmadı.

Kollarımda dönüyor. "Merhaba," diye fısıldıyor. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta ve bunu yapmamam için tüm nedenler onun akıntısına karşı dalgaların sürüklediği odun gibi geliyor.

"Bir şeyleri sadece yüzde yüz on yapabiliyorum" diyorum. Belki bu bir uyarıdır. Belki de bir sorudur. Ellerim uyluklarının pürüzsüz teninde sıkışıyor.

Dudakları bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Hatırlıyorum." Onu öpüyorum.

An'a teslim olmak tüm hafta boyunca yaptığım en kolay şeymiş gibi geliyor. Sophia'nın içine gömülmek zahmetsiz.

O da beni öpüyor, dudakları yumuşak, açık ve acıtacak kadar pürüzsüz. Elleri önce omuzlarımı, sonra saçlarımı buluyor ve çekiştirmesi vücudumda bir his dalgası yaratıyor. Onu en başından beri istediğim şekilde öpüyorum. Onu öpmenin olması gerektiği gibi, özel ve derinlemesine, başkalarının önünde yaptığımız öpüşmeler gibi değil. Onlar kısa ve göstermelikti.

Bu mu? Bu sadece bizim için.

Başımı kaldırıyorum. "Ben matematik öğretmeni değilim," diyorum. "Olacağımı da hiç sanmıyorum."

"Neyse ki tekrar biriyle çıkmaya hazır değilim." "Mmm, evet. Asla çıkmamamız için o kadar çok neden var ki. çalış." İki uzanan bacaklarına bakıyorum. Kısa tenis eteği bronz kalçaları boyunca yükselmiş. Ellerim kendiliğinden kavıyor ve onu kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ama bu birlikte eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Birlikte eğlenelim. Parmaklarım kalçalarının yumuşak etine saplanıyor ve önümdeki yumuşak ağızdan ziyade tene odaklanarak aşağı bakıyorum. "En azından önce sana bir yemek ısmarlamalıyım."

Kıkırdıyor. Nefes nefese bir ses ve bununla ilgili bir şey, Sophia'nın bu şekilde serbest kalmasıyla ilgili, göğsümü

ağrıyor. Yatak odası sadece birkaç adım ötede. Her şeyi mahvetmek kolay, çok kolay olurdu.

"Bana ramen almışsın," diyor ve beni öpüyor. Kolları boynuma dolanıyor, tezgahın kenarı karnımın alt kısmına batıyor ve ben daha da yakın olmak için can atıyorum. Ağzı sıcak ve tanıdık ve yapmamam gerektiğini bildiğim her türlü şeyi yapmak istemiyorsam lanet olsun. Parmaklarım eteğini yukarı doğru çekerek kalçalarının pürüzsüz teninde geziniyor.

Ama sonra dar bir kumaşla karşılaşıyorum.

Aşağı baktım. "Şort mu giyiyorsun?"

"Evet," diyor gülerek. "Bunlar gömme dolap." "Zekice," diyorum ve ellerimi masanın dışına sarıyorum. kalçalarını, mini şortunu ve her şeyini. "Bizi bunu yaparken gördün mü?" "Kesinlikle hayır." Dizlerini iki yanında birleştiriyor

Kalçalarım. Saçları yukarıdayken, yüz hatlarının güzelliğini dağıtacak hiçbir şey yok. Çillerinden, vahşi gözlerinden ve yumuşak ağzından başka bir yere bakamıyorum. "Yine de bundan şikayetçi değilim," diyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Büyük övgü."

Kıkırdıyor. "Övgü vermekte hiçbir zaman çok iyi olmadım. Yapıcı eleştiride çok daha iyiyim."

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim. Sohbet iyidir, sohbet dikkat dağıtır. "Ekibinizin üyeleri sizi bir patron olarak seviyor olmalı."

Yanımda diz çöktü. "Hey, sadece açık iletişimden hoşlanan insanlarla çalışmaya özen gösteriyorum."

"Onları nerede bulduğunuzu bana söylemeniz gerekecek," diyorum.

Eli gömleğimin yakasının altından kayıyor ve sıcak parmakları omzumu okşuyor. "Benim iki ekip üyem var. Sizin kaç çalışanınız var?"

"Son sayıyı bilmiyorum." Başımı boynuna yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sophia..."

"Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldanıyor. "İkimiz de düşünüyoruz."

"Şu anda hiç düşünmüyorum," diyorum ve onu tekrar öpüyorum. Bu sefer daha derin, daha uzun ve içine batıyorum.

güzelliği. Kollarından birini omzundan kaydırıyorum, bronz teni ve sporcu sütyeni askısının sert çizgisi ortaya çıkıyor. Lastik neredeyse morarmış görünüyor.

"Vay canına. Sen çok..."

"Kilitli mi?" diyor gülümseyerek. "Biliyorum. Kazanmak için giyinmiştim."

"Ve kazandın," diye mırıldanıyorum. Ellerimin altındaki teni, dokunmadan duramadığım, tüm bedenimi elektriklendiren canlı bir tel.

"Gel," diyor ve mutfak tezgahından kayıyor. Kalça kalçaya, göğüs göğüse.

"Nereye?"

"Duş almalıyız," diyor ve benden uzaklaşıyor. Yüzünde pervasızlık ve güvenden, gelecek zevkten ve paylaşılacak samimiyetten bahseden çarpık bir gülümseme var.

Gözlerimi kapatıyorum. "Sophia," diye mırıldanıyorum.

Ama yine de eteğinin kenarına uzanıyor.

SOPHIA

Eteğimi ve atletimi yere bırakıyorum.

"Sophia," diyor. Yüzünde acı dolu bir ifade var. "Lütfen yapma."

Onu oturma odamdan izliyorum. Pervasızlık ve başka bir şey, vahşi bir şey, göğüs kemiğimin altında pençeler. "Ve neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun." Spor sütyenim ve çıplak karnım Medusa kadar tehlikeliymiş gibi bana bakmıyor. Yüzü sert çizgilerle oyulmuş gibi görünüyor.

"İş ve eğlenceyi birbirine karıştırmadığınız için mi?" diyorum, "Yoksa beni istemediğiniz için mi?"

Başını sallar. "olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi?" Oturma odamda geriye doğru yürüyorum, ayaklarım pelüş halıya batıyor.

Eli yanında bir yumruğa dönüşüyor. "Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Mum ışığında düzgün bir randevu. Çiçekler, hediyeler ve yavaş bir baştan çıkarma."

"Bunu istemiyorum. Ben bunu yaşadım."

"Biliyorum," diyor ve tekrar küfrediyor. Daha önce hiç bu kadar küfrettiğini duymamıştım. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun? Bugünlerde tek düşündüğüm sensin ve bu çok uzun zamandır böyle."

Tenim ısındı. "Hiçbir kuralı çiğnemeyeceğiz."

"Sadece hepsi," diye mırıldanıyor ve kıyafetlerimi çıkardığımdan beri ilk kez Isaac bakışlarını indiriyor.

Gözleri tenimin dokunduğu her santimini ısıtıyor. Onda her zaman tasmalı bir nitelik vardı, ama şimdi yıpranıyor, kenarlarından çözülüyor. Saçları parmaklarımdan dağılıyor ve ellerini çıplak tenimde istiyorum.

Sırf tenis maçımıza gelebilmek için uçu.

"Peki," diye mırıldanıyor, kaşlarının arasında öfkeli bir çatıklık var ve sonra bana doğru ilerliyor. Beni mutfakta öptüğü gibi öpüyor. Kapsamlı ve derinden ve kendimi içinde kaybediyorum. Yeniden hissetmek, kendimi, mahvolmuş hayatımı ve Percy'nin Scarlett'le çıkmasını unutmak çok iyi geliyor.

Gömleğine uzanıyorum ve o da öpüşmemize ara verip gömleğini geniş omuzlarının üzerinden çekiyor. Göğsü net bir şekilde belirgin ve koyu renk saçlarının altında karın kaslarının bir ipucu var. Şortunun altında kayboluyor.

Bu manzara karşısında karnım sıkışıyor ve ellerimi göğsünde gezdirdiğimde dudaklarıma doğru iniyor.

"Nerede-"

"Arkamda," diyorum. Beni yatak odasına doğru geri geri yürütmeye başlıyor ama sonra az önce ne yaptığımızı hatırlıyorum.

Omuzlarını kavradım. "Önce duş al."

İnliyor. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Bu beni kıkırdatıyor. Bu sese sinirlerim, beklentim ve daha önceki zaferimizden kalan adrenalinin etkisi karışıyor. Percy'den beri seks yapmadım ve başka biriyle seks yapmayalı uzun yıllar oldu.

Isaac'in elleri belime dolanıyor ve homurdanarak beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarının etrafına kilitliyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum sırtarak.

Bizi banyoya doğru götürüyor. "İnan bana, kendimi hiç zorlanmış hissetmedim."

"Oh? Ne o zaman, bir ayrıcalık mı?" Alay ediyorum.

Beni banyo paspasının üzerine bırakıyor ama vücutlarımızı sıkı tutuyor. "Onur duydum." Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve

Tenis eteğimin üzerinden, ve yavaş dokunuşla ürperiyorum.

"Bunu hep bir otel odasında yapacağımızı düşünmüştüm," diyorum. Kaşını kaldırıyor. "Bunu sen de mi düşündün?"

"Çok" kelimesini gereğinden fazla seviyorum.

"Belki." Tenis eteğimin fermuarını açıyorum. "Yine de bir kez bile evimde olacağını düşünmemiştim."

Bakışları bedenimde, eteğimin ve gömme şortumun bacaklarımdan aşağıya doğru yavaşça sallanışında.

"Çarpıcı," diye mırıldanıyor. "İzin ver...."

At kuyruğumu çözülene kadar çekiştiriyor, saçlarım omuzlarıma dökülüyor. "İlk fark ettiğim şey," diyor ve boynumu öpmek için eğiliyor. Serbest eli saçlarımın arasında geziniyor.

Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum. "İlk fark ettiğin şey?"

Isaac köprücük kemiğimi öpüyor ve cevap vermesi çok uzun sürüyor. "Neydi o?" diye soruyor, sesi kısık.

Kıkırdıyorum. "Boş ver."

Dudakları spor sütyenimin kenarında duruyor ve sonra gözleri beni ürpten bir odaklanmayla değişiyor. Bir kopça için arkama uzanıyor.

Ama bir tane yok ve spor sütyenimi göğsümün üzerine çekmek için kollarında geriye yaslanıyorum. Göğüslerim serbest kalıyor ve Isaac inliyor, belimi destekleyen eller neredeyse acı verici bir şekilde sıkılıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diyor.

Yüzündeki ifade de en az sözleri kadar tenimi ısıtıyor. Göğsüm ortalama, büyük ya da küçük değil ve çok kayda değer değil. Ama yüz ifadesi sıradanlıktan başka her şeyi söylüyor.

Duşa giriyoruz. Düğmeyi çevirmek için arkasına uzanıyorum ve yukarıdan soğuk su fışkırıyor.

"Kahretsin," diyor ve ben ani sprey karşısında irkiliyorum.

"Özür dilerim!"

Beni kollarının arasına ve küçük duşumun köşesine çekti. Göğüs göğüse, yanağım onunkine değiyor. Sıcaklığı ayarlamak için arkama uzanıyor.

"Matematik öğretmeni olmayabilirim," diye mırıldanıyor, "ama dereceleri bilirim."

Ben zevkten titriyormuş gibi yapıyorum, o da gülüyor. "Evet. Yine de bana hesap yaptırma."

"Lütfen yapma," diyorum ve elimle kendimi yelpazeliyorum. "Bu beni uçurumun kenarına getirir."

Aşağı bakıyor ve yüzündeki mizah kaybolup yerini konsantre bir huşu alıyor. "Yine de soğuk suyun avantajları ." Elleri kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor, başparmakları sivri bir meme ucunu okşuyor. "Şuna bakar mısınız?" diye mırıldanıyor.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman ve hiç burada, yeniden başlamak için kendime aldığım dairedeki düşümde. Başını eğiyor ve tenimi öpüyor, ağzı sıcak, sırtımdaki sudan daha sıcak ve ben bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyorum, kısa, koyu renkli teller alışılmadık derecede mumlu. Dişlerini ekleyerek meme ucumu hafifçe .

"Isaac," diyorum. Boştaki elim omzunu buluyor, etrafında kıvrılıyor. "Lütfen."

Başını kaldırdı. "Lütfen ne?"

"Daha fazlasına ihtiyacım var. İhtiyacım var..." Kollarımı boynuna doluyorum ve bizi ılık suyun altına çekiyorum. Vücudumdaki sinirler elektriklenmiş, midem canlanmış gibi hissediyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Isaac soruyor ve beni öpmek için başını eğiyor. Suyun altında uzun, sıcak öpücükler, elleri belimde, göğüslerimde, iç çamaşırımın ıslak kumaşında öpücükler.

Sen, sanırım.

"Sophia?" diye hatırlatıyor bana derin bir sesle.

Ellerimi, artık sırlıklam olmuş şortunun bel bandına koyuyorum. Aşağı çekmek için mi? İkimizi de bu duştan çıkarmak için mi?

Bilmiyorum.

Onu istediğimi söylemek için ağzımı açtım. Eğlenceli, kolay ve birbirimizde kendimizi unutmamızı istediğimi. Ama ağzımdan bu çıkmıyor.

"Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," diye fısıldıyorum. Elleri kalçalarımnda duraklıyor.

"Anlıyorum."

"Ama ben seni istiyorum," diyorum. "Bunu istiyorum."

Isaac alçak bir mırıldanma sesi çıkarıyor, düşünceli bir anlaşma. Su, hafif sakallı yanaklarından ve geniş omuzlarından aşağıya perçemler halinde akıyor. Aramızdaki sessizlik gerginleşiyor ve bu anı mahvedip mahvetmediğimi merak ediyorum. Büyüyü bozup bozmadığımı.

Ama sonra beni döndürüyor, sırtım göğsüne dönük ve elleri vücudumda aşağı doğru hareket ediyor. İç çamaşırımı kavırıyorlar. "Bunların çıkması lazım," diyor ve kalçalarımndan aşağı çekiyor. Sırılsıklam, yolun geri kalanında düşüyorlar ve beni çıplak bırakıyorlar.

"Açık iletişimden hoşlandığını söylemiştin," diye mırıldanıyor kulağıma ve elini karnımdan aşağı kaydırıyor. "Devam et o zaman. Bana neyi sevdiğini söyle."

Parmaklarının ilk dokunuşu nefesimi tutmama neden oluyor. Oraya dokunulmak çok yabancı geliyor ve elimde olmadan aşağıya bakıyorum. Göğsümün etrafına sarılmış kalın ön kola ve üzerine dağılmış koyu renk saçlara.

Boştaki eli göğsümü avuçluyor. "Sophia," diyor. "Konuş benimle."

Eli hareket ediyor ve onun bana dokunuşunu izlemek neredeyse müstehcen. "Bu çok hoş," diye nefes alıyorum.

"Sadece... güzel mi?"

"Mhm. Sanırım yapabilirsin-oh." Kendimi desteklemek için fayanslı duvara uzanmama neden olan bir nokta buluyor.

"Burada mı?" diye soruyor ve dudaklarını boynuma doğru eğiyor. Öpücükler, bacaklarımın arasındaki parmaklar ve göğsümdeki el...

O kadar tahrik oluyorum ki inlememek için ağzımdan nefes alıp vermeye odaklanmak zorunda kalıyorum. "Evet," diyorum. "İşte bu. Tam orası."

Parmakları daire çiziyor ve hızlanıyor, ben de çekilmediğinden emin olmak için ön kolunu kavıyorum. Kıkırdıyor ve başımı omzuna yaslamak için geriye yatırıyor. "Demek uzun zaman oldu, ha?"

"Siktir git," diye fısıldıyorum ve o yine kıkırdıyor. Ses fayanslarda yankılanıyor ve bacaklarımı daha geniş açarak tutunuyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, parmakları hızlanıyor. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Kelimeler zihnimde sekiyor ama onlara tutunmak, kanımın çarpmasından başka bir şey duymak imkansız. Yaklaştım ve tek başıma hiç bu kadar iyi olmamıştım, aylardır değil, hiç-

Isaac elini üzerimden çekti. Protesto etmek için ağzımı açtığımda, tam orama sert bir şaplakla geri getiriyor. Nefesim kesiliyor ve sonra tekrar yapıyor, bir kez daha ve dördüncüsünde içimde orgazm patlıyor.

Bacaklarım donuyor ve uzuvlarımdan akan sıvı sıcaklığıyla inliyorum, neredeyse dayanılmaz. Eli bacaklarımın arasına dönüp beni okşuyor.

Son sarsıntı da beni terk ettiğinde, başımı omzuna yaslıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bunun böyle olmasını beklemiyordum..."

"Tatmin edici mi?"

"O da var. Ama o kadar çabuk değil. Bu her zaman olan bir şey değil."

Elleri karnımı okşuyor ve göğüslerimi avuçlamak için geri dönüyor. Vücudum durgun ve sıvı hissediyor, sanki yukarıdan aşağı dökülen suyla bütünleşiyor.

"Her seferinde tek başına mı?" diye soruyor. "Yoksa her seferinde... başka biriyle mi?"

Kimi kastettiğini ikimiz de biliyoruz. Gözlerimi kapatıyorum. "Başka biri," diyorum. "Herhangi biri, gerçekten."

Birkaç pompa sabun almak için yanımdan uzanıyor ve vücudumu okşamaya başlıyor. Memnun bir iç çekiyorum ve kollarında dönüyorum. "Teşekkürler."

Gülümsemesi yukarı ve yana doğru eğiliyor, daha önce hiç görmediğim kadar geniş. "Teşekkür etmesi gereken kişi benim. Geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Yanaklarım kızarıyor. "Teşekkürler."

Vücuduma bakıyor, ellerine ve benim ellerime, birbirlerinin üzerinde duruyorlar. Meme uçlarımın tepelerinde sabun köpükleri oluşmaya başladı.

Beni yavaşça, usulca öpüyor. "Bugün için teşekkürler," diye mırıldanıyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, suyun bir kısmını sıkıyor ve sonra duştan çıkıyor.

"Isaac?"

Havluya uzanıyor ve başının üzerinden geçiriyor. "Evet."

"Gidiyor musun?" Aşağıya bakıyorum, elinin net izine. ıslak egzersiz şortuna doğru uzanıyor. Bu görüntü midemi tekrar geriyor ve çıplak bedenimin ve onunki ne kadar yakın olduğunun aşırı farkında olduğumu hissediyorum. Buna.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyor, gözlerindeki alaycı bakışla. "Çünkü turnuvaya gelirken yanımda getirmedim."

"Oh," diye nefes alıyorum. "Kahretsin, hayır, bilmiyorum."

Artık doğum kontrol hapi kullanmıyorum. Percy'den ayrıldıktan üç ay sonra, doğum kontrol hapi reçetemi yenileme vakti gelmişti... ve ben bunu yapmadım. Ne anlamı vardı ki? Biriyle çıkmak istemiyordum. Asla. O ilk haftalarda beni yataktan sadece küçük, gri çizgili bir kedi yavrusu çıkarmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve gömleğini almak için eğiliyor. "Seni asla böyle zorlamam."

Empoze etmek. Bu eski moda kelime beni gülümsetiyor. Tam da ona göre, içine işlemiş bir şövalyelik. Sanki benimle korunmasız seks yapmak bir dayatma olacakmış gibi.

"Kal," diyorum. "Yapabileceğimiz başka şeyler de var."

Gözleri ateşle dolu. "Beni kışkırtma. Çok uzun bir yirmi dört saat oldu ve sana direnmek şu anda içimde olduğundan çok daha fazla tatlım."

Ağzım açıldı. "Oh."

Bana veda öpücüğü veriyor ve takdirle parlayan gözleriyle son bir kez daha bana bakıyor. Veda ederken gülümsüyor ve gidiyor; birkaç saniye sonra dairemin kapısının arkasından kapandığını duyuyorum.

Duş duvarına yaslanıyorum. Tatlım. Percy tüm ilişkimiz boyunca bana Soph'tan başka bir şey dememişti. Bir keresinde ona neden bana hiç evcil hayvan ismi takmadığını, hatta bebek bile demediğini sorduğumda gülmüş ve kimsenin bebeği olmadığını söylemişti. Sen çok... güçlüsün, demişti, bunu bir iltifat gibi ifade etmişti. Çok zekisin. Bebeklik sana uymuyor. Kelimeler bana bir anlam ifade etmese de bunu bir iltifat olarak kabul etmeye çalışmışım.

Tatlım. Ilık suyun kalıntıları yıkamasına izin verdim. sabunu uzaklaştırıyor ve her bir parçam temiz hissediyor.

OceanofPDF.com

SOPHIA

"Eğer biri bize on beş yıl önce sabah yediden önce telefonda konuşacağımızı söyleseydi," diyor kız kardeşim, arka planda sabırsızca ağlayan bir bebeğin sesi, "biz-"

"Onlara asla inanmadım," diye bitiriyorum. "Biliyorum. Eskiden sabahları çok huysuz olurdun."

"Sen de o kadar şeftali değildin," diyor Rose. Sesinde yorgunluğun altında bir mutluluk var. "Duş yüzünden kavga etmeyi bırakmanın ilişkimiz için ne kadar iyi olduğunu bir düşünsene."

Kıkırdıyorum ve boş bir ara sokakta kırmızı ışıktaki geçmeden önce iki tarafa da bakıyorum. New York bu erken saatte muhteşem. Yoldan geçenlerin bazıları çılgın bir geceden sonra evlerine dönüyor, diğerleri ise sabah kahvelerini yudumluyor. Şehir, insanların sürekli çatışan hayatları ve rutinleriyle canlı.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" Ben soruyorum.

Rose, "Tek yeğenin şu anda karnını tıka basa doyuruyor," dedi. "Bu sayede seninle huzur içinde geçirebileceğim bu değerli dakikalara sahip oldum. Yani-"

"Kediyi öldürmedim," diyorum. "Merak etme."

Gülüyor. "Yapmayacağını biliyordum. Hayvanlarla aran çok iyi. O bir bakıcı mı?"

"Dairemi harika bir şekilde faresiz tuttuğu kesin."

"Fareleriniz mi var?" diyor. "O süslü yerde mi?"

"Hayır, ben de öyle dedim."

Rose inliyor. "Alaycılığın için çok erken."

"Dayanamadım."

"Çok mu çalışıyorsun?" diye soruyor. "Bu benim sinir bozucu sorum olacaktı, kediyle ilgili değil ama Milo'yla ilgili gelişmeleri de her zaman merak ediyorum. Kendini fazla yormanı istemiyorum."

"İşimi seviyorum," diyorum. "Bunu biliyorsun."

"Hem de hiç! Ama korkarım ki bu sadece boşandıktan sonra sevdiğin şey."

"Doğru değil," diyorum. "Seni ve küçük Mia'yı sevdiğimi biliyorsun. Annem, babam ve ilk aile köpeğimiz, huzur içinde yatsın. Büyükannemi seviyorum ve-"

"Evet, evet, seni usta , ama konunun dışına çıkmayacağım."

"Çok tenis oynarım."

"Doğru, yani sadece kemiklerinize kadar çalışmakla kalmıyor, artık kemiklerinize kadar egzersiz de yapıyorsunuz." Rose iç çekti. "Sadece... dengeyi bulmaya çalış, tamam mı? İş yerinde arkadaş edin, bir kulübe katıl ya da... başka bir şey yap."

"Denge," diye tekrarlıyorum ve Exciteur anahtar kartımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Kesinlikle. Bu gerçekten çok önemli."

Tekrar iç geçirdi. "Birkaç hafta sonra Mia'nın doğum günü partisi için eve geleceksin, değil mi?"

"Tabii ki öyleyim."

"Mükemmel." Sesi parlıyor. "Robbie de davetli."

İnledim. "Neden lisedeki erkek arkadaşımı davet ettin ki?"

"Çünkü o ve kardeşi garajı yeniden boyamamıza yardım ettiler ve ben de nazik olmak istedim," diyor. "Ayrıca, seni onunla tanıştırmak istiyorum."

Exciteur'ün karşısındaki banka oturuyorum ve çantama uzanıp pompalarımı alıyorum. Metodik bir şekilde ergonomik

yürüyüş ayakkabıları, her seferinde bir tane. "Bana daha önce çıktığım birini ayarlayamazsın. Bu işler böyle yürümez."

Rose sesini alçaltır. "Sadece biraz flört et. Güzel bir kaçamak yap. Geri çekil."

"Geri adım atmak mı?"

"Evet, sanırım çocuklar eski sevgiliyle takılmaya böyle diyor. Sanırım. Her neyse, o güvenli ve tanıdık biri, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum ve tokenin kopçasını ayakkabılarıma takıyorum. "Sanırım. Ama-"

"Demek istediğim, biraz eğlenme ya da sadece sevişme olasılığını kapatmayın. Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Rose, ben-"

"Açık fikirli olun," diyor. "Hepsi bu."

"Rose, sanırım şimdiden biriyle yatmaya çok yaklaşmış olabilirim."

Diğer uçta mutlak bir sessizlik var. Sonra sesi, artık kısık değil. "Ne?"

"Karmaşık bir durum."

"Baştan başla," diye talep ediyor. "Hayır, onu at, Mia'nın yemeği neredeyse bitti. Ortasından başla. Önemli şeyleri atlama ve önemsiz şeyleri sonra bana mesaj at."

Gülüyorum ve kulaklık kılıfımı çıkarıyorum. Benim de yakında işe gitmem gerekiyor. "Birlikte çalıştığım biriyle."

"Bir çalışan mı? Bunun nereye gittiğini görebiliyorum" diyor.

"Hayır, o bir müşteri."

"Bir müşteri," diye tekrarlıyor Rose.

"Evet. Artık pek tipim değil ama... sanırım bu doğru değil," diyorum. "O kesinlikle benim tipim. Ama Percy'den sonra artık o tür erkeklerle çıkamıyorum."

"Soph..." diyor.

"Hayır, hayır, o Percy gibi değil. Kişilik olarak gece ve gündüz gibiler. Ama benzer geçmişleri var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor, sanki gerçekten öyle. "Ve ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

"Flört etmek ve kesinlikle uygun olandan daha fazla konuşmak."

"Oooh."

"O Ayrıca yardım etti Ben yapmak Percy kıskanç at a birkaç parti."

"Evet! Bu adamı seviyorum!"

Kıkırdıyorum. "Evet. Ayrıca, gün önce öpüştük sayılır. Duşta."

"Aman Tanrım," diyor Rose. "Ben bunu neden yeni ? Hayır, tatlım, onu yere atma."

"Hiçbir şey atmıyorum," diyorum, çünkü dayanamıyorum.

"Lütfen. Annenin Sophia Teyze'yle konuşması gerekiyor," diyor Rose, telefondan uzak bir sesle. Sonra geri döndü. "Ben varım. Tek söyleyeceğim bu. Kesinlikle destekliyorum. Biriyle takılmak daha dengeli bir hayat yaşadığınız anlamına gelir."

Gülüyorum. "Doğru, sevindim."

"Onu tekrar göreceksin?"

"Profesyonel olarak, evet. Özel olarak... Bilmiyorum. Seviştikten sonra çekip gitti."

"Oh," diyor. Ama sonra sesi parlıyor. "O zaman ilk hamleyi sen yap. Artık hayatını istediğin gibi yaşamakta özgürsün Sophia." Diğer uçtan, plastiğin ahşap bir zemine çarpmasına benzeyen sesler geliyor. "Lanet olsun. Gitmek zorundayım. Bana daha fazla ayrıntı mesaj at, tamam mı? Atmazsan seni rahatsız ederim. Birkaç hafta sonra görüşürüz!"

"Seni seviyorum," diyorum. Ama Rose yeğenimin tiz feryatlarıyla ilgilenmek için çoktan çekip gitmişti. Talepkâr olduğu kadar sevimli de.

Spor ayakkabılarımı çantama tıktırıyorum ve konuşmayı aklımın bir köşesine atıyorum. Exciteur ve yaptığım iş dikkatimi hak ediyor, Isaac ya da ellerinin duşta yaptıkları değil.

Ne de üç gündür ondan gelen mutlak sessizlik. Ne bir kelime, ne bir mesaj, ne bir e-posta, ne de bir arama.

Anıyla birlikte hafif bir aşığılanma da var, parıltısını azaltıyor. Her şey boyunca o kadar kontrollü, o kadar doğaldı ki, derin sesi kulağımda mırıldanırken... şey. Hayatımın en ateşli anlarından biriydi. Ama kontrolünü kaybetmemiştir.

Isaac Winter'ın bunu gerçekten yaptığını sanmıyorum. Bu onun karakterinde yok ve bu iyi bir şey ama yine de utanıyorum.

Çünkü vardı.

O gün çok yoğun bir gündü. Zafer sarhoşuydum, Percy ve Scarlett'i gördüğüm için acı çekiyordum, Isaac'le vakit geçirdiğim için mutluydum ve sonra onun aniden dairemde belirmesi. Orada, sadece bana ait olan bir yerde. Vücudu mutfağımda ve gözleri üzerimde.

Sonra elleri ve vücudu benimkine değdi.

Ama prezervatifleri hatırlayacak kadar kontrollü ve gidecek kadar da sakindi.

Exciteur'ün evim dediği gökdelende asansöre binip kendi katıma çıkmam için gereken süre olan yirmi sekiz saniye daha düşünmeme izin veriyorum. Sonra Isaac'le ilgili düşünceleri geride bırakıyorum... ve onun yerine otel işi için bir sunum tasarlamaya başlıyorum. En iyi yaptığım şey bu ve bu benim rahat alanım. En azından eskiden öyleydi, tüm çalışma belgelerimin başında onun adı olmadan önce.

Kapım çalındığında Toby'nin geleneksel sunum için gönderdiği renk şemalarını gözden geçiriyordum. Toby ve Jenna her zaman uğrarlar, bazen bölüm başkanımız da gelir.

O yüzden cevap verirken başımı kaldırıp ekrana bakmıyorum. "Girin!"

"Sophia," diyor tanıdık bir ses.

Bu bir Exciteur çalışanı değil.

Isaac lacivert bir takım elbise giymiş, ceketinin düğmelerini açmış, çenesini tıraş etmiş ve ofisimin tanıdık boşluğunda o kara gözleriyle bana bakıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Benimkinin karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Bir dakikanız var mı?"

"Evet, kesinlikle. Bu sahayla mı ilgili?"

"Exciteur'e gelme sebebim buydu, evet. Az önce Victor'la bu konuyu konuştum."

"Oh," dedim yine. Büyük, büyük patron. Kardeşinin iş ortağı ve muhtemelen kişisel bir arkadaşı. İşlerini yürüttüğü otuz dördüncü kata hiç çıkmadım. "İlginç."

Isaac'in dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Hepsi iyi şeyler." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bölüm başkanınıza da , sadece işlerin nasıl gittiğiyle ilgili sohbet etmek ve durum değerlendirmesi yapmak için uğruyorum. Herkes bunun profesyonel bir ziyaret olduğunun farkında."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Elbette. Ne öğrenmek istiyorsunuz? İşler harika gidiyor ve zamanında hazır olacağımıza eminim."

Sandalyede arkasına yaslanıyor ve masamın altında, uzun bacaklarından birinin benimkine sürtündüğünü hissediyorum. "Nasılsın?"

"Hafta sonundan beri mi?" "Evet," diyor.

"Harika, aslında," diyorum. Duşta olanların anısı yüzümde oynaşıyor olmalı, bakışlarımdan belli oluyor.

Gözleri sıcağı. "Harika mı? Komik. Ben de öyle." "Gerçekten mi?"

"Evet. Dinlendirici bir hafta sonu geçirmiş olmalıyım."

"Yaptığını hayal bile edemiyorum," diyorum. "Başka bir ülkeden buraya uçtun, birlikte çalıştığın çılgın bir kadınla tenis turnuvasında oynamak zorunda kaldın ve sonra..."

"Sonra ne yapacağım?"

Başımı salladım. "Boş ver."

Aklıma gelen kelimeler bir ofiste söylenmeye uygun değil ve onları söylemeye kendimi ikna edemiyorum. Ve sonra ödül olmadan ateşli ve ağır oldun.

Isaac bir elini çenesinde gezdiriyor. "Başladığım şeyi bitiremediğim için mi?" diye soruyor. "O zamanlar sinir bozucu olduğunu kabul ediyorum ama yine de buna değdi. Genel olarak çok hoş bir deneyimdi."

"Sevindim," diye mırıldandım. "Çünkü benim için de öyleydi."

Geniş bir gülümseme verir. "Fark ettim. Bu yüzden kurallar hakkında düşünüyordum."

"Kurallar," diye tekrarlıyorum. "Hangileri? Yukarı Doğu Yakası erkekleriyle çıkmadığımı mı? Ve sen de..."

"İş ve zevki karıştırmak, evet," diyor. "Düşünuzdan beri aklımdan hiç ."

Isı bluzumun altından yükseliyor, boynuma doğru ilerliyor. Kötü bir fikirdi ama çok iyi paketlenmişti ve tam önümde duruyordu. Güçlü ve geniş elinin, aradığı şeyi bulmak için karnımdan aşağı kaydığını hatırlıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Peki neye karar verdin?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diyor.

"Yani St. Clair'i görmek için uğramanız bir hile miydi?"

"Evet, ama bunu ona söyleme. Egosu asla düzelmez."

"Bu aramızda kalacak," diyorum.

Isaac bir kolunu masama dayadı. "İki hafta içinde yönetici ekibime sunum yapacaksın. Doğru mu?"

"Evet," diyorum. Sonra gülümsemeye başlıyorum. "Ve ancak sunumdan sonra ekibinizin projeyi yönetmek üzere bizi işe alıp almamaya karar vermesi gerekiyor."

"Kesinlikle. Yani bu karar verilene kadar teknik olarak birlikte iş yapmıyoruz" diyor. "Satış konuşması bir seçme gibidir."

"Hava geçirmez mantık."

Kıkırdıyor. "İş ve zevk kısmını hallediyor. Şimdi, New Yorklu erkeklerle çıkmaktan kaçınmak istiyorsun, değil mi?"

"Tüm şehirden değil," diyorum. "Bu hayatı oldukça zorlaştırır. Ama Yukarı Doğu ya da Batı Yakası'ndan. Kim olursa olsun"

hiç golf kulübüne gitmemiş olanlar otomatik olarak elenir."

Isaac başını sallıyor, sanki benim mantığım da aynı derecede doğruymuş gibi. "Bu doğru."

Peki, sadece iki haftamız ve net bir zaman sınırimız varsa, bu flört olarak nitelendirilebilir mi?"

Gülümsemeye başladım. "Hayır."

"Aynen benim düşüncelerim,"

diyor. "Büyük beyinler benzer düşünür."

"Öyle görünüyor," diyor ve sonra o da gülümsüyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bu eteğin içinde şort da var mı?" Gülüyorum.

"Hayır, kesinlikle yok."

"İlginç," o diyor, ses Sıcak. "Gel bu hafta sonu benimle Connecticut'a gel."

"Connecticut mı?"

"O spa ve otel gecesini biz kazandık."

"Sen kazandın," diye düzeltiyorum usulca. Zihnim şehirden ve bizi tanıyan herkesten, Exciteur ve Kış Oteli'ndeki günlük hayatımızdan uzaklaşma fikriyle çalkalanıyor...

"Benimle gel," dedi yine. "Bir gece, iki gün."

Bu, var olmaması gereken bir olasılık, ama şimdi olabilir, işler farklı olsaydı hayatın neye benzeyebileceğine dair kısa bir pencere. Karşımdaki adama bakıyorum. Omuzlarında gerginlikle bana bakan, kararımı bekleyen adama. Ne karar vereceğimi umursuyor.

"Tamam," dedim. "Hadi yapalım şu işi."

"Harika. Seni Cumartesi günü alırım," diyor ve sonra gülümsüyor, alışkın olmadığı anlaşılan yüzüne geniş bir sırıtış yayılıyor. "Otelde bir tenis kortu var."

"Öyle mi?"

"Evet. Raketini getir."

Ayağa kalkıyor ve masanın üzerinden elini uzatıyor. Tutuyorum, sıcak parmaklar benimkilere dolanıyor. "Nedir bu?"

Gözleri mizahla parlıyor. "Sizinle çalışmak her zaman bir zevk, Bayan Bishop," diyor.

"Aynı şekilde, Bay Winter."

"Böylesine... açık iletişimi takdir eden birini bulmak nadirdir."

"Kesinlikle. Önceden plan yapan birinden bahsetmiyorum bile."

Elimi kaldırıyor ve bileğimin iç kısmına sıcak ve kısa bir öpücük konduruyor. Bu jest beni hazırlıksız yakalıyor. "Bu hafta sonu için önceden plan yapacağım," diye mırıldanıyor.

Bir ürperti kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Güzel," diye fısıldıyorum. "Sonunda yine tatminsiz olmanı istemem."

Gülümsüyor ve elimi bırakıyor. "Cumartesi gününe kadar o zaman." "Cumartesiye kadar," diyorum.

OceanofPDF.com

ISAAC

Yolculuk bizi yüksek binalar ve endüstriyel yapılardan uzaklaştırıp koyu yeşil ormanlara götürüyor. Eylül ayı yaklaşıyor ve yapraklar henüz daha parlak renklere bürünmeden değişimin ipuçlarını vermeye başladı. Ama hava Ağustos sıcağının tüm yoğunluğunu kaybetmiş durumda ve Sophia camını birkaç santim indirmiş, yüzünü arabanın dışından geçen manzaraya çevirmiş.

Bu sayede ona istediğim sıklıkta bakabiliyorum. Kilometre kilometre, şehirde bıraktığım tüm endişeler kaybolup gidiyor, geriye sadece ikimiz ve olasılıklarla dolu bir hafta sonu kalıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Dedim. Birkaç dakika önce o da bana aynı soruyu sormuştu.

"Bu bizim birlikte geçireceğimiz tek hafta sonu olacak."

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum, bir, iki kez. "Olabilir, evet."

"Olabilir mi?" Bacak bacak üstüne atmış, bej rengi takım elbise pantolonu giymiş, ceketini arka koltuğa sıkıştırmış.

"Olabilir," diyorum. "Gelecek henüz yazılmadı."

Hmms. "Bu, teklifimizi reddetmenize neden olmadığı sürece, bilirsiniz, sadece bir daha birlikte çalışmak zorunda kalmayacağımızdan emin olmak için."

"Ah," diyorum, "kendi arzularımı asla şirketim için en iyi olanın önüne koymam."

Sophia buna güler. "Tanrı korusun!"

Gün batımından birkaç saat önce uzun çakıllı yolda duruyoruz. Otel, yaşlı, uzun ağaçlarla çevrili ve bir gölün eteğinde güzel bir sahip bir dizi kulübeden oluşuyor.

Sophia iç geçirir. "Tanrım, burası çok güzel. Yaprakların düzgün bir şekilde dönmeye başladığını hayal edin."

Çok güzel, doğayla uyum içinde inşa edilmiş. Arabayı park ediyorum ve otelden bir adam hemen öne çıkıyor. Vale. Güzel bir dokunuş.

Lobide bize eşlik ediliyor, bir içkiyle karşılanıyoruz ve check-in işlemi ipekten daha pürüzsüz. Sophia önümde küçük bir bavulla yanımda duruyor, eli bavulun sapına dolanmış. Bana gülümsüyor.

"Bay Winter?" diyor resepsiyon görevlisi, bakışlarımı tekrar masanın üzerine çekerek. "Burada kalmanızın bizim için bir onur olduğunu söylemek isterim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin."

"Teşekkürler," diyorum ve Sophia'nın çantasını ondan almak için eğiliyorum. Koridora doğru ilerliyoruz ve gülümsemesi genişliyor, komplocu bir hal alıyor.

"Neye gülüyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Hiçbir şeye" diyor.

"Kesinlikle bir şey var."

Başını benimkine doğru eğmeden önce görevliye bakıyor. "Seyahat ederken buna alışkın olmalısın, değil mi? Kusursuz hizmet ve aşırı nazik personel."

Kaşlarımı çattım. "Kusursuz yüksek bir standart, ama iyi, evet." "Çoğu otel senin burada kalmaktan çok korkuyor olmalı.

onlarla," diyor, gülümsemesi kendini beğenmiş. "Muhtemelen her yerde en iyi muameleyi görüyorsunuzdur."

"Kesinlikle hayır."

Gülümsemesi genişler. "Kesinlikle. Dışarıdaki resepsiyonist mi? Otel sahibini bize katılması için çağırdığını fark ettiniz mi?"

"Hayır."

"Şey, ofisten çıkmasını işaret etti. Her neyse, demek istediğim, çıkış yaptığımızda? Eğer onlara sütleri ya da hizmetleri hakkında bir iltifat ederseniz, sanırım mutluluktan bayılabilirler."

Abartılı alayına gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Onlara internette de övgü dolu bir eleştiri yazmamı ister misin?"

"Eğer yaparsan, çerçeveletirler."

"Biliyorsunuz, insanların büyük çoğunluğu benim kim olduğum hakkında hiçbir fikre sahip değil," diyorum. "Hiçbir zaman şöhret ya da ün peşinde koşmadım ve bu otelde kalan hiç kimsenin beni tanımayacağına söz verebilirim."

"Evet, ama onlar misafirperverlikte değiller. Onlar-"

Görevli, "İşte geldik," diyor ve bir süitin kapısını iterek açıyor. Ahşap kaplamalarla döşenmiş ama mobilyalar abartısız. Asıl gösterişli olan pencereler, gölün gümüş rengi genişliğine açılıyor ve odanın ortasındaki büyük boy yatağı aydınlatıyor.

"Her şey sizi memnun etti mi?" diye soruyor görevli.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve bahşiş için elimi cebime atıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Akşam yemeği ve kahvaltı alt kattaki restoranda servis ediliyor, ancak oda servisimiz de var. Spa deneyimi için ihtiyacınız olan her şeyi banyoda bulabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın."

Kapı arkasından kapanıyor ve sonra yalnız kalıyoruz. Sophia elini özenle döşenmiş yatak takımının üzerinde gezdiriyor, formu pencerelerin dışında batan altın rengi güneşle yaldızlanıyor.

Yine sadece biz. Tek başımıza. "Güzel oda," diyorum.

Başını salladı. Onu aldığımında saçlarını topuz yapmıştı ama yolculuk boyunca bir yerlerde çözmüş ve şimdi parlak kahverengi dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıyor.

"Burası çok güzel."

Bence çok tatlısın.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Peki, şimdi ne yapıyoruz? Yemek mi yiyeceğiz?"

"Yemek yiyebilirim," diyorum. Günlerdir açım.

Gözleri ısınıyor. "Benim de."

Mumlarla aydınlatılmış masalar ve her masada buketler olan restorana gidiyoruz. Şarap içiyoruz, makarna ve fileminyon sipariş ediyoruz, sonra daha fazla şarap ve ben zamanımı onu güldürmeye çalışarak geçiriyorum. Her kıkırdamada yanakları kızarıyor ve gözlerinin mavisi parlıyor. Bence çok güzel ve ona bakmak acı veriyor.

"Her neyse," diyor bir hikayenin yarısında, "stajı bu şekilde aldım."

". "

Başını sallıyor ve şarap kadehini bırakıyor. "Evet, beni işe aldıklarına inanamıyorum. CEO'nun sabit hattını aradım. On dört yaşındaki oğlu açtı!"

Kıkırdıyorum. "Adil olmak gerekirse, o noktada seni işe almak zorundaydılar. Onlar bunu yapana kadar CEO'yu takip etmekle tehdit ediyordun."

"Evet." Sophia elleriyle yüzünü kapatıyor. "Sonrasında bana sağlam bir tavsiye mektubu verdiğine de inanamıyorum."

"Evet, . Harika bir iş , değil mi?"

"Bundan emin değilim," diyor ve omuz silkiyor. "Umarım öyledir, ama gençtim."

Başımı salladım. "Bana bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Başarılarını küçümse," diyorum, "ya da tevazu göster. Sen onların sahip olduğu en iyi stajyerdin. Öyle değil miydin?"

Parmaklarını masaya vuruyor. "Evet," diye itiraf ediyor. "Şirket içi dosyalama için yeni bir sistem yarattım. CEO buna dâhiyane dedi."

"Hiç şaşırmadım." "Beni o kadar iyi tanıyor musun?"

"Evet," diyorum, "ve benim yanımda en iyisinden başka bir şeymişsin gibi davranmana asla gerek yok. Kendini küçültme."

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Bu nadir bir şey."

Bırakın Percy'yi, onun kariyerinden hoşlanmayan herhangi biri için bile ışıltısını azalttığı düşüncesi göğsümü sıkıyor. "Öyle olmamalı," diyorum. "Başarılarını hafife alman gerektiğini hissettiren herkesin canı cehenneme."

Kederli bir gülümseme veriyor. "Hırslı olduğun için hiç özür dilemedin."

"Tabii ki hayır."

"Muhtemelen senden bekleniyordu. Hatta belki de teşvik edilmiştir, değil mi? Büyükbaban tarafından?"

Başımı salladım. "Evet. Kış Şirketi babamın yönetiminde iyi iş çıkardı. Büyümedi ama duraksamadı da. Ama ben hep büyütme istemişimdir."

"Sizin için bu nereden geliyor? Arzu... arzu..."

"En iyi olmak için mi?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Ve etrafınızdaki şeyleri daha iyi hale getirmeyi istemek."

"Her zaman vardı," diyorum ama sonra kaşlarımı çatıyorum ve düşünüyorum. "Sanırım aileye destek olmanın bir yönü de var."

"Desteklemek mi?"

Masanın karşısından ona bakıyorum. İlgili, zeki ve kristal gibi gözleri var. Ve söylemem gerektiğini bildiğim şeyleri söylüyorum. "Tüm aile şirketten gelir elde ediyor."

"Oh," diyor. "Anlıyorum."

"Elbette toplam kârla kıyaslandığında çok küçük bir miktar. Temelde sadece hisselerin temettüleri. Ama aile için çok önemli. Büyük amcam, kuzenlerim, geniş aile." İç çekiyorum. "Hepsi geleceğe yatırım yapıyor."

Şirketin. Eğer başarısız olursak, dükkânı kapatmak zorunda kalırsak, her biri bunu bir başarısızlık olarak görecektir."

"Ama hiçbiri işletmeye yardım etmek istemiyor mu?"

Başımı sallıyorum, elim şarap kadehimi sıkıca kavırıyor. "Hayır, hepsi bunu açıkça belirttiler. Bu noktada başka birine güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum. Bu benim ailemin mirası ve büyükbabam bunun ailede kalmasını isterdi..." Başımı salladım. "Başarısız olduğunu göremiyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor ve anladığı gözlerinden okunuyor. "Bu senin taşıman gereken bir yük."

Hayatım boyunca, diye düşünüyorum ve bu sorumluluğun tanıdık ağırlığını, gençliğimden beri birlikte yaşadığım bilgiyi hissediyorum. Buna kızmayalı uzun zaman olmuştu. Ama şimdi, Yukarı Doğu Yakası erkeklerine ve geldiğimiz dünyanın yüzeyselliğine tövbe etmiş bir kadının karşısında otururken buna içerliyorum. Küçümseyebileceğim ama asla terk edemeyeceğim bir dünya bu.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse," diyorum. "Saha için herhangi bir baskı hissetme."

Gülüyor. "Oh, tabii ki hayır! Başarısız olduğunu görmektense canını nasıl vereceğini duyduktan sonra mı?"

Sırıtiyorum. "Evet. Dürüst ama adil olacağım."

"Oh, seni bunu da bilecek kadar iyi tanıyorum," diyor ve bacaklarını masanın altına uzatıyor. Ayak bileği benimkine değiyor. "Sana gerçekten rahatsız edici bir soru sorabilir miyim?"

"Şimdi ilgimi çekti."

"Sanırım artık bana önceki ilişkiden bahsetmenin zamanı geldi."

Gözlerimi kapatıyorum. "Çok hayal kırıklığına uğradım."

Tekrar gülüyor ve masanın altından bacağımı dürtüyor. "Bu kolay bir tanesiydi! Bana bir içki daha getirin, ben de uygun müdahaleci olanlara geçeyim."

"Oh? İşte bu benim oynayabileceğim bir oyun." "Sonra," diyor. "Şimdi söyle bana."

"Bu konuda ne bilmek istiyorsun?"

"Bitmeden önce ne kadar süredir çıkıyordunuz?"

"Üç yıl," diyorum. "Bir yıldır nişanlıyım."

Başını sallıyor ve başını eğiyor. "Kardeşin neden onun ailesini davet etti? Bunu anlamaya çalışıyorum ama bana çok kaba geliyor. Sana karşı yani."

Başparmağımı onun avucuna dayanacak şekilde kaydırıyorum. Tabii ki merak ediyor. Cordelia hakkında konuşmak acı vermiyor, pişmanlık duymuyorum, bu yüzden ona istediğini veriyorum. "Sana ailesinin golf sahaları inşa ettiğini söylemiştim."

Sophia'nın kaşları kalktı. "Ah, doğru ya."

"Dünyanın dört bir yanında tatil köyleri inşa ediyor ve işletiyorlar. Teknik olarak Cordelia'nın ailesiyle Karayipler'deki yeni tatil köyü için iş yapıyorum."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Ciddi misin?"

"Günlük işlerle ilgilenmiyorlar ve CEO da ailenin bir üyesi değil," diyorum ve omuz silkiyorum. "Ama evet. O zamanlar epey bir spekülasyon vardı, eğer öyleyse..."

"Eğer siz ikiniz şirketler için evleniyor olsaydınız."

"Evet," dedim. "Doğru değildi."

Gülümsemesi yumuşar. "Azıcık bile mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ama o da aynı şekilde dikiyor. "Hayır," diyorum tekrar. "Yine de... haksız da sayılmazsın. Bunun bir avantaj olduğunu düşünmüştüm."

Başını sallıyor. "Acımasızca hırslısın." "Acımasız mı?"

Uğruna çabaladığım bir tanım değil bu.

"Kendine karşı yani. Kendi mutluluğunuza karşı acımasızsınız."

Buna söyleyecek bir şeyim yok, zihnim bomboş. Bu daha önce kendi hayatıma uyguladığım bir bakış açısı değil. Bakışları benimkiler üzerinde sıcak ve güzel bir şekilde dürüst.

"Bu şekilde bittiği için üzgünüm," diyor. "Kimse aldatılmayı hak etmez."

"Hayır. Evliliğinizin bitiş şekli için ben de üzgünüm."

Ağzı yukarı kalktı. "Bu iş şüphelendiğimden daha ciddi bir hal aldı."

"Soruyu soran sendin."

"Yaptım, değil mi?" İç geçiriyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Biliyor musun, burada seninle olduğuma inanamıyorum."

"Hmm?" Elim kendi kendine hareket ederek dirseğinin kıvrımını buluyor. Başparmağımı elbisesinin kısa kolunun altındaki yumuşak tenin üzerinde gezdiriyorum.

"Daha geçen hafta sonu benim dairemdeydin," diye mırıldanıyor. "Benim masamda yemek yedin ve benimle duş aldın."

Gülümsemem genişliyor. "Evet. Daha müdahaleci sorular o zaman mı başlıyor?"

"Olabilir. Kendinizi hazırlayın." "Kendimi uyarılmış sayacağım."

"Geçen Pazar," diyor. "Sen... çok kontrollüydün." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle miydin?"

"Evet."

"hissetmedim," diyorum. Ona duyduğum ihtiyaç tenimin altında ikinci bir nabız gibi atıyor, şortum ereksiyonumu acıyla sıkıyordu. "Gittiğim için mi böyle?"

"Olabilir," diyor. "Oldukça... ani oldu."

Kıkırdıyorum. "İnan bana, öyle olması gerekiyordu, yoksa hiç gitmezdim."

"Oh."

"Sana önce yemek ısmarlamak istediğimi söylemiştim."

"Bu muydu? Ben bunun belli bir giysinin eksikliğiyle ilgili olduğunu sanıyordum."

Gülümsemem genişliyor. "Prezervatif bir giysi mi şimdi?"

Omzunun üzerinden bakıyor ama kimse duyacak kadar yakın değil. "Teknik olarak evet. Bu hafta sonu bir tane getirdin mi?"

Tüm vücudum geriliyor. "Evet."

"Güzel," diye mırıldanıyor, mavi gözleri parlıyor.

Garsona işaret ediyorum. Masanın karşısında Sophia gülüyor. Sesi soluksuzdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu işi bitiriyorum," diyorum. "Odada rahatsız edici sorular sormaya devam edebilirsiniz."

OceanofPDF.com

SOPHIA

Otel odamızın kapısı arkamızdan kapanıyor, son bir sesle kapanıyor. Isaac ışıkları yakıyor. Akşam için ayarlanmışlar ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş odanın üzerine loş bir parlaklık yayıyorlar. Minimalist ve rahat.

Topuklu ayakkabılarımdan çıkıyorum ve mini barın kapısını açmasını izliyorum. "Spa alanını henüz denemedik," diyorum. Boğazım kurudu.

Kapıyı tekrar kapatır. "Yapmak istediğin bu mu?" "Hayır, pek değil."

Ağzı kıvrılıyor. "Ben de öyle." "Yarın bunun için vaktimiz olacak." "Bolca," diye kabul ediyor.

"İçki mi hazırlıyorsun?"

"Seçeneklere bakıyorum," diyor. "Ancak daha fazla alkolün şu anda bizim için en iyi yol olup olmadığından emin değilim."

"Şey, yolu kolaylaştırdığı."

"Sence buna ihtiyacımız var mı?" diyor. "Bu gece isteyeceğim son şey senin tadını doğru dürüst çıkaramayacak kadar sarhoş olmak."

Midem sıkışıyor. "Oh."

Ağzı yine o gülümsemeye dönüşüyor, toplantılarda, konferanslarda kullandığını gördüğüm profesyonel gülümsemelere hiç benzemeyen bir gülümseme. Nefes almayı zorlaştırıyor.

"Çok mu fazla?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve yatağın kenarına oturup ellerimi yumuşak örtüye dayıyorum. Konuşmak için birkaç nefes almam gerekiyor. "Isaac," diyorum.

"Evet?" En başından beri olduğu gibi beni izliyor. Bazen gelişigüzel, bazen yoğun bir şekilde, otel lobisinde, konferans salonlarında ve süitlerde. Ve şimdi nihayet bakışlarının ne anlama geldiğini anlıyorum ve bunun ağırlığı çok lezzetli.

"Duş almak ister misin?" Dedim.

"Biliyor musun, eğer sen de bir tanesine hayır demem."

"Ben de öyle." Yataktan kalkıyorum, sinirlerim ve adrenalinim tavan yapıyor. Dünyanın dengesi biraz bozulmuş gibi hissediyorum. "Otel değerlendirirken titiz davranmak en iyisi."

Uzanıp bir elini belime doluyor. "Sophia," diye mırıldanıyor.

Ellerimi takım elbise ceketinin yakalarına koyuyorum. Onun sağlamlığı güven veriyor, demir attırıyor, beni Dünya'ya geri getiriyor. "Evet?"

"İyi misin?" diyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Başımı sallıyorum. "Mesele o değil."

" zaman ne var? Konuş benimle."

Başımı tekrar sallıyorum. Aklımdan geçen kelimeler paylaşmak istediklerim değil. Bir yıl olduğunu, son kişinin Percy olduğunu ve sadece Percy olduğunu. Onun hiçbir zaman sadık olmadığını ama benim her zaman sadık olduğumu ve sonunda onu geride bırakıyormuşum gibi hissettiğimi. Ve bunu çok istediğimi ama aynı zamanda korktuğumu.

Ama bunu söylemiyorum, çünkü Percy'nin bu otel odasına yaklaşmasını istemiyorum.

"Sadece geçmiş," diyorum ve ellerimi boynuna dolamak için yukarı kaydırıyorum. "Ama tam da bıraktığım yere ait."

Gözlerini okumak zor, düşünceli ve niyetli bir şekilde benimkilere bakıyor. Bir elini çenemde gezdiriyor ve başımı yavaşça arkaya yatırıyor. "Benim yanımdayken rol yapmana gerek yok."

"Biliyorum," diyorum, çünkü . "Bu her iki taraf için de geçerli."

Beni öpüyor. Yavaşça, dudakları dudaklarıma değiyor. Yaptığımız konuşmada bir adım daha.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Seninle benim aramda hep böyle oldu." Yakalarını çekistiriyorum ve Isaac takım elbise ceketinden omuz silkiyor, yere düşmesine izin veriyor. Sonra eli geri geliyor, yüzümün yan tarafını kavıyor ve beni tekrar öpüyor.

Bu kez ağzı benimkinin üzerine eğiliyor ve dudaklarımı ayırarak sıcaklığa doğru iç çekiyorum. Dilinin bir hareketiyle orada oluyor ve dokunuşuyla sıcaklık yayılıyor. Baş döndürücü ve sıvı, kaslarımı yumuşatıyor ve kucaklaşmanın içine gömülüyorum.

Isaac'ın parmakları elbisemin fermuarını buluyor. Yavaşça, santim santim yanımdan aşağı çekiyor. Tenine dokunduğumda eli delikten içeri kayarak sırtımın çıplak tenine dokunuyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır düşündüğümü tahmin bile edemezsin" diyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Eli sütyenimin askısının altına girdi. "Duş sadece bir mezeydi."

Kıkırdıyorum, onun, kolonyasının ve temiz, sıcak adamın kokusuyla sarhoş hissediyorum. "Pazar günü sana ana yemek teklif ediyordum, biliyorsun."

Isaac homurtu ile inleme arasında bir ses çıkarıyor. "Seni o banyoda bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Elbisemin omuz askılarını çekistiriyor. Kumaş vücudumdan aşağı dökülüyor ve kalçalarımı sallayarak yere düşmesine izin veriyorum.

Isaac aşağı bakıyor. "Bu sefer şort yok."

"Hayır." Kendimi çıplak hissediyorum, sadece siyah sütyenim ve dantelli külotumla. Ve kendimi güzel, savunmasız ama güçlü hissediyorum, bunu beni anladığını bildiğim bir adamla tekrar yapmayı seçiyorum.

Elleri vücudumun şeklini izliyor. Bakışlarında öyle bir sıcaklık var ki, yakıyor. "Duş," diyor, "bakmama izin verdi. Ama oyalanma şansım olmadı."

Yatağa doğru bir adım atıyorum ama Isaac'ın aklında farklı bir hedef var. Koltuklardan birine oturuyor ve beni üstüne çekiyor. Bir bacağımı onun iki yanına koyup destek için omuzlarını kavıyorum.

"Ve oyalanmak," diyor ve sütyenimin askılarından birini aşağı çekiyor, "en sevdiğim kısım."

Sütyeni üzerimden sıyrıyor. Kayış kayış, sonra kap kap, bakışları ve dokunuşu için çıplak kalana kadar.

Eğiliyor, ağzı bir meme ucunun üzerine kapanıyor. Koyu renk saçları tenimle keskin bir kontrast oluşturuyor ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek artan sıcaklıkta nefes almaya çalışıyorum. Vücudu altımda, sadece kumaşla ayrılmış, birkaç dayanıksız katman.

Meme uçlarımdan birini ısıyor. "Oh," diyorum. "Oh."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, elleri kalçalarımı kavıyor. ellerine doğru yuvarlamaya başlıyorum, altımdaki sert çizgiyi hissedene kadar alt bedenimi yavaşça ona doğru itiyorum.

"Sophia," diye mırıldanıyor. Başparmakları kalça kemiklerime sertçe batıyor, sanki hareketlerimi yavaşlatmakla beni teşvik etmek arasında kalmış gibi.

Gömleğinin düğmelerini buluyorum ve avuçlarımı göğsünün sıcak tenine dayayana kadar tek tek açıyorum. "Çok güzelsin," diyor, koyu renk gözleri neredeyse siyah.

"Söyle bana," dedim. "Bunu ne kadar zamandır istediğini söyle."

Yüzündeki gerginliği bir gülümseme kesiyor. "Övgüyü sever misin, tatlım?"

Yanaklarım utançla alevlendi. Cümle ağzımdan çıkıvermişti ve şimdi geri alamıyorum.

Ama Isaac hiçbir şeyi kaçırmıyor. "O konferans odasına girdiğinde," diyor ve meme uçlarımdan birini çimdikliyor, "hayal ettiğim ilk şey vücudunun benimkine karşı ne kadar iyi hissedeceğiydi."

Nefesim hızlı geliyor. "Oh."

"Elbette bunun uygunsuz olduğunu biliyordum. Ama aklım orada kendi kendine gitti. Peki ya seni tenis kortunda o etek ve at kuyruğuyla gördüğümde?" Elini kalçamda gezdiriyor ve bacaklarımın arasına koyuyor, eli beni dantelin üzerinden kavıyor. "İlk aklıma gelen, onun altında nasıl görüldüğün oldu."

"Kazanamıyor musun?" Ben soruyorum. Kelimeler nefes nefese geliyor.

Parmaklarını kıvrarak hassas tenine sürtüyor. "Kazanmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Mm-hm," diyorum. "Ben de öyle."

"Ama ben seni daha çok istedim," diyor ve külotunun dantelini kenara çekiyor. Parmakları çıplak tenime değiyor ve boşuk bir inilti çıkarıyor. "Yine de bu zafer gibi hissettiriyor."

Duşta olduğu gibi bana dokunuyor, ama şimdi bunu yaparken beni izliyor, gözleri benimkilerle parmaklarının hareketleri arasında geziniyor.

Düşün olmadığı kadar samimi.

Parmakları dönüyor, geçen hafta sonu ustalıkla manipüle ettiği noktayı buluyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Tanrım, çok yumuşaksın."

Kalçalarımı onun eline doğru yuvarlıyorum. Alay ediyor ve dalga geçiyor, beni yükselmeye gönderiyor. Onun deyimiyle, alaycı ellere daha fazla dayanamayana kadar oyalanıyorum. Pantolonunun kemerine uzanıyorum.

Çözmeme izin veriyor, elleri kalçalarımın doğru kayıyor.

"Geçen hafta sonu şortunu çıkarmama izin vermedin," diyorum.

Fermuarı altındaki belirgin sertliğin üzerinden aşağı çektiğimde iniliyor. "Hayır, çünkü prezervatif olsun ya da olmasın, eğer olsaydı içine girmek isterdim."

Tırnaklarımı boxer-şortundaki şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum. "Benimle çok dalga geçtin," diyorum.

"Sadece adil," diye mırıldanıyor.

Sandalyeden aşağıya, yayvan bacaklarının arasına kayıyorum. Ellerimin bir amacı var ve o da yardım etmek için sabırsızlanıyor olmalı.

Çünkü pantolonunu çekiştirmemiz, lastiğini aşağı indirmemiz beş saniyeden az sürüyor ve sonra orada oluyor.

sert ve büyük bir şekilde sallanıyordu. "Sophia, ben-"

Okşamaya başladığımda sözleri sona eriyor ve dudaklarımı onun etrafında kapattığımda keskin bir nefes veriyor. Gözümün ucuyla ellerinin sandalyenin kolçaklarına dolandığını, parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

Gördüğüm manzara beni heyecanlandırıyor.

Benim yüzümden, benim yüzümden çözöldüğünü bilmek heyecan verici. Kontrolü kaybetmek, savunmasız olmak... Ona sormadan biliyorum ki bu kendine sık sık izin verdiği bir şey değil.

Eli başımın üzerinde geziniyor, çıplak omzumu okşuyor. Dilimin çırpınan vuruşlarını eklediğimde tenimin üzerinde sıklaşıyor.

"Siktir. Tamam, bu işte çok iyisin," diyor. "Her şeyde olduğun gibi."

Gülümsemek istiyorum. Gülmek istiyorum, bu anı sonsuza dek yaşamak istiyorum ama bunun yerine dişlerimi sıkıp onu daha sıkı kavriyorum.

İnliyor ve kalçaları altımda istemsizce esniyor. "Artık yeter," diye nefes alıyor ve kollarımın altındaki eller beni karşı koyamayacağım kadar güçlü bir şekilde yukarı doğru çekiyor. "Gel, ihtiyacım var... buraya, üzerime otur. Bırak beni-" Sonra elleri belimde duraklıyor. "Siktir, prezervatif."

Kıkırdıyorum. "Yine mi?"

Zor ve zahmetli bir işe koyulmuş bir adam gibi iç geçiriyor ve beni kollarına alarak duruyor. "Beklemek," mırıldanıyor, "iyi bir şey için yaşanıyorum."

Beni yatağa taşıırken saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Nerede o?"

"Cüzdanım," diyor. Yatağa uzanıyorum ve gözlerinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp pantolonunu tamamen çıkarırken gözlerini benden .

Gözleri her yerimde geziniyor. Göğüslerimin mütevazı büyüklüğü, asla tam olarak düzleştiremediğim karnım ve uzun bacaklarım. O beni içine alırken, ben de prezervatifi takışını izliyorum. Hareketlerinde en ufak bir tereddüt izi yok.

Isaac yatağa tırmanmadan önce kendine iki yavaş vuruş yapıyor. "Nihayet," diyorum. Yarı alaycı, yarı samimi bir ifade.

Ama yüzündeki ifade tüm neşemi kaçırıyor. İhtiyaç, neredeyse acı verecek kadar keskin, keskin yüz hatlarını işaretliyor. Bacağımı yana itiyor ve diğerini göğsüne kaldırıyor.

İkimiz de kendini eline alıp bizi hizalamasını izliyoruz. Yavaşça içeri itiyor, içimde santim santim kayboluyor. Manzara çok lezzetli ve gerginlik daha da fazla. Tamamen içeri girdiğinde ikde rahatlatarak nefes veriyoruz.

Kalçamı kavırıyor. "Sonunda," diye nefes alıyor ve hareket etmeye başlıyor.

İhtiyaç, otel odasına girdiğimizden beri içimde birikiyordu ve geçen hafta sonu duştan beri de devam ediyordu. Akşam yemeği ve onun burada, benimle birlikte, zaman kısıtlaması ya da numara olmaksızın olduğunu bilmekle daha da arttı. Beklenti, bedenimi tam da bu an için sürekli hazır bir durumda tuttu.

Isaac kalçalarını derin, sabit hareketlerle yuvarlıyor ve elleri bana dokunmayı hiç bırakmıyor. Gözlerini kaçıramıyorum ve orgazmın kıyısında gezinmem uzun sürmüyor. Kendimi dolu, yarı doymuş, yarı aç hissediyorum.

"Yaklaştın," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. Nefesim hızla geliyor ve çarşafa, ona, tutabildiğim her şeye tutunuyorum. Gözleri parlıyor ve sonra oturuyor, beni daha geniş açıyor ve eli bacaklarımın arasındaki sıkı, küçük dairelerini hızlandırıyor. Patlamam dört saniye daha sürüyor. Sırtım yataktan yukarı kalkıyor ve birleştiğimiz yerden zevk fişkirirken gözlerim tavanı görmüyor.

Isaac bedenimin onunkinin etrafında sarsıldığını hissederek inliyor. Kendini aşağıya bırakıyor, kollarını başımın iki yanına dayıyor. Birkaç hamle daha yapıyor ve sonra o da orada, patladığında kalçaları iç uyluklarıma sertçe çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun lezzetli ağırlığının altında kendimden geçiyorum. Sadece bir hafta sonu, diye düşünüyorum ve bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. Her ayrıntıyı hatırlamalıyım.

Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırır. Koyu renk saçları alnına dökülüyor, artık çizgisiz, kaşları çatık.

"Merhaba," diye
fısıldıyorum. Isaac
gülümsüyor.
"Merhaba."

SOPHIA

Kendi yatağımdan çok daha büyük bir yatakta uyanıyorum. Pamuk tenime yumuşak geliyor ve kaslarımın ağrıdığını fark ederek bacaklarımı uzatıyorum. Örtünün altında belime dolanmış ağır bir kol var. Arkamda sıcak bir beden yatıyor.

Isaac.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve çevremize bakıyorum. Otel odası, seyrek dekor, difüzörlerinden gelen narenciye kokusu. Panjurları çekmeyi unutmuş olmalıyız ve yumuşak ışık dev pencerelerden içeri süzülüyor. Güneş gölün üzerinde yükseliyor. Dalgalanan suyu yumuşak sabah renklerine büründürüyor ve etraftaki yoğun yapraklar sonbaharı ima ediyor. Bu çok güzel.

New York'tan bir kaçışa ve geçtiğimiz yıl boyunca yaşam çizgim haline gelen kökleşmiş rutinden bir kaçışa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Burada havada yoğun bir olasılık hissi var. Farklı bir hayat ve farklı bir bakış açısı.

Ve dün gece ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Gözlerim nemle doluyor. Onları temizlemek için gözlerimi kırpıştırıyorum ama durmuyorlar, duygularım göğsümde yükseliyor. Yoğun birkaç hafta ve yoğun bir hafta sonu geçirdim.

Hayatımın en yoğun yılının üstüne.

Ve şimdi pencerenin dışındaki bu güzel gün doğumu, sonbahar renklerini ortaya çıkarıyor. Bir mevsim daha değişiyor ve ben buna tanıklık etmek için buradayım ve belki de mevsimleri fark etmedim

Değişmek, gerçekten değil, bütün bir yıl boyunca değil. Belki tekrar iyi bir şeyler bulabilirim. Percy ile olduğu gibi değil, ondan sonra olduğu gibi de değil. Ama belki kendi geleceğimi yaratabilirim ve bu hayal ettiğim gibi olmaz ama yine de güzel bir şey olabilir. Her şeyi görebildiğim için minnettarım ve aylardır ilk kez gelecek düşüncesi içimi heyecanla dolduruyor.

Sıcak kolunu boynuma doluyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor boynuma doğru. Sesi sert ve boğuk; sessiz gözyaşlarım bu sesle daha hızlı akıyor. Burada, yanımda o kadar korumasız ki, bunun için de minnettarım.

Çok aptalsın, diye düşünüyorum ve o fark etmeden önce gözyaşlarımı temizlemek için hızla göz kırpiyorum. Her zaman en uygunsuz zamanlarda gelirler. Öfkeli olduğumda, aşağılandığımda ya da duygularıma yenik düştüğümde. Her zaman ve sonsuza dek kendimi ağlarken en az rahat hissettiğim durumlarda. Bu, vücudumun asla kontrol edemediğim bir yönü.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum.

Vücudu benimkinin arkasında kayıyor. "Uyuduk mu?"

"Hiçbir yok." Görünüşe göre bu sağlıklı yaşam inzivasının sahip olduğu tek çalar saat güneş.

"Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum."

"Ben de öyle." Sesim titremiyor ama fısıltının üzerinde de konuşmuyorum. İçimdeki duygular azalmaya başladı.

Boğazını temizliyor ama hala uykudan boğuk boğuk. "Az önce ne fark ettim biliyor musun?"

"Hayır mı?"

"Dün gece bana rahatsız edici sorular sormadınız. Tek bir tane bile."

Gözyaşlarımın bir kısmını emmesini umarak yüzümü yastığa dönüyorum. Sanırım bunu tekrar yapmaya cesaret ettiğim için gurur duyuyorum.

"Hâlâ zaman var," diyorum.

"İtiraf edeyim, ne olabileceklerini çok merak ediyorum." Belimdeki eli yukarı kayarak vücudumu okşuyor. "Benim de kendime ait bazı şeylerim olabilir."

"Oh?"

Dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Evet. Biliyorsun, dün geceyi değerlendirmek için."

Kalçamla onu dürtüyorum ve beni vücudunun beşiğine daha sıkı çekerek inliyor. "Değerlendirmek mi?"

"Evet," diyor. "Hoşlandığın her şeyi bilmek istiyorum." Eli göğsümü yumuşakça okşuyor. "İkimiz de en iyisi olmak istiyoruz, biliyorsun."

"Açık iletişim," diye mırıldandım.

"Kesinlikle. Yine de hayal etmek zor," diyor yüzü boynumda, "seninle seks yapmaktan dün gece aldığımdan daha fazla nasıl zevk alabilirim?"

Bu iltifat beni gülümsetti. Gözyaşlarım durdu, geriye kalan tek şey yanaklarımdaki izler. O hâlâ burada ve hâlâ korunmasız. Büyü henüz bozulmadı. Umarım hiç bozulmaz.

Isaac arkamda bir dirseğin üzerinde yükseliyor. Arkasında bıraktığı boşluğa yuvarlanıp ona bakıyorum. Saçları dağınık ve gözleri sıcacık. Böyle muhteşem görünüyor.

Ama sonra gözleri telaşla açılır. "Sophia?" Yumuşak elini ıslak yanağımda gezdiriyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

"Ağlıyordun." "Evet, ama önemli değil."

Çenesi gerilir. "Lütfen söyle bana."

"Duygusallaştım, hepsi bu," diyorum gülümseyerek. "Güneşin doğuşuna bakmak ve burada seninle olmak."

Başparmağı yanağımda yavaş daireler çiziyor. Rahatlatıyorlar ve bacağıma beline dolamak için kaldırıyorum. "Bunlar iyi gözyaşları. Söz veriyorum."

"Doğru," diyor, sanki bu kavramdan şüphe ediyormuş gibi. "Geçmişini düşünüyorsun."

"Hayır, değilim," diyorum başımı sallayarak. Ellerimi boynuna kilitliyorum. "Hayır, bana müdahaleci bir soru sormanı istiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diyorum ve onu üstüme çekiyorum. "Bize geç çıkış ayarladın, değil mi?"

Ve sanırım nedenini bilmese de bunun açıklayabileceğim bir şey olmadığını anlıyor. Odadan çıkmamız iki saat daha sürdü. Gözyaşlarımdan sonra temkinliydi, ama her hareketimde ve her kelimemde, aslında üzgün olmadığımı görünce tereddütü azaldı.

Bire bir tenis oynuyoruz ve sonrasında spa'da kızarıyoruz. "Mükemmel seçim," diye mırıldanıyor saunada, parmağını zümrüt rengi bikini üstümün omuz askısının altında gezdirirken. Onu öpüyorum. Burası ortak bir alan ve ikimiz de yetişkiniz ama yine de onu karşı koyamayan gençlermişiz gibi öpüyorum.

Daha sonra beni kalçasına yaslıyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. Saçları o kadar ıslak ki neredeyse siyah görünüyor. "Nerede yaşadığını görmek istiyorum," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Bir otel imparatorunun dairesinin neye benzeyebileceğini merak ediyorum."

"Öncelikle bir tahtı var."

"Tabii ki var. Zindanlar, belki?"

"Hayır, bu biraz görgüsüzlük olur," diyor gözleri parlayarak. "Ve gereksiz. Hendek zaten tüm ayaktakımını dışarıda tutuyor."

Gülüyorum. "Halktan biri için asma köprüyü indirmeyi düşündüğünüz için çok minnettarım."

"Senin için her zaman daha düşük olacak," diyor. "Bu hafta bir akşam yapalım."

Başımı sallıyorum ve arkamı tahtaya yaslıyorum. "Bu da teklif verdiğin suşi dersinden çok daha iyi değil mi?"

Kıkırdıyor. "Ben olsam daha fazla para öderdim. Bundan kurtul."

O gün, gözlerden uzak Connecticut kaçamağından ayrılmak zorunda kalana kadar olabildiğince geç saatlere kadar kalıyoruz. Isaac ikimizin çantasını da arabasının bagajına kaldırdı. Yün bir kazak ve bir

yelekli, rahat görünüyor. Rahat. Kendisinin başka bir versiyonu, etrafımızdaki ormanlık alanda da en az evindeki beton ormanda olduğu kadar yetkin biri.

"Dolu dolu bir haftamız daha olduğu için mutluyum," diyorum.

Gülümsüyor ve uzanıp yüzümdeki bir tutam saçı geriye doğru tarıyor. Duşumuzdan beri hâlâ nemli. "Evet," mırıldanıyor. "Ben de öyle."

Sırf yapabildiğim için onu öpüyorum ve önümüzdeki haftayı şimdiye kadar yaşadığım en iyi hafta yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

OceanofPDF.com

ISAAC

Dairemin kapalı kapısına yaslanıp Sophia'nın koridorda yürüyüşünü izliyorum, bir ayağımı dikkatle diğerinin önüne atmış, sanki davetsiz misafirmiş gibi.

"Burnunu ," diyorum sırtarak. "Devam et."

"Burası senin evin mi? Gerçek eviniz, yuvanız gibi mi?"

"Evet."

"Müzeye benziyor!"

"İlk birkaç oda kesinlikle öyle."

Ana koridordan çalışma odasına bakıyor. Burası, dört duvarından üçü gömme kitaplıklarla kaplı devasa bir alan.

"Vay canına," diye nefes alıyor ve elini deri kaplı kitapların üzerinde gezdiriyor. "Bunları okudun mu?"

"Hayır. Çoğu yarım yüzyıl önce basılmış." Odanın ortasındaki koyu renkli ahşap ve deri kakmalı devasa masaya bakıyorum. "Bu dairede yaşayan ilk kişi büyükbabamdı."

"Burası onun çalışma odası mıydı?" "Evet."

Üç çerçeveli portrede duraklıyor. Gösterişli, gösteriş için yaptırılmışlar ama yine de onları asla indiremedim. Bu odalardaki herhangi bir şeyi değiştirmek için. Babam da aynı şeyi hissetmişti.

Sophia büyük büyükbabamın resminin yanından geçip kocaman bıyıkları ve belirgin kaş çatma çizgileriyle büyükbabamın resminin yanında duruyor.

"Anthony Winter Senior," diyor. "Değil mi?"

"Evet."

"Onun hakkında okuduğum her şey... talepkâr bir adam olduğunu söylüyor."

Homurdanıyorum. "Bu kesinlikle doğru. Karmaşık ve zekice."

"Beş metresi olduğu doğru mu?"

Bir kolumu beline doluyorum ve büyükbabamın sert gözleriyle onun sıcaklığının üzerinde buluşuyorum.

"Muhtemelen. Tam sayıyı bilmiyorum."

"Büyükannen için üzülüyorum."

"Yapma," diyorum. "O bir engerekti. Birçok açıdan birbirlerine çok yakışan bir çifttiler."

"Birbirlerini sevmediklerini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum. Evlilikleri kolaylık ve hırs üzerine kurulmuştu, büyükanneminki büyükbabamınkinden farklıydı. Başarılı da olmuşlardı. Birlikte Winter Corporation'ı bugünkü haline getirmişlerdi.

Bizi kapıya doğru çeviriyorum. "Hadi, keşfedilecek daha çok oda var."

"Her oda böyle olursa bütün gece burada oluruz," diyor.

"Peki, daha sonra seninkine dönmeyi planlıyor muydun?"

Gülümsemesi genişliyor. "Diş fırçama yanıma almış olabilirim."

"Güzel," diyorum, "çünkü seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Onu benim alanımda, ailenin alanında izlemek tuhaf bir şey. Yeni benliğinizin bir parçasının eskisiyle buluşmasını görmek gibi. Geçmişin gelecekle. Sophia yemek odasına girer ve on iki kişilik masanın yanında duraklar. Duvarlar muhteşem, lambri ve özel

Duvar kağıdı, ve itibaren ve tavan asılı kalır a asırlık avize.

"Oh," diye nefes alıyor. "Bu... vay canına." "Çoğu gece burada yerim."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır."

Bana şakacı bir gülümseme veriyor. "Seni neredeyse hayal edebiliyorum. Bir ucunda vakur bir şekilde otururken ve birinden tuzu uzatmasını isterken."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyor ve kollarını boynuma doluyor. Vücudu kıvrımlı bir hat, elbisenin altında kıvrak ve hareketsizken bile zarif. "Burada ne sıklıkla eğleniyorsunuz?"

"Neyi eğlendirmek?" Ben de diyorum ki. "Ahlaksız düşünceler mi? Her zaman, son zamanlarda."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, seni dalkavuk.

Misafirler." "Oh, misafirler."

"Evet."

Ellerimi kalçalarının yumuşak kabarıklığına yerleştirdim.

"Neredeyse hiç."

"İş ortakları bile mi?"

"Bazen," diyorum. "Bu odaların belli bir..." "Ağırbaşlılık mı?" diyor. "Gösteriş? Miras?"

"Evet, Bayan Thesaurus, sanırım öyle."

"Ama gerçekte yaşadığınız odalar nerede?" "Hepsi burada."

Başını sallıyor. "Hayır, gece kıyafetlerini nerede çıkarıyorsun, yemeklerini nerede yiyorsun, televizyonu nerede izliyorsun?"

Elini tuttum. "Gel, sana göstereyim."

Oturma odasından geçip kahyanın koridoruna giriyoruz. Oradan mutfağa hızlı bir adım. Mutfak masasını gösteriyorum. "Yemek yemek için."

Elimi bırakıyor ve doğruca buzdolabına yöneliyor. "Aç mısın?" diye soruyorum.

Açıyor ve sonra geniş bir gülümseme veriyor. "Hayır. Sadece merak ettim."

Mutfak tezgahına yaslanıyorum. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Hayır," diyor, "hiçbir şey, işin komik tarafı da bu. Buzdolabın benimkine benziyor."

"Boş mu?"

"Evet."

"Sanırım biz şef değiliz."

"Hayır," diyor ve başını sallıyor. "Yemek yapmayı hiç sevmedim. Oh, içinde ne var?"

Bitişikteki oturma odasına giriyor. Küçük ama bir kanepe, birkaç kitaplık ve bir televizyon var. "Burası dinlendiğiniz yer mi?"

"Bazı geceler, evet."

Kanepeye oturur ve elini yastığa koyar. Onun burada olması heyecan verici bir şekilde teşhir edici hissettiriyor. Güzelliği ve gülümsemesi iyi kullanılmış alanı dolduruyor.

"Burada kaç kişi yaşadı?"

"Bu özel kanepede mi? Yok. Buraya taşındığımda almıştım."

"Bildiğim iyi oldu," diyor ve lacivert kumaşı okşuyor. "Ama apartmanda?"

"Aşağı yukarı üç nesil. Büyük büyükbabam bina tamamen inşa edilmeden önce öldü ve büyükbabam on dokuz yaşında devraldı. Ama binaya girip çıkan tüm aile üyelerinin tam sayısını bilmiyorum."

"Sadece sana ait bir yer istemiyor musun?"

Onun yanına oturuyorum. Bana bakan gözleri meraklı ve açık; yıllardır kimsenin bana bu soruyu sorduğunu sanmıyorum.

"Şimdilik iyi çalışıyor. Beni işime ve çalışanlarıma yakın tutuyor."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet, cevabınız bu olabilir. Ama insanların iş ve hayatı birbirinden ayırmanın önemli olduğunu söylediklerini duymuştum. Sanırım buna denge deniyor."

Bacaklarımız birbirine değiyor, onunki diz boyu ipek eteğinin altında çıplak. "Orada bir şey mi söylüyorsun, işkolik?"

Kıkırdıyor. "Biliyorum, , camdan evlere taş atmamalıyım."

"Küçük bir çakıl taşı tamam, sanırım, ama daha fazlası değil." Ağzını kapatıyormuş gibi yapıyor.

"Benden bu kadar." "Güzel."

"Ama benim başka bir sorum var."

Ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve bacaklarımı , böylece bir tanesi tam onunkinin önünde duruyor. "Evet, taşındığımda ebeveyn odası için yeni bir yatak aldım."

Sophia'nın gözleri benimkilerde parlıyor. "Soracağım şey bu değildi."

"Ama bunu düşündüğüne eminim."

Yine gözlerini deviriyor. "Ne kadar sık olduğunu sormak istedim, bilirsin işte. Eğlenmek."

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Hayır, demek istediğim, burada ne sıklıkla eğleniyorsunuz?" Diziyle bacağımı dürtüyor. "Benden önce yani. Birileriyle çıkmayı sevmediğini biliyorum ama..."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak bir elimi çenemde gezdiriyorum. "Geçmişimi mi merak ediyorsun, Bishop?"

"Belki birazcık. Ne de olsa benim hakkımda çok şey biliyorsun."

Kanepede kayarak ona yaklaşıyorum. "Son ilişkime ne olduğunu biliyorsun."

Başını sallıyor. "Nişanınız."

"Evet."

"O zaman ile şimdi arasında biriyle çıktın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Kaşlarını kaldırıyor ve ben iç çekiyorum. Gerçek pek de iç açıcı bir tablo çizmeyecekti. "Uzun süreli biriyle çıkmakla ilgilenmiyordum. Çok fazla çalışıyorum ve bu karmaşa bana hiç değmezmiş gibi geliyor."

Sophia başını sallıyor. "Anladım."

"Yine de biri vardı. Çıkmıyorduk ama zaman zaman görüşüyorduk."

"Çıkarları olan arkadaşlardınız."

"Sanırım çocuklar buna böyle diyor."

Bacağımı tekrar dürtüyor. "Sen antika değilsin, biliyorsun, içinde yaşamana rağmen."

"Komik," diyorum. Beverly hakkında söylenecek daha çok şey var ama bu gurur duyduğum bir şey değil. Onunla ilişkim karşılıklı fiziksel çekime ve hoş sohbete dayanıyordu, daha fazlası değil. O sıkışmıştı, ben de bıkmıştım ve bu ikimiz için de zevkliydi. Beklenti yoktu. Gelecek yoktu.

Ama Sophia ile buraya ait değil. "Doğal bir şekilde mi bitti?" diye soruyor.

"Evet. Onu neredeyse bir yıldır görmedim," diyorum. "Zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorsun."

Gülümsüyor. "Evet, biliyorum, bu yüzden bu akşam saat dokuza kadar gelemedim."

"Tedarikçi toplantılarındaydım." Uzanıp elimi bacağının üzerinde gezdiriyorum ve eteğinin kenarını buluyorum. Dizinin arkasındaki deri kışkırtıcı bir yumuşaklıkta. "Ama senin için kısa kestim."

"mi? Ne kadar cesurca."

"Mmm."

"Adı neydi? Eski arkadaşın mı?" Elim durakladı.

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Birlikte daha fazla etkinliğe gidersek ve başka bir eski sevgiliye gösteri yapmamız gerekirse diye. Sen benimkini biliyorsun, ben de senin eski nişanlını. Ayrıca, konu sen olunca sadece merak ediyorum."

Başparmağımın daha yukarı çıkmasına izin veriyorum. Ona dokunmak sarhoş edici bir ayrıcalık gibi geliyor. "Beverly pek fazla yardıma gitmez."

Sophia iç geçirir. "Hay aksi. O zaman sanırım seni bir daha herkesin içinde dramatik bir şekilde öpmek zorunda kalmayacağım."

"Mhm," diyorum, "ama istersen ."

"Seni öpmeme asla itiraz etmeyeceğini ." "Söyledim, değil mi?"

"O zamanlar çok rahatlatıcıydı."

"O da gerçektir," diyorum. "Sanırım hala ciddiym, ama belki de emin olmak için denemelisin."

Sophia koltukta daha da yakınlaşıyor. "Yapmalı mıyım?"

"Evet." Elim eteğinin ipeğinin altından kayıyor. "Çarşamba akşamı saat dokuzda geldiğin için teşekkürler."

"Alanını işgal etmeme izin verdiğin için teşekkürler." "Burada bulunarak her şeyi daha da güzelleştiriyorsun."

Kucağımın iki yanına yerleşiyor ve ben onu kollarıma alıyorum, ağırlığı ve verdiği his lezzetli bir şekilde tanıdık geliyor.

"Ben deneyeyim o zaman," diye mırıldanıyor ve bir elini çeneme koyuyor.

Beni öpmesine izin verdim. Hatta ne kadar itiraz etmediğimi göstermek için ellerimi kalçalarında sıkarak onu geri öpecek kadar ileri gidiyorum.

Başını eğiyor, maun rengi saçları bir yana kayıyor. "Alınmış görünmüyorsun."

"Ben de hissettiğimi sanmıyorum."

"İyi ki ilk seferinde değildin, yoksa seni müşteri olarak kaybedebilirdim."

Kıkırdıyorum. "Tatlım, Exciteur anlaşmasını bırakmam için çok daha fazlası gerekir."

"Oh?"

"Evet. İşinde çok iyisin." Aşağıya, eteğini yavaşça kaldırdığım yere bakıyorum. Her iki yanımdaki pürüzsüz kalçaları bir çapa gibi, ama yine de beni ağırlaştırmak yerine topraklayan bir çapa.

Onu tekrar öpüyorum. Ritmi tanıdık gelmeye başlıyor ve tanıdıklığın kendisi tahrik edici. Nelerden hoşlandığını, öpücüğünü derinleştirdiğimde nasıl inlediğini, başımın arkasındaki saçlarımı nasıl sıkıca kavradığını bilmek. Samimiyet tekrarla artıyor, azalmıyor ve ben bizimkinin şeklini öğreniyorum.

Yerimizi değiştiriyorum, onu kanepede altıma yayıyorum. Yalnız bir yastık yere dūřuyor. Zaman kaybolup gidiyor, gerçeklik etrafımda yok oluyor. Bir bacağını kalçama dayıyor. Aşağıya bakıyorum, kendi elimin eteğini kalçalarından yukarı itişini izliyorum.

"Oh," diyor Sophia. "Sana bir şey gōstermem gerektiğini sōylemeyi unuttum. Bahsettiğim Winter kahve masası kitabının prototiplerini yeni aldım!"

Başımı onunkinin yanındaki yastığa yaslıyorum.

"Tanrım." Gölüyor. "Kusura bakma. Ama gerçekten hořuna gideceđini dūřünüyorum."

"Eminim yaparım," diyorum, "ama řu anda iři dūřünüyorsan, kesinlikle bir řeyleri yanlıř yapıyorum demektir."

Kahkahası bu sefer daha sıcak, iki kolu sırtıma dolanıyor. "Belki de sadece seni etkilemek istiyorumdur."

"Zaten biliyorsun," diyorum, "ayrıca başka yollar da var."

"Mmm."

"Kitap için gerçekten bir prototip mi istediniz?"

Başını sallıyor, yanakları kızarmış. "Dayanamadım. Sunumda bir sūrpriz olması gerekiyordu, bir iyi niyet jesti olarak atacağımız bir řey. Elbette sadece on örnek sayfası olacak ama harika bir prototip."

"Sen çok başarılısın."

"Bu yūzden bana būyūk paralar ōdūyorlar" diyor.

Saçlarından bir tutam kařının ūzerine dūřmūř, yanađına dođru kıvrılıyor. Fırçayla uzaklařtırıyorum. "Sophia."

"Evet?"

"Sahadan ōnceki gece benimle akşam yemeği ye."

Gōzleri būyūdū. "Sūslū yemek salonunda mı?"

"Bir restoranda," diyorum. "Ōnce seni dūzgūn bir randevuya çıkarayım..."

"ok geç olmadan mı?" diyor dudaklarında hūzūnlū bir gūlūmsemeyle.

"Evet."

Eli boynumun yan tarafında duruyor ve başparmağıyla enemin kenarını çiziyor. "Bu bana yardımcı olur

Ertesi gün yapmam gereken çok önemli bir iş var."

Kaşımı kaldırıyorum. "Berbat bir müşteri mi?"

"En kötüsü" diyor. "Çok talepkar ve asla memnun görünmüyor."

"Tam bir pislik gibi."

"Evet, mükemmellik istiyor. Hatta kendisini yüzde yüz ve yüzde ondan daha azını vermeyecek biri olarak tanımlıyor ve muhtemelen herkesten de bunu bekliyor."

"Gösterişçi piç," diyorum ve vücudunda aşağı doğru ilerliyorum.

Eteğinin ipeği şimdi belinin etrafında dantellenmiştir.

"Onu memnun etmek zor olabiliyor," diyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Ama sanırım nasıl yapılacağını öğreniyorum."

Kalçasının içini öpüyorum. Sıcak ten, yumuşak ten, onun gibi kokuyor. "Eğer senden hoşnut değilse, o bir aptal."

"Bunu ona hatırlatmam gerekecek," diyor sesi soluğu kesilmiş bir halde, "saha toplantısından sonra."

"Yapmalısın." Kolumu kalçalarından birinin altına sokup tutuyorum ve onu kendime doğru açıyorum. Siyah külotunun kenarları dantelli. "Belki de bunun yerine ona seni nasıl memnun edeceğini öğretmeye odaklanmalısın."

Sophia'nın nefes alış veriş hızlanıyor ve çevresel görüşümde kolunun kanepenin arkasına doğru kıvrıldığını görüyorum. "Sanırım bunu yapabilirim."

Külotunu kenara çektiğim anın tadını çıkarıyorum.

Onu bana, odaya gösteriyor, asla bıkmayacağım bir manzara.

"İşi düşünmeni engellemenin tek yolu," diye mırıldanıyorum ve ağzımı indiriyorum. Sophia titrek bir kahkaha atıyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor. "Yüzde yüz onunu ver," diyor, "söz veriyorum çalıştığımı bile unutacağım."

Yüz yirmi veriyorum.

SOPHIA

Isaac kapımın önünde duruyor. Lacivert takım elbisesi bu gece üzerinde rahat görünüyor, düğmesiz ve kravatsız. Kedinin bacağına çarpması onu daha da evcilleştiriyor.

"Her zaman böyle arkadaş canlısı mıdır?" diye soruyor.

Aynanın önündeki yerimden başımı kaldırıp bakıyorum. Elimde bir küpe var, diğeri sol lobuma çoktan takılmış. "Pek bilemem," diyorum, "çünkü pek misafirim gelmez. Belki de en son geldiğinde utangaçtı?"

Isaac büyük bir elini Milo'nun sırtında gezdiriyor. Mırıldandığını duyuyorum, sesi derin ve yumuşak, ama benim anlayamayacağım kadar sessiz. Milo'nun yumuşak kulakları içindi, başkaları için değil.

Onları ihtiyacım olandan daha uzun süre izliyorum. Kanepede uzun uykulara dalan ve pencere kenarından kuşları izleyen o kedi bunu bilmiyor olabilir ama geçen yıl hayatımı kurtardı.

"," dedim sonunda. "Ben hazırım."

Isaac doğrulur ve karşılığında Milo'dan hoşnutsuz bir miyavlama alır, o da dramatik bir şekilde ayaklarının dibine çöker. "Muhteşem görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. Onun yanında yine gergin hissediyorum. Bu randevunun resmiyeti, restoran rezervasyonu... biz

sahte randevulara gitmiyorum. Bu bir rol ya da çarpık bir intikam ya da gösteriş değil.

Bu sadece biziz.

Potansiyel olarak birlikte iş yapmadan önce son bir kez. Yarınki sunumdan önce son bir kez.

Isaac'in arabası binamın kapısında bizi bekliyor. Bizi şehrin yukarısına, tanıdık bir bölgeye götürüyor. Winter Hotel'in mermer parlaklığını geçip iyi tanıdığım sokaklara giriyoruz.

Salt'ta bizim için bir masa ayırtmış.

Oraya oldukça sık giderim. Pahalı yemekleri var, Michelin yıldızlı bir şefi var ama öğle yemeği ya da randevu için yeterince ulaşılabilir. Arkadaşlarımla ve bir keresinde de ailem şehirdeyken onlarla gittim. Ve Percy ile de gittim.

Sık sık.

Araba dışarıda durur. "Bu iyi mi?" diye sorar.

Belki de sessizliğimi fark

etmiştir. "Evet, evet, kesinlikle."

"Sizin için harika bir beyaz şarap seçkileri var," diye mırıldanıyor. "Birkaç Chardonnay seçeneği."

Salt tıklım tıklım. Hafta içi bir akşam olmasına rağmen her zaman öyledir. Oturmuş masaların önünden geçen bir garsonu takip ederken midemdeki gerginlik ateş gibi yükseliyor. Yarın sunum yapacağım. Kariyerimin şu ana kadarki en önemli günü ve sonra bu iş sona erecek. Onun ve benim için.

Isaac, Percy'nin aksine, iç çekmeden sessizce beyaz şarap listesini incelememe izin veriyor ve sonra içkilerimizi sipariş ediyoruz.

Ellerini masanın üzerinde düğümler. "Sophia," diyor. "Ne düşünüyorsun?"

İç çektim. "Kusura bakma. Yarını düşünüyorum." "Ah. Saha."

"Evet. Jenna, Toby ve ben bugün üzerinden geçtik ama dürüst olacağım, hâlâ biraz gerginim."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Çünkü müvekkilin tam bir pislik."

"Evet, aynen öyle. Ayrıca patronumun patronuyla da çok iyi arkadaş."

"Tam olarak iyi arkadaş olduklarını söyleyemem," diyor Isaac. "Yani, duyduğum kadarıyla değil."

Kıkırdıyorum. "Çok rahatladım."

"Yine de, bu sahada inanılmaz derecede sıkı çalıştığınızı biliyorum. Ekibim veya ben otel franchise'ına yönelik önerileriniz hakkında ne düşünürsek düşünelim, hiçbir şey bunu sizden alamaz."

"Hayır, bu doğru. Ama tüm bunları zaman kaybı haline getirebilir." Bir kaşını kaldırıyor. "Zaman kaybı mı?"

"Hepsi değil ama ne demek istediğimi anladınız."

"Evet," diyor. Sonra kaşlarını çatıyor, o karanlık gözleri benimkilere dikiliyor. "Dürüst olacağımı bildiğin için mi?"

"Belki bu da bir parçasıdır," diyorum. "Ama bunu takdir ediyorum. Sizin de adil olacağınızı biliyorum ve duygularımı korumak için yalan söylemenizi istemem."

Başını salladı. "Yapacağını düşünmemiştim."

"Ama bunun sadece benimle ilgili olmadığını da biliyorum. Jenna ve Toby bunun için gerçekten çok çalıştılar. Hepimiz yarın sizi ve ekibinizi şaşırtmak istiyoruz."

"Tabii ki biliyorsun."

"Tüm projeler benim için önemli ve işimi seviyorum. Ama bunun daha da önemli olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum, çünkü bu sizsiniz ve sizin şirketiniz."

"Sophia," diyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Beni şimdiden etkiledin."

"Evet, ama bu kişisel düzeyde."

Başını iki yana sallar. "Hayır, sadece bu değil. Bu olay olmadan önce iş ahlakınızdan etkilenmiştim. Biz olmadan önce."

Bu beni gülümsetti. "Teşekkür ederim. Biliyor musun, o gece otel lobisinde tanıştığım adamla aynı kişi olduğunu fark ettiğimde kendimi kanıtlamak istedim."

"Yaptın, zorunda olduğundan değil."

"Ama ben her zaman bu dürtüye sahiptim," diyorum.

"Biliyorum," diyor ve ben de bildiğini biliyorum, çünkü aynı şeyi onda da gördüm. Ben bir yabancı olabilirdim, New York'ta bir yabancıydım ve kocamın dünyasında bir acemiymdim. Kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Öte yandan Isaac Winter? O bir imparatorluğun varisi olarak doğmuştu ve muhtemelen monogramlı bir emziği vardı. Ve yine de... bu onu hak sahibi yapmamıştı.

"Benim için her zaman aynıydı," diye mırıldanıyor. Her şeyi hak ettiğini kanıtlıyor. Göreve hazır olduğunu kanıtlamak.

Masaya uzanıyorum, avucumu . Avucumu almakta tereddüt etmiyor. "Bundan sonra birlikte çalışmak nasıl olacak sence?" diyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Bunu dört gözle beklemiyorum."

Bu açık itiraf göğsümün sıkışmasına neden oldu. Benim de. Kolay güvenleri ve sohbetleri kaybetmek istemiyorum.

"Zihnini seçememek zor olacak."

Öne doğru eğilir. "Bu ya hep ya hiç durumu olmak zorunda değil. Yarından sonra konuşmak istersen, her zaman müsait olacağım."

"Sen olmasaydın bile karşı koyabileceğimi sanmıyorum."

"Güzel," diyor o . "Tatlım, ben düşünüyordum. Başka bir seçenek daha var-"

Masamızın üzerine bir gölge düşüyor ve Isaac'in sözleri aniden kesiliyor. Percy ve Scarlett masamızın yanında duruyorlar.

Isaac'in elinde elim gevşiyor.

"İkinize de merhaba," diyor Percy. "Böyle böldüğüm için üzgünüm ama-"

"Tennis turnuvasında doğru dürüst vedalaşamadık!" Scarlett'in gülümsemesi azı dişlerini gösterecek kadar genişti. Onu birkaç hafta önce yardım gecesinde odanın öbür ucunda gördüğümünden bu yana tam bir 180 derece değişmişti. "Harika bir oyun için teşekkürler, ikinize de. Harika bir takım gibi görünüyordunuz."

Midem bulanıyor. Isaac. bu. O bu dünyadan, ailesi Brown'larla arkadaş ve Percy'nin arkadaş grubuyla üniversiteye gitti.

Ve şimdi, ona göre, Isaac Winter ile ciddi bir şekilde çıkıyorum. Bu, iki eski eş aracılığıyla düzgün bir şekilde bağlanmak için harika bir sosyal bağlantı.

"Teşekkür ederim," diyor Isaac. Sesi sabit, ama soğuk yüzeyin altında bir düşmanlık belirtisi var. "Akşam yemeği için mi buradasınız?"

"Evet, şu anda masamıza doğru gidiyoruz ama durup bir merhaba dememiz gerekiyordu." Percy'nin gözleri benimkilere kaydı. Gözlerinde okuyamadığım bir duygu var.

Bu beni şaşırtıyor. Eskiden çok kolay yapabiliyordum.

Şimdi sadece gitmelerini istiyorum. Isaac ile son gecem ve onlar burada mı? Neden en başta Salt'a gitmiştik ki? New York'un tamamı bizim için uygun. Brooklyn'de bir lokantada ya da benim küçük ramen yerimde hayatımızın en güzel zamanını geçiriyor olabilirdik.

"Soph?" Percy diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu akşamki tadım menüsü harika görünüyor," diyorum. "Özellikle de tavuk."

Scarlett, "Evet, sanırım ben de bunu alacağım," diyor. Çilek sarısı saçları yüzünü yumuşacık sarıyor ve birden, tıpkı altında görmek için içeri girdiğimde olduğu gibi, bir yastığın üzerine yayıldığını görüyorum. "Aslında paylaşacak eğlenceli haberlerimiz var, değil mi Perce?"

Percy o mahcup gülümsemesiyle bana bakıyor. Eskiden sevimli bulduğum bir gülümsemeydi bu. Şimdi bir rol gibi görünüyor, Peter Pan'ı oynama girişimi. O hiç büyümek istemeyen çocuk.

"Bir bebeğimiz olacak," diyor.

Zihnim boşalıyor. Restoranın sesi kayboluyor, beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Isaac'in eli elimi sıkıca kavırıyor ve ben bunu çok uzaklardan bir yerden hissediyorum.

"Tebrikler," diyor biri. Onu. O söylüyor.

Percy tepkimi izliyor. Ve darbe indiğinde bunu görüyor. Son hakareti, mükemmel hazırlanmış bıçağı. Kaburgalarımın arasında tam olarak nereye kayacağını biliyor.

Çocuk istiyordu. Ben de istiyordum ama henüz değil. Kariyerim bu kadar iyiymen olmazdı. Bunu hiçbir zaman kabullenmemişti ve kayınvalidem de bu konuda sürekli yorum yaparak hatalı olanın ben olduğumu açıkça belirtmişti.

Başarısızlık, sanırım. Bu, başarısız olduğum alanlardan sadece bir tanesi ve bunu unutmama asla izin vermiyorlar.

"Sophia?" Scarlett soruyor. Sesinde bir sempati notası var, ama bunun gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu anlayamıyorum. "Bunu duymak zor geldiyse özür dilerim. İkiniz için de gerçekten çok mutluyuz, bilirsiniz, ikimiz için de. Ve umarız ki ileride-"

"Affedersiniz, müsaade eder misiniz?" Oturduğum yerden kalkarak söylüyorum.

"Elbette," diyor Isaac. O da ayağa kalkmaya başlıyor ve belki gidebiliriz, belki bundan kurtulmanın daha iyi bir yolu vardır, ama ben göremiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hem geçmişten hem de şimdiki zamandan kaçarak güvenli tuvalete doğru ilerliyorum. İlk gözyaşı düşmeden önce zar zor başarıyorum.

ISAAC

Sophia masaların arasından süzülüyor, adımları sıradan olamayacak kadar hızlı. Üçümüz de onun restoranın arka tarafına doğru kaçışını izliyoruz.

"Oh," Scarlett. "Umarım biz-"

"Sorun yok," diyor Percy. Gözleri Sophia'nın üzerinde ve öne doğru bir adım atıyor. "Gidip iyi olup olmadığına bakacağım."

Elimi omzuna koyarak onu durduruyorum. "Hayır, yapmayacaksın." Gözleri kısıldı. "Ben onun kocasıydım."

"Evet," dedim. "Öyleydi. Şimdi sadece eski sevgilisin ve bunu hatırlamanı tavsiye ederim."

İkisini orada, bize ait olan masanın yanında bırakıyorum. Ne kadar küçük bir adam, diye düşünüyorum. Güdülerini incecik bir yüzün ardına gizlenmiş. Onu hâlâ önemsiyor, her ne kadar çarpık, hastalıklı bir şekilde olsa da ve onu kışkırtmak istiyor. Hâlâ umursayıp umursamadığını görmek için onu tekrar tekrar test etmek istiyor.

Bizi burada görmüştü ve sosyal tırmanışçı kız arkadaşının aksine, ilişkileri onarmak istememişti. Onları ateşe vermek istiyordu.

Kadınlar tuvaletinin kapısını açtığımda barmen bana pis bir bakış atıyor ama onu görmezden geliyorum. Sophia lavaboların yanında duruyordu. Ellerini mermere dayamış, sırtını kamburlaştırmış ve o kadar çok ağlıyor ki vücudu titriyor.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Tatlım, özür dilerim."

Başını sallıyor. Güzel yüzünde gözyaşları var ve bunların hepsi dışarıdaki pislik yüzünden. "Özür dilerim," diyor. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Özür dileme." Kollarımı ona doladım. Bir an direniyor ama sonra çenesi omuzlarıma dayanıyor. "Sana böyle söylemem çok boktan bir şeydi."

Bu onu daha çok ağlatıyor, hıçkırıkları o kadar güçlü ki kollarımda vücudunu sarıyor. Bizi kapıya yaklaşıtıyorum ve ayağımı kapıya dayayarak diğer herkes için kapıyı kapalı tutuyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum yine. Saçları mis gibi kokuyor, içime çekiyorum ve karşımızdaki kireç badanalı duvara bakıyorum. Bir adam nasıl böyle davranabilirdi? Suç işlemek, bunu kabul etmemek ve sonra zaten incittiği kişiye işkence etmeye devam etmek. Doğru hatırlıyorsam, okuldayken de böyle davranıyordu. Anthony onunla aynı sınıftaydı, ben olmasam bile ve yıllar içinde bana ulaşan birkaç şey hiçbir zaman olumlu olmamıştı.

Elimi Sophia'nın sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, omurgasının kıvrımlarını ve vücudunun titremesini hissediyorum.

Cordelia'nın beni aldatması acı vericiydi.

Beni hayal kırıklığına uğratmış, utandırmış ve gururumu incitmişti. Ama hiç kadar acıtmamıştı. Bu ihanet bir güven ihanetiydi, kalp ihaneti değil, çünkü ona hiçbir zaman gerçek anlamda kendi kalbimi vermemiştim.

Ben de öyle sanmıştım. Ama şimdi anlıyorum ki, birden fazla yönden, serseri bir güneş ışığını tüm güneşle karıştırmışım.

Sophia titremeyi bırakmıyor. Yarı hıçkırık, yarı panik atak ve elleri boynumda sıkıca tutunuyor.

"İşte," diye mırıldanıyorum ve bizi köşedeki sandalyeye kaydırıyorum. Kucağıma oturuyor. "Oraya tekrar gitmek zorunda değiliz." Elim sırtında gezdiriyorum, üzüntüsünün çıkardığı sesleri dinliyorum. O sabah da ağlamıştı, geceyi ilk kez birlikte geçirdikten sonra.

Biri tuvaletin kapısını çekiyor.

"Dolu!" Havlıyorum.

Çekiştirme durur. Ağlama durmuyor ama daha yumuşak, daha sessiz oluyor. Ve tüm gözyaşları Percy için.

"Akşam yemeği randevumuz..." diye fısıldıyor.

"Yemeği boş ver," dedim. "Seni eve bırakırım ve dışarıdan sipariş veririz. Ya da yalnız kalmak istersen akşamı tamamen iptal ederiz," diyorum, onu bu halde tek başına bırakma fikri imkansız gelse de.

"Sence hâlâ orada mıdırlar?" "Arka taraftan çıkacağız," diyorum.

"Çekimizi ödemek zorundayız..."

"Hepsini ben hallederim."

Elleri göğsümün önünden aşağı kayıyor. Geriye yaslanıyor, yanakları kızarmış ve gözleri nemden parlıyor. Ama artık hıçkırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum."

Gülümsüyorum. Mutlu bir gülümseme değil. "Değil mi?" "Sanırım gitmeye hazırım. Eğer yapabilirsek."

"Yapabiliriz. Önce tuvaletlerden çıkmama izin ver, tamam mı? İçecekleri ödeyeyim ve arka çıkışı kullanabileceğimizden emin olayım."

"Tamam," diye mırıldanıyor ve avuçlarını yanaklarında gezdirerek gözyaşlarını siliyor. "Teşekkürler."

İki kadeh şarap için ona yüz dolarlık bir banknot uzattığımda garson hiç istifini bozmadı. "Planlar değişti," diyorum ona. "Teslimat çıkışını kullanacağız."

Sadece başını sallıyor. Güzelim Salt ve tuhaf istekleri olan süslü müşteriler. Bu, bugün aldığı en tuhaf istek değil, bundan eminim.

Sophia ve ben faaliyetle dolu bir mutfağa doğru yürüyoruz. Bir ya da iki şef bize meraklı bakışlar atıyor ama tecrübeli profesyoneller işlerinden başlarını kaldırmıyorlar. Evet, bu her zaman olur.

İkimiz de konuşmadan önce bir blok boyunca yürüyoruz.

"Vay canına," diye mırıldanıyor. Sesi hâlâ biraz kısık. "Bu konuda ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Yürümek ister misin?" Ben sorarım. "Otel yakın."

"Yürümek güzel aslında ama... Sanırım eve gitmem gerek. Yarın o sahaya çıkacağım, biliyorsun."

"Doğru, tabii ki."

Aramızdaki hava ıstıraptan kaskatı kesilmişti. Biriyle çıkmaya hazır olmadığını biliyordum. Kalbinin hala boşanmasından dolayı acı çektiğini, kariyer odaklı olduğunu, ikimizin de bir noktayı kanıtlamak için birbirimizi karşılıklı yarar sağlayan piyonlar olarak kullandığımızı.

Ve yine de.

"Bize bir taksi çağırayım."

"Teşekkürler," diyor. "Sen de yukarı gelmek ister misin?" "Evet," diyorum. "Ama sadece sen istersen."

Yumuşak bir şekilde nefes veriyor ve omzunu benimkine yaslıyor. "Evet, lütfen. Bu akşam en azından biraz eğlenelim."

Taksi şoförümüz konuşmaya başlıyor, ancak dikiz aynasına uzun bir bakış atıyor ve gecemizin nasıl geçtiğine dair başka bir soru sormuyor. Oldukça iyi bir çift olmalıyız. Birimiz kasvetli, diğeri sessiz, gözlerimiz kızarmış.

Dairesine vardığımızda Milo ortalıkta görünmüyor ve Sophia doğruca mutfağa gidiyor. Kapının pervazına yaslanıp bir fincan çay yapmasını izliyorum.

"Aç mısın?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Pek sayılmaz, ama sanırım masada yemek olduğunda acıkacağım, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Telefonumu açtım. "Evet, var. Özellikle canının çektiği bir şey var mı?"

"Makarna ya da pizza. Hayır, aslında hamburger istiyorum, düzgün bir tane, yanında da patates kızartması. Olur mu?"

"Evet, kesinlikle. Görünüşe göre köşede gerçek hamburger yapan bir yer var."

"Kulağa çok lezzetli geliyor."

Siparişi veriyorum ve sonra mutfağında durup yaralı kalbinin parçalarını bir araya getirmesini izliyorum. Bunu zarifçe yapıyor. Dakikalar geçtikçe gerginlik omuzlarından akmaya başlıyor.

Koltuğuna oturuyoruz ve eliyle başını destekliyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"," diyor. "Bir daha dağılmayacağım. Söz veriyorum."

"Yaparsan sorun değil."

Biraz hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Ama orada çok şey olduğunu biliyorum. Bunun için özür dilerim."

İç çektim. "Lütfen özür dileme."

"Tanrım, yapmak zorundayım." Bir elini yüzüne götürüyor, gözleri kapanıyor. "Tüm bu olanlar yüzünden çok utanıyorum."

"Olma."

"Böyle tepki vermemem gerekiyordu. Böyle tepki vermek istemedim."

"Bu senin kontrolün dışındaydı," diyorum ve bu sözlerdeki gerçeğin ekşi tadını hissediyorum. Bu onun hatası değildi. Hem de hiç değil. İçten içe onun hâlâ Percy'ye aşık olduğunu biliyordum. Değil miydim?

İç çekiyor. "Sanırım son randevumuzu mahvettim, ha?"

"Bunu sen mahvetmedin," diyorum. "Pislik eski kocan mahvetti."

"Evet, sanırım bu doğru. New York aslında dünyanın en büyük şehirlerinden biri olmasına rağmen neden dünyanın en küçük şehri?"

"Bizi Salt'a götürmemeliydim," diyorum. Başka bir yer olsaydı, bu gece farklı biterdi. Başka bir yerde olsaydı, umumi bir tuvalette hıçkırarak ağlayarak parçalanmazdı.

Sophia omuz silkiyor. "Harika yemekleri var. Neden rezervasyon yaptırdığınızı anlıyorum."

"Evet."

"Peki şimdi ne olacak?" Pencere kenarındaki saate bakıyor. "Gece yarısı, haftalarımız resmen dolduğunda."

Ben tekrar balkabağına, sen de dokunulmaz prene mi dönüşeceksin?"

"Yaptığınız benzetmede," diyorum, "sanırım prenses bendim."

Gerçek bir gülümseme yüzünü aydınlatır. "Ah, doğru ya. Nasıl unutabilirim ki?"

"Merak , çok alınmadım."

"Ne kadar rahatladım," diyor ve bacaklarını kanepede altına çekiyor. "Yarın, bunu artık seninle yapamam."

"Kanepenizde gerçek hamburger yemek."

"Kesinlikle," diyor. "Bunu tek başıma yapmak zorunda kalacağım ve bu çok üzücü."

Elimi çenemde gezdiriyorum. Sanırım hâlâ eski sevgilisine aşık. Bu gece için hazırladığım sözler şu anda uygun gelmiyor. "Nasıl hissedeceğimizi göreceğiz," diyorum. "Bir sözleşme imzalamış değiliz."

"Hayır, sadece profesyonel bir tane" diyor ve gülümsüyor. Bu yumuşak bir şey. Özel bir tane. Yarın giyeceği keskin tonlu profesyonel olandan farklı. Saçları muhtemelen arkaya taranmış, kalem etek giymiş ve hayatının konuşmasını yapacak.

Görmek için sabırsızlanıyorum ve artık onun bu yönünü de görebileceğime inanamıyorum. Sert ve yumuşak.

"Bu yarının sorusu," diyorum. "Önce sunum yapman gereken korkunç bir müşterin var."

Titrer gibi yapıyor. "Evet, Tanrı olsun."

"O kadar korkutucu olduğundan şüpheliyim." Koltuktan kalktım. Biraz daha kalırsam gidemeyeceğim. Gitmeliyim de. İşi var ve üzgün. Saklamaya çalışsa da gözlerinden okunuyor.

Sophia da ayağa kalktı. Bana yakın duruyor, vücut vücuda, ısı ısıya karşı. "Bazen korkutucu olabiliyor," diye mırıldanıyor, "ama bu gece hayal edebileceğimden çok daha iyiydi."

"Senin için," diye mırıldanıyorum, "ne zaman istersen."

Elimi tutuyor ve kendi parmaklarını elime . "Gece kalacak mısın?" dedi. "Yarınki maçtan sonrasına kadar burası teknik olarak yasak bölge değil."

Sonunda uyumak için onun yatağına uzandığımızda saat geç olmuştu. Benimkinden daha küçük ve onun gibi kokuyor. Onu kendime çekiyorum ve o da bana sokuluyor, nefes alıp vermesi ağırlaşıyor. Tavana bakıyorum ve Percy'nin kendini beğenmiş yüzünü ve Sophia'nın gözyaşlarını düşünüyorum.

İlişkilerin yürüyebileceğine inanmayı bırakalı yıllar oldu ve hayatımda değerli bir yatırım olduğunu düşünmeyi bırakalı yıllar oldu. Ama işte buradayım, yeniden inanmaya başladım ve tüm bunlar yeni birini sevmeye hazır olmayan bir kadın sayesinde oldu.

OceanofPDF.com

SOPHIA

Ertesi sabah alarmımla tek başıma uyanıyorum. Saat erken, doğan güneş pencerelerimden içeri giriyor. Perdeleri yine unutmuştuk. Yatağında dönüyorum ve diğer tarafın, onun tarafının hâlâ hafifçe sıcak olduğunu görüyorum.

Oturma odamda, dün gecedен kalma çay bardağımın yanında duran katlanmış bir not buluyorum. Paket servis kutuları gitmiş.

Küçük notu açıyorum. Bugün iyi şanslar, tatlım.

Isaac'ın iletişiminin çoğu gibi kısa ve öz. Ve sonra yine o sevecenlik. Percy'den önceki erkek arkadaşlarımın bile bana seslendiğini sanmıyorum. Belki arada bir "bebeğim" diyorlardı, gelişigüzel, sonradan söylenmiş gibi. Ama hiçbir zaman sıcaklıkla ya da kasıtlı olarak söylenmedi, okşar gibi sunulan bir kelime değildi.

Açtığım notu şifonyerimin üzerine bırakıyorum. "Teşekkürler," diyorum ve dolabımın kapağını açıyorum. "Bugün seni uçuracağım."

Ben geldiğimde Toby çoktan ofisteydi. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve birkaç dakika sonra Jenna içeri girdiğinde, sigara tarzı pantolonunun içine sokulmuş kanarya sarısı bir gömlek giymişti.

İkisi de öldürmek için giyinmiş.

"Oyun günü," diyor Jenna, ikimizin arasına bakarak. "Bir kez daha üzerinden geçmek ister misin?"

"İki kez yapalım," dedim, "emin olmak için."

Prova yaparken tüm noktalara değindim. Teknoloji kusursuz çalışıyor. Dün olanlara odaklanmama izin vermiyorum. Ne Salt'taki olaya, ne Percy'nin açıklamasına, ne de bu atıştan sonra Isaac'le birbirimizi görmeye devam edemeyeceğimiz gerçeğine. En azından maç iyi geçerse.

Sadece sayılara ve kelimelere odaklanmama izin veriyorum. Sunum bir performanstır ve ben rolün derinliklerine dalarım. Exciteur'den bolca zaman ayırarak ayrıldık ve Winter Hotel'e erken vardık.

Lobi artık tanıdık geliyor ve hepimize neşeyle merhaba diyen birkaç resepsiyon görevlisi de öyle. Andrew bizi ikinci kata ve Winter Corporation'ın resmi ofislerine götürüyor.

"Gösteri zamanı," diye mırıldanıyorum Jenna ve Toby'ye. Jenna'nın sol ayağını yere vurması onun da heyecanlı olduğunu gösteriyor. Belki de gergin, tıpkı benim gibi. Ama bu kelimeyi önceden kullanmıyoruz. Sinir ve heyecan arasındaki çizginin ince olduğunu öğrendim ve eğer kendinize ikincisi olduğunu söylerseniz, buna inanmaya başlayabilirsiniz.

Andrew bize bir odayı gösteriyor. "Yönetici ekip yaklaşık on dakika içinde burada olacak," diyor. "Kurulum için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Bilgisayarlar fişe takılıyor, notlar alınıyor ve ben de Toby'ye masanın etrafında katılarak spiral ciltli özetleri dağıtıyorum. Derin, sakinleştirici nefesler alıp veriyorum ve gerginliğimi heyecana dönüştürüyorum.

Sadece bana güvenin, bence. Bu vizyonun parlaklığını görmeleri gerekiyor. Güvenin bana.

Tüm ekip teker teker gelir. En son giren Isaac'tir. Masanın başına oturur ve oda onunla sakinleşir. Bir gösteri bekleyen seyirciler de sessizleşir. Andrew kalemini not defterine iki kez vuruyor. "Bizim için ne hazırladığınızı görmek için sabırsızlanıyoruz," diyor.

Isaac başını sallar. "Lütfen devam edin."

Direkt konuya giriyorum. "Winter Corporation'ın bir yan markası için bir sunum, bir vizyon sunmakla görevlendirildik. Oteller daha küçük olacak, daha ekonomik fiyatlara sahip olacak ve ülke genelinde, küçük şehirlerde franchise vermek kolay olacak. Bu zaten kanıtlanmış bir model ve diğer büyük otel markaları için mükemmel bir şekilde çalıştı. Hepiniz zamanınız ve erişiminiz konusunda çok cömert davrandınız. Bize verdiğiniz anahtar kelimeler geleneksel, konforlu ve lükstü.

"Ama," diyorum ve gruba gülümsüyorum. Midem artık rahat. Sinirlerim buharlaştı ve yerini anın yoğun farkındalığına bıraktı. "Hatırlayacağınız üzere, ekibim ve ben farklı bir yön de önerdik. Bu markayı Winter'dan ayırmak için daha modern bir şey. Bu yüzden biraz alışılmışın dışında bir şey yapmaya karar verdik. İki sunum yapacağız."

Isaac'ın kaşları kalkıyor. "Bunu yapabilir misin?" diyor. "İkisinin de kalitesinden ödün vermeden mi?"

"Evet," diyor Jenna. "Sizin için zamanında tamamlamak üzere Exciteur'daki şirket içi yeteneklerden yardım aldık."

"Anlıyorum," diyor. "Bu ilginç olacak."

Geleneksel sunumla başlıyoruz. Toby yönetiyor, Jenna ve ben de yardım ediyoruz. Ekranda grafik projeksiyonlar ve hesaplamalar yanıp sönüyor. Geleneksel versiyon Winter'ın New York ve Washington'daki ana lokasyonlarının daha az lüks bir versiyonu gibi görünüyor. Belki daha az sütun, ama yumuşak altın tonları ve Winter Hotel'de kullanılan altın W'ye çok benzeyen bir logo.

Son slaytta yine öne çıkıyorum. "Bu güvenli ve uygulanabilir bir seçenek. Winter'ın geleneksel mimarisini ve temsil ettiği mirası onurlandırıyor. Amiral gemisi otellerinizin daha küçük, daha önemsiz bir versiyonu."

Isaac, "Ama bu sizin tavsiye edeceğiniz bir şey değil," diyor.

Gözleri konferans salonunda ağırlaşıyor.

"Hayır," diyorum, "öyle değil. Güvenli bir seçenek gibi görünebilir ama bence tam tersi. Modası geçmiş görünüyor ve

tarihi değilse, umduğunuz müşteri kitlesini çekmeyecektir. Bize Winter Hotel'in lüks, konfor ve geleneği temsil ettiğini söylediniz. Ancak kurucuları önemli riskler almaya istekli olduğu için başladı. Lobinizdeki dekor ve kapalı havuzunuzun etrafındaki Art Deco stil, inşa edildiklerinde mimarının ön saflarında yer alıyordu. Bence öngörü ve risk alma Winter Hotels'in gerçek mirasıdır ve daha modern bir yaklaşımla daha iyi onurlandırılacağını biliyorum."

Odada sessizlik var. Bu bir kumar. Başka bir müşteriyle ve başka bir şirketle işe yaramayabilir. Beklenti havada asılı duruyor.

"Peki, elbette," diyor Isaac, "bize önerdiğiniz versiyonu gösterin."

Yüzümde rahatlamış bir gülümseme var. Toby yanımda sessiz bir nefes alıyor ve bilgisayarın yanındaki pozisyonuna geçerek slaytların ilerlemesini sağlamaya hazırlanıyor. Sunuma başlıyorum. Üzerinde çok çalıştığım, inandığım şey bu. Ama bundan da öte, modernite ve tarihin buluştuğu bir hikaye anlatmaya çalışıyorum.

Logo, New York'taki Art Deco dekoruna atıfta bulunan bir desenle iç içe geçmiş W ve H harflerinden oluşuyor. Mimari ekibimizin bir araya getirdiği iç mekan maketleri şık ve çarpıcıdır ve ülke genelinde kolayca kopyalanabilir.

Andrew boğazını temizliyor. "O makette, check-in masası bu oteldekinin bir kopyası mı?"

"Evet," dedim. "Sadece daha küçük ve modernize edilmiş." "Çok çarpıcı," diyor.

Maliyet projeksiyonlarını, web sitelerinin yan yana modellerini, fiyatlandırma yapısını, her birinde tavsiye edeceğimiz restoranları ve bu alt marka için seçtiğimiz anahtar kelimeleri paylaşıyoruz. Lüks. Modern. Şık. Rahat.

Sona doğru, lokasyonlar için hangi on şehirle başlamalarını tavsiye ettiğimizi belirtiyoruz ve son olarak, odak grup testlerinden elde edilen sonuçları yan yana gösteriyoruz.

Yüzde yetmiş beşi modern görünümü tercih etti.

"Bildığınız ve geçmişte Winter için işe yarayan şeylerden farklı bir yöne gitmenin bir kumar olduğunu anlıyorum," diyorum. Ancak iki marka arasında biraz mesafe olmasının harika olduğunu savunuyorum. Her ikisinin de kendi ayakları üzerinde durması gerekiyor. Çünkü günün sonunda, bunlarla iki farklı müşteri kitlesine hitap ediyorsunuz. Onları birbirine çok benzetirseniz, karşılaştırmaya davetiye çıkarmış olursunuz ve en son isteyeceğiniz şey, birinin ekonomik bir otele giriş yapması Winter New York'un ihtişamına hiç benzemediği için hayal kırıklığına uğramasıdır."

"," diyor Amanda. Winter Global'in başkanı olarak o da bu düşünceye sahip olmalı, ancak bu düşünceyi tersine çevirmiş. Müşterileri hayal kırıklığına uğratmamak için uluslararası beş yıldızlı tatil köylerinin mümkün olduğunca New York'a benzemesini sağlamak.

Arkamdaki ekran geri gidiyor.

Saha bitti, sunum tamamlandı.

"Tüm bilgiler size e-posta ile gönderildi," diyorum. "Toby yüksek çözünürlüklü planları içeren USB bellekler de hazırladı. İster şimdi ister bir ay sonra olsun, her türlü sorunuz için hazırız."

Avuçlarımin içi terliyor. Bu rahatlama ve sinirlerin aniden geri dönüşü. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık.

Şimdi bizi yargılamak onlara kalmış.

Jenna malzemelerimizi toplamaya başladı.

"Teşekkür ederim," diyor Isaac. Koltuğundan kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Bu ayrıntılı ve iyi araştırılmış bir sunumdu. Daha detaylı incelememiz ve üzerinde düşünmemiz gerekecek ama yakında size geri döneceğiz. Önerdiğiniz bazı şeyler için başka bir toplantı gerekebilir."

"Biz her zaman müsaitiz," diyorum.

"Harika." Masanın etrafında yürüyüp ellerimizi sıktı. Önce Toby'nin, sonra Jenna'nın ve son olarak da benimkini. "İyi işti," dedi. "Bana düşünecek çok şey verdiniz."

"Amaç buydu," diyorum.

Dudakları tekrar kıvrılıyor. Hafifçe, sadece benim için ve sonra elini bırakıyor. "Başardınız. Bir dahaki sefere kadar, Bayan Bishop."

"Bay Winter," dedim.

Ekip dışarı çıkıyor. Amanda ağzını bizim için çok etkileyici bir şekilde açıyor ve Jenna da ona geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Daha sonra ekibim öğle yemeğine çıktı. Toby, "Kutlamak için bir kadeh şarap içelim," diyor. Popüler bir öğle yemeği mekanında oturuyoruz, etrafımızda yemek yiyen ve konuşan diğerlerinin yumuşak sesi var.

"Tam olarak neyi kutluyoruz?" Jenna soruyor. "Winter Corp henüz her iki konsepti de satın alıp almayacağına karar vermedi ya da her şeyi denetlemesi ve planlaması için Exciteur'u işe alıp almayacaklarına bile."

"Hayır, ama müthiş bir sunum yaptık" diyor ve ekliyor: "Hoşlarına gitse de gitmese de bunu bizden alamazlar."

"Doğru," diye katılıyorum. "Orada yaptıklarımızla gurur duyuyorum. Sadece birkaç hafta içinde bir araya getirdiklerimizle. Nefret edebilirler ama ben yine de teslimatı fazlasıyla yaptığımızı biliyorum."

"Aynen öyle," diyor Toby.

Jenna gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "İyi, hadi şarap alalım."

Heyecan, yorgunluk ve çok fazla duygu vücudumda dolaşıyor. Sinir bozucu bir olay bittikten ve tozlandıktan sonra gelen tanıdık bir his.

Bir telefon görüşmesi yapmak için masadan kalkmadan önce öğle yemeğinin sonuna kadar geldim. Dışarı çıktım ve onun adını son aramalarımda buldum.

Isaac ikinci sinyalde cevap verir.

"Sophia?"

"Merhaba," dedim. "Toplantıda mısınız?"

"Hayır, ofisimdeyim."

"Harika. Ee, ne düşünüyorsun?"

Sesi eğlenmiş gibi geliyor. "Sana ne düşündüğümü söyledim."

"Hayır, bize birkaç diplomatik cümle verdiniz. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Bana moderni verdin," diyor, "sana her fırsatta istemediğimi söylememe rağmen."

"Evet. Ama size iki seçenek sundum, bilirsiniz, her ihtimale karşı."

"Biliyorum ve ilk atış için gösterdiğin nominal çabayı takdir ediyorum."

"Nominalden daha fazlasıydı."

"Tamam," diyor ve kıkırdıyor. "Ben sana inanıyorum. Ama sen hala en çok ikincisine inanıyorsun. Değil mi?"

"Evet. Zamana ayak uydurmalıyız, anlıyor musun? Özellikle de bu tamamen yeni bir alt franchise için bir şans ise. Winter'ın lüks lokasyonları gibi bir mirasa sahip olmayacak ve aynı estetiği yeni inşa edilen otellere yapay bir şekilde sıkıştırmaya çalışmak işe yaramayacaktır."

"Mhm," diyor. "Yine atış yapıyorsun."

"Alışkanlık işte. Peki, nefret ettin mi?"

İç geçiriyor. "Bence siz bir dahisiniz ve hem siz hem de ekibiniz size ödediğimiz her kuruşa değiyorsunuz."

"Oh."

"Daha ayrıntılı bir şekilde incelemem gerekecek. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Daha önce anlamamıştım, gerçekten anlamamıştım. Şimdi... Bunu düşünmem gerekecek."

"Acele etmeyin," diyorum. "Kendi odak gruplarınızla çalışın."

"Evet, bunu da yapabiliriz," diyor ve sonra tekrar kıkırdıyor. "Bu çok komik. O sunum toplantısından sonra yapmak istediğim ilk şey seninle bu konuyu tartışmaktı."

Binaya yaslanıyorum. New York havası artık daha soğuk, sonbaharın soğuğu burada kalıcı ve kızarmış yanaklarıma karşı ferahlatıcı. "Komik," diyorum. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Beni bu yüzden mi aradın?"

"Komik," diyorum. "Sen tam bir komedyensin."

"Bu benim gerçek mesleğim."

"Yani," diyorum.

"Evet," diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Biliyorsun, teknik olarak henüz bir karar vermedin, yani aslında birlikte iş yapmıyoruz."

Gülüyor. Diğer sıcak, tanıdık ve biraz da özel. Herkesle paylaştığı bir şey değil. "Bu doğru," diyor. "Teknik olarak konuşursak."

"Ve teknik detayları ne kadar sevdiğini biliyorum." "Onlar benim favorim."

Elimi elbisemdeki bir kırıışıklığın üzerinde gezdirip düzeltmeye çalışıyorum. Daha bu sabah buharda pişirmiştım. "Bu iki haftalık şeyi biraz daha uzatabilir miyiz sence?"

Diğer uçta sessizlik var. Keşke yüzünü görebilseydim ve kelimelerin ona ulaştığında kulağına nasıl geldiğini duyabilseydim. "Yapabiliriz," diyor. "Bu hoşuma giderdi. Ama dün..."

"Dün için özür dilerim. En iyi anım değildi."

"Lütfen özür dileme."

"Tanıdığımız bir sürü insanın olduğu yerlerden uzak duralım." "Tamam," diyor. "Bu akşam bir aile yemeğim var ama

"Yarın seni dışarı çıkarmama izin verir misin?"

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum. "Bana gel. Yemek yapmayı denemek istiyorum."

Kıkırdıyor. "Kesinlikle yardımcı olamayacağım."

"Biliyorum," diyorum, "yine dışarıdan sipariş vermek zorunda kalabiliriz ama bu da bir macera olacak."

"Bir macera," diye tekrarlıyor, sesi sıcak. ". Orada olacağım."

ISAAC

"İki meşgul insana göre," diyor Sophia, "programlarımızı yeniden düzenlemekte şaşırtıcı derecede becerikliyiz."

Elimi çıplak sırtında gezdiriyorum. Yukarı ve aşağı, parmaklarım pürüzsüz teninde geziniyor. "Evet. Etkilendim."

"Ben de," diyor ve başını çeviriyor. Kahverengi saçları arkasındaki yastığın üzerine yayılıyor. "Dün sırf öğle yemeğinde tenis oynayabilmek için toplantıları yeniden planlaman beni özellikle etkiledi."

"Kardiyo yapmak önemlidir."

"Bu çok önemli," diyor gözleri parlayarak. "Kardiyoya öncelik verme konusunda zaten oldukça iyi olduğumuzu düşünsem bile."

Yatağında yanıma uzanmış, sadece pencereden giren güneş ışığına ve bacaklarına dolanmış bir çarşafa bürünmüş muhteşem bir kadın. Gülümsüyorum. "Daha önce kesinlikle öyleydin."

Onun üstümdeki görüntüsü, hareket eden vücudu, ölene kadar yanımda taşıyacağım bir görüntü.

Kıkırdıyor. "Biraz stres atmam gerekiyordu."

"Ben her zaman müsaitim," diyorum. Elim yön değiştiriyor, çıplak tenine çizdiğim desenleri değiştiriyor. Sunum toplantısından bu yana iki hafta geçti ve yönetici ekibimin oybirliğiyle modern sunuma devam etmemizi önermesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti.

Hepsi de bu vizyonu hayata geçirmesi için Exciteur'ün işe alınmasından yana. Uzun bir proje olacak. Şirket içi ekibimiz devralmadan önce büyük olasılıkla en az bir yıl sürecek. Zaman alan başlangıç aşamasını dışarıdan tedarik etmek iş için daha iyi bir karar. Ekibim bunu biliyor.

Biliyorum.

Ve hala planı resmi olarak imzalamayan tek kişi benim. Ve bunu saklamak için yapıyorum.

Onu tutmak için.

Ama bu sadece bir zaman meselesi ve bandajı yırtıp atmak en iyisi. "Tatlım," diye mırıldandım. "Düşünüyordum da."

"Mhm?"

"I yapamam durak yapmak a karar hakkında senin sonsuza kadar."

Gülümsemesi genişliyor. "Yaptığının bu olduğunu biliyordum!"

"Tabii ki yaptın."

"Ekibim bu konuda çok endişeli, biliyorsunuz." "Öyle mi?"

"Korkunç. Haftalarımı aldın!"

Elimi kalçasının kıvrımında yana doğru gezdiriyorum.

"Teorik olarak konuşursak, Exciteur'ü işe alabiliriz."

"Teorik olarak mı?"

"Evet."

Gülümsemeye başlar. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben de öyle. Ama bu her şeyin sonu olmak zorunda değil, biliyorsun. İkimiz hakkında düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. Sen mi? Geçtiğimiz haftalarda çözüm üzerine çözüm üretirken aklımın bir köşesinde hep bu vardı. Kariyerini tehlikeye atamam ve ileride ona pahalıya mal olabilecek bir karar vermesini isteyemem.

Onun hayatına katkıda bulunmak istiyorum, asla zarar vermek değil.

"Kış sonunda Andrew'u projenin başına atayacağım. Karar verildikten ve belgeler

imzalandı, bu süreçte Exciteur'un ana irtibat noktası olacak."

"Sen Kaldırma kendin mi?" Burada a soluk Kaşlarının arasındaki çatık.

"Evet. Yine de bilgilendirileceğim elbette ve görüşlerimi bildireceğim.

Ancak tüm iletişim Andrew üzerinden sağlanacak."

"Yani seninle iş konusunda herhangi bir iletişimimiz olmayacaktı."

"Hayır," dedim. "En azından resmi kanallardan değil."

Kaşlarını çatıyor. Derin düşüncelere dalmış birinin kaş çatması gibi,

ve hoşnutsuz biri değil. "Biliyorsun, proje operasyonel bir aşamaya geldiğinde muhtemelen Exciteur'daki diğer insanlar tarafından ele alınacak. Çok daha büyük bir ekip olacağız ve o zamana kadar ben bu işin başında olmayabilirim."

"Anlamıştım."

"Ben de her zaman... kendimi mazur görebilirim."

"Bunu yapmanı istemiyorum," diyorum, "tabii başka nedenlerle istemiyorsan. Size ve otellerle ilgili vizyonunuza güveniyorum."

Kaşları yumuşayarak gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu gerçekten görmek isterim."

"O zaman yapmalısın."

"Ama profesyonel olarak etkileşimde bulunmasak bile teknik olarak yine de birlikte çalışıyor olacağız."

İç çekiyorum. Bu doğru ve bunun için bir çözümüm yok. Görevimden istifa edemem. Pozisyon benim. "Evet. Bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum."

Başını eğiyor. "Hâlâ işe yarayabilir."

"Olabilir," diye kabul ediyorum. "Bu durumda bir acil durum planı hazırlayabiliriz. Söz veriyorum, ikisini her zaman birbirinden ayırabileceğim. Bugün beni dairenden kovsan bile ekibinin yeni otel vizyonunu işe almak isterim."

"Acil durum planı kulağa hoş geliyor," diyor. "Ve sonra... gün be gün devam etmeyi mi kabul edeceğiz?"

"Evet," diyorum. "Günden güne."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Bence bu riske değebilir."

"Güzel," diyorum, "çünkü ben öyle olduğuna ikna oldum."

Beni öpüyor. Dudaklarını yumuşak, sıcak bir şekilde dudaklarıma değdiriyor. "Güzel," diye mırıldanıyor, "çünkü seni hayatıma daha fazla sığdırmak için programımı yeniden düzenlemenin zorluğu hoşuma gidiyor."

"Mmm. Katılıyorum."

"modernleşiyorsun?" "Evet.

Sonunda beni ."

Gülüyor. "Ailem tarafından birden fazla kez oldukça ısrarcı olduğum söylendi, bilirsiniz, haklı olduğumdan emin olduğumda."

"Bu ses sana ait değil," diyorum. "Başka biri olmalı."

Yine gülüyor. "Bu konuda seni çok rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Bunu yaptığına sevindim."

Uzun bir süre bana bakıyor. Elimin tersiyle tenini okşayarak ona bakıyorum. Saçlarının uçları avucumu gıdıklıyor. "Yani bunu yapmaya devam edeceğiz," diyor.

"Evet," diyorum, aynı sessizlikle. "Gerçi bunu daha önceden planlamamız gerekebilir."

"Evet, lütfen. Senin haftan nasıl geçiyor?"

"Çarşamba'dan Cuma'ya kadar iş için Boston'dayım," diyorum, "Pazar günü de katılmam gereken bir düşün var."

"Oh, tebrikler."

"Teşekkürler," diyorum homurdanarak. "Saatlerce çene çalmak için sabırsızlanıyorum. Ya sen?"

Telefonuna uzanmak için yanımdan geçti. "Bir bakayım..."

On beş dakika sonra önümüzdeki üç haftanın programını koordine etmiştik. Öngörülebilir gelecekte onu haftada birkaç kez görebileceğim bilgisiyle birlikte göğsümden memnuniyet yayılıyor.

Sophia takviminizde olması gereken harika bir şey.

Telefonumu kaldırıyorum. "Uzun zaman önce bir planlamacıyla çıkmalıydım," diyorum.

"Oh?" diyor, başını elinin üzerine koyarak. "Şu anda yaptığımız şey bu mu?"

"Hayır," diyorum kaşlarımı kaldırarak, "tabii ki hayır, çünkü sen sadece matematik öğretmenleriyle çıkarsın."

Dudaklarını büzüyor. "Bu doğru. Ama bir şey denememe izin verin..." Etrafında dönerek komodinine doğru uzanıyor ve bir not defteri ve kalemle dönmeden önce biraz etrafı karıştırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir dakika bekle," diyor ve yüzüstü dönüyor. Bir şeyler karalamasını izliyorum.

Sonunda, üzerinde bir dizi matematiksel denklem bulunan not defterini bana uzattı. "Bunları çözmeye çalış" diyor.

"İki artı iki. Gerçekten mi?"

"Daha da var. Devam edin."

Denklemler listesinde aşağı doğru ilerliyorum. Seksen beş bölü beş ve dördün karekökü. Son denklem neredeyse bir dakikamı alıyor. Bölünemeyen sayılar kullanmış ve cevabı yazdığımda ondalık bir nokta içeriyor.

"İşte," diyorum ve ona geri veriyorum.

Göz gezdiriyor. "A+. Tebrikler, muhtemelen matematik öğretmeni olarak çalışabilirsin!"

"Bu sayılır mı?"

"Sayılır," diyor ve bana parlak bir gülümseme veriyor. "Bunlar benim kurallarım, bu yüzden onları esnetmeye iznim var."

"Şey," diyorum ve bundan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani benimle çıkmayı sorun etmiyor. Zafer içimde nabız gibi atıyor, baş döndürücü bir duygu. Her şeyi günü gününe yaşamamızı istediğini kendime hatırlatmak zorundayım. Percy'nin açıklamasından sonra banyoda döktüğü gözyaşlarını unutmak zor. İçimi burkan hıçkırıklardı, kalbi kırılmış bir kadının sesiydi.

Günden güne.

Sophia daha da yaklaşıyor ve başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor. "Yine dışarıdan almalıyız. İçinde hiçbir şeyim yok."

buzdolabına."

"Muhtemelen böylesi daha iyi." Yanağına dökülen bir tutam saçı fırçalıyorum. Sık sık fön çektiirdiğı için ipeksi bir pürüzsüzlükteydi. Geçen hafta sonu saçlarını havada kuruturken görmüştüm, şık bukleler güzel bir dalgalı karmaşaya dönüşmüştü. Bu da onun kadar etkileyiciydi, sertliğini yumuşatan bir özellikti. "Ailem gelecek hafta bir parti veriyor."

"Bir tane daha mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ağustos'taki kardeşimdi." "Oh, doğru ya."

"Bunu yılda bir kez, her zaman Eylül sonunda yapıyorlar. Orada olmak zorundayım."

"Mmm."

"Benimle gel," dedim.

Gözleri benimkilerden çeneme kayıyor. Parmakları çenemde geziniyor.

"Orada olmayacaklar," diyorum. "Pislik bir ve pislik iki." Dudakları yukarı doğru eğiliyor. "Bundan emin olabilir misin?" "Kesinlikle."

"Tamam," dedi. "Ben de seninle geleceğim."

"Teşekkürler. Sıkıcı olabilir ama seninle bir yerde olmak, sensiz bir yerde olmaktan her zaman daha iyidir."

Gözleri yumuşuyor ve sonra beni öpüyor. Ben de karşılığında derinleştiriyorum. O bu kadar yakinken yapmamak imkansız. Belki de kalbinin iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardır diye düşünüyorum. Eğer yeterince beklersem, hazır olacaktır.

SOPHIA

Araba New York trafiğinde yavaşça ilerliyor. Solda Central Park'ın karanlığı, sağda ise binaların yanından geçiyoruz. Hangisinin geldiğini biliyorum. Isaac yanımda sessiz, araba ses yokluğundan yumuşak. Bu ağır bir sessizlik değil.

Ah. İşte burası. Gri taş, gümüş tabela ve tanıdık yeşil halı. Binanın arkamızda kalışını izlemek için geçerken başımı çeviriyorum. Eski evim.

Ve on üçüncü katta, yıllar önce büyük bir aşkla taşındığım daire vardı. Bizim evimiz. Tabii ki Percy'nin ailesine ait olması dışında. Hiçbir zaman bizim olmadı, ve kesinlikle benim de olmadı.

Hiç olmadı.

Derin bir nefes alıyorum. Isaac, Percy ve Scarlett'in bu gece ailesinin yanında olmayacakları konusunda beni temin etti ve ben de endişelenmedim. Ama Percy'yle bir zamanlar birlikte katıldığımız partilere benzer bir ortam ve aynı insanlardan bazıları olacak.

"Bu gece çok sessizsin," diyor Isaac. Sesi sabit. Bu bir gözlem ve soru, bir uyarı değil. Bu gece lacivert bir takım elbise giyiyor ve koyu renk saçlarının altından gözleri benimkilerle buluşuyor. Dışarıda yanımızdan geçip giden şehir yerine onlara odaklanıyorum.

"Sadece düşünüyordum."

"Özellikle bir şey hakkında mı?"

"Bugün Jenna ve Toby'ye söyledim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bizim hakkımızda mı?"

"Evet," dedim. Biz. Bu kelime bende gülümseme isteği uyandırıyor. "Çok erken olabileceğini düşünmüştüm ama yapacağımız iş yüzünden kazara öğrenmelerini istemem."

"Elbette," diyor. "Anlatıyı kontrol etmek daha iyi. Onlara ne söyledin?"

"Birbirimizden etkilendiğimizi ve çıkmaya karar verdiğimizizi, ancak iş anlaşmasının hala ana önceliğimiz olduğunu."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Güzel."

"Açıkçası beklediğimden çok daha az şaşırdılar," diyorum. Açıkçası, çok sevinmişlerdi. Boşandığımı ve boşanmamla ilgili koşulların pek de ideal olmadığını biliyorlardı. Jenna geri dönmemi söylemişti. "Görünüşe göre Toby'nin nişanlısı Quentin bir zamanlar Exciteur'da onun amiriymiş. Hiç haberim yoktu!"

"İşyeri aşkları," diyor Isaac, "sandığınızdan çok daha yaygın."

"Bu benim ilkim."

Gözleri sıcaktı. "Evet, ben de hiç binmedim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," diyor, "mezun olduktan sonra otel resepsiyonunda çalıştığım bir yazı saymazsanız."

Gözlerim büyüdü. "Patronunla ateşli bir ilişki mi yaşadın?"

"Yapmadım," diyor, "ama benden birkaç yaş büyük bir resepsiyonistle bir yaz flörtüm oldu."

"Oh, yaşlı kadınlardan hoşlanıyorsun."

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Sophia." "Ne yazık ki ben bir puma değilim."

"Belki değil," diyor, "ama öyle bir tavrınız var." "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Başından beri beni cezbeden şey buydu."

Kıkırdıyorum. "Doğru, koşarken ve ağlarken. Kesinlikle en şiddetli anımdı."

"Çok güzeldin," diyor, "duyguların göz önüne alındığında o anda bunu düşünmek doğru gelmeseydi bile."

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi de beni pohpohluyorsun."

"Düşündüm." Uzanıp elimi tutuyor ve elbiseme yaslıyor. Bordo tonlarında desenli şifon, sonbahar için mükemmel. "Her gün çarpıcı kadınlar bana kafa üstü çarpıyor."

"yaşlar akarken," diyorum.

"Hayır, bu daha da az oluyor." Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor. "Bir kere yeter."

Araba nihayet Yukarı Doğu Yakası'nda, ağaçlarla çevrili bir sokaktaki bir konağın önünde durur. Söz konusu ev sokaktaki çoğu evden daha büyük. Orijinalinde iki evmiş, şimdi dönüştürülmüş ve birleştirilmiş olmalı ve yarı açık kapıdan müzik sesi geliyor.

Görünüşe göre Winters'ın yıllık sonbahar partisi samimi bir toplantıdan ziyade özel bir yemekli etkinlik.

"Bunu her sonbahar mı yapıyorlar?"

"Her Eylül ayının son haftası, saat gibi," diye mırıldanıyor. "Yazın sonu ve şehre dönüş partisi. Şömineler muhtemelen yanıyor olacak."

"Kulağa rahat geliyor."

"Öyle," diye onaylıyor ve bir elini belime koyuyor. Alnıma bir öpücük konduruyor. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman," diye mırıldanıyorum ve ciddi olduğumu fark ediyorum.

Bir kulaklık ve bir pano ile donatılmış bir görevli gülümseyerek bize kapıyı açıyor. İsme gerek yok.

İçerisi eski para lüksü üzerine bir çalışma. Fuaye, ahşap çift merdivenlerden antika pirinç avizeye kadar güzel bir şekilde dekore edilmiş ve minimalisttir ve sade bir zarafet ile aşılanmıştır. Taş karoların Fransa'dan, avizenin de Fransa'dan getirilmiş olması beni şaşırtmazdı.

İtalya'dan, merdiven korkulukları İspanya'da yıkılmakta olan bir kaleden.

"Bu ev," diyorum, "muhteşem."

"Bu annemin gurur ve neşe kaynağı," diyor Isaac. "Gel, seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

"Ağ kurma felsefenizin insanların size gelmesine izin vermek olduğunu sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Evet, ama burada sosyalleşmekten çok ağ kuracağım. Arada fark var."

"Bu gece kendi sahanda mısınız?"

"Aynen öyle. Burada avantaj bende." Bizi büyük bir oturma odasına götürüyor, başlarını sallayan ve kibarca bizi izleyen insanların yanından geçiyor. Güzel odalarda yumuşak bir müzik çalıyor ve havada, çıtırdayan ahşap ve kokulu mumlarla karışan güzel yemeklerin lezzetli kokusu asılı duruyor.

Isaac ve ben kendimizi sarmaşıklarla kaplı arka bahçede bulduk. Yeşillikler ve yüksek duvarlar meraklı gözleri uzak tutuyor. İki kızılötesi ısıtıcı, güzel peyzajlı alanı konuklar için yeterince sıcak tutuyor, ancak dışarıdaki insan sayısı ile çok fazla çalışmak zorunda kalmıyorlar.

"Bu inanılmaz," diyorum sesimde huşu ile. "Şehirde böyle yerlerin var olduğuna inanamıyorum."

"Bunu daha sonra anneme söyle, seni sonsuza dek sevsin." Kıkırdıyorum. "Sen bu evde mi büyüdün?"

"Evet, çoğunlukla. Bazen otelde kalıyorduk ama nadiren. Yazları-oh."

Bir çift bize yaklaşıyor. Gülümsemem olduğu yerde donuyor, samimiyetten profesyonelliğe geçiyor.

"St. Clair," diyor Isaac başını sallayarak. "Ve Cecilia, seni görmek her zaman bir zevktir."

"Ama ben değil?" Victor söylüyor. Bunu dümdüz bir yüz ifadesiyle yapıyor ama gözlerinde bir mizah belirtisi var. Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Exciteur'deki liderliği sert, ama eli kolu bağlı ve emirlerinin COO'sundan süzülerek gelmesini tercih ediyor.

Ve duyduklarıma göre, bu muhtemelen en iyisi.

Aynı zamanda CEO'nun özel arkadaşının talimatıyla Isaac'in davasını ekibime veren kişidir.

Şampanya kadehimin etrafında ellerim nemli bir hal alıyor. "Sophia'yı hatırlarsın," diyor Isaac. "Kısa bir süre önce

Anthony'nin Ağustos'ta Montauk'taki evi?"

Cecilia'nın gözleri benimkilere sımsıcak bakıyor. "Evet, doğru. Sizinle tekrar tanışmak çok güzel."

Victor elini uzatıyor. Gözlerinde tanıma kıvılcımı yok. Tedbirli, zeki. Okunamaz. "Sizinle tekrar tanışmak bir zevk," diyor. Kelimeler karışınıkilere benziyor ama çok daha az duyguyla söylenmiş.

Midem bulanıyor. Beni tanımıyor. Ne partideki kısa merhabadan, ne de Exciteur'dan.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Adım

Sophia Bishop." Belki adını biliyordur.

Ama o sadece başını sallar. İçkisinden bir yudum alıyor ve diğer konuklara bakıyor. Cecilia süslemeler hakkında bir yorum yapıyor ve Isaac cevap veriyor, bu sırada patronumun patronunun kim olduğumu bilmediğini fark ediyorum. Tek bildiği Isaac Winter'ın sevgilisi olduğum.

Belki de tek yaptığı COO'ya Kış projesini ellerindeki en iyi ekibe vermesini söylemektir ve o da benimkini seçmişti. Yine de gurur verici.

Ama yine de alçakgönüllü.

Cecilia bana bir adım daha yaklaşıyor. "Isaac ile nasıl tanıştığınızı duymak isterim," diyor.

Kıkırdıyorum. "Bu komik bir hikâye. Yaklaşık bir yıl önceydi ama yakın zamana kadar çıkmaya başlamamıştık. Ben... şey, eskiden evliydim."

Ona kanlı kısımları anlattım ve heyecanlı kısımları atladım. Gece kibar bir sohbet ve gerçek bir bağın karmaşası içinde ilerliyor. Montauk'tan tanıdığım isim ve yüzlerin de bize katılması uzun sürmüyor. Anthony'nin iş ortakları ve eşleri

Orada da. Rahat bir tonda yaklaşan tatiller, seyahatler, şirketler ve çocuklar hakkında konuşuyorlar.

Son partide olduğu kadar misafirperverler.

Anthony ve Summer arka bahçede yanımıza oturdular. "Sonunda Kelly Teyze'den kurtulduk," diyor Anthony ve bir elini çenesinde gezdiriyor. Bu Isaac'e o kadar benzeyen bir hareket ki beni gülümsetiyor. "Theo'nun büyümesi hakkında teker teker bilgi istedi."

"Bir gün onu ve John'u akşam yemeğine davet etmeliyiz," diyor Summer. "Belki ailenle birlikte. Onu kendisi de iyice inceleyebilir."

Anthony başını sallar, ama bu ihtimal onu pek heyecanlandırmışa benzememektedir. Isaac'in dudakları seğiriyor. Bana anlattığına göre, kardeşi pek dışa dönük biri değilmiş.

Tristan kuru bir sesle, "Evet, geniş aileyle vakit geçirmek," diyor. "Dünyadaki en kötü şey."

Anthony başını sallar. "Evet, başka bir çocuğumuz olup olmayacağını ve ne zaman olacağını sormaktan vazgeçemedikleri zaman öyle."

"O kadar da kötü değiller," diyor Summer gülümseyerek. Sarı saçları arka bahçeye gerilmiş ip ışıkların altında güzel bir parlaklık sergiliyor. "Sadece Theo'ya çok aşıklar."

"Sevmesi kolay biri," diyor Isaac. Kendi çocuğu olsun istiyor mu? Bu daha önce konuştuğumuz bir şey değil.

"Peki, şimdi nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor adamlardan biri Summer ve Anthony'ye. Kumral saçlı, yüzünde alaycı bir sırıtış var. "Isaac'in oyunu devam ederse, oğlunuz aile işini devralma konusunda biraz rekabet yaşayabilir."

Etrafımızda kıkırdamalar patlak veriyor, bazıları diğerlerinden daha içten. Ben de gülümsüyorum. Benden beklenen bu. Ne de olsa Isaac ve benim çocuk sahibi olabileceğimizi ima ediyorlar. Eğer oyunu tutarsa.

"Eğer olursa," diyor Anthony, "Theo'nun potansiyel bir kuzenle eski yöntemlerle mücadele etmesi gerekecek."

"Ölümüne bir düello mu?" Victor diyor ki.

"Yüksek bahisli bir bakışma yarışması mı?" Freddie öneriyor.

Bu beni güldürüyor. Onları, Isaac ve Anthony'yi, çok az kelime ama çok fazla kızgın bakış içeren bir tartışma yaparken görebiliyorum.

"Bence," diyor Audrey, "çocuklar yerine ikinizin birbirinizle konuşması daha iyi olur."

"Anthony ve ben hiç tartışmayız," diyor Isaac.

Kardeşi bilgece başını sallıyor. "Hiç tartışmadık."

"Tek bir kez bile."

"Asla."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diyorum gülümseyerek. "Ama geleneksel yöntem şirketin şu anki yöneticisiyle konuşmak değil mi? Isaac'ın yaptığı gibi?"

Anthony'nin kaşları kalkıyor. "Evet, bu doğru. Bu geleneği teyzemiz başlattı."

Isaac'e "Bu da bir gün karar vermek zorunda kalacağın anlamına geliyor," diyorum.

Başını sallıyor, gözleri benimkilerde sıcak. Hatırladığını söylediler. Konuşmalar omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Diğerleri birlikte çocuk sahibi olacağımızı mı düşünüyor?

Audrey yanıma oturdu, yüzünde dostça bir gülümseme vardı. "Seni tekrar görmek çok güzel," diyor ve sohbet beni düşüncelerimden uzaklaştırıp yazılı basın ve ortağınızla birlikte çalışma konularına çekiyor. Görünüşe göre bu onun da yaptığı bir şeydi. Belki de Isaac haklıydı ve ofis aşkları sandığımdan çok daha yaygındı.

Grubun dağılması uzun sürmez. Konuşulacak başkaları, dönülecek evler ve bakılacak çocuklar vardır.

Isaac ve ben eve geri dönüyoruz. "Beni gerçekten tanımıyor," diyorum.

"St. Clair?"

Başımı
salladım.

"Hayır," diyor Isaac usulca. "Yapmasını istiyor musun?"

"İtiraf etmeliyim ki bu egom için bir darbe oldu. Senin projeni bana verdiğini sanıyordum.

özellikle takım."

"Oh."

"Ama bir bakıma yapmaması iyi oldu. Müşterinle çıkıyorsun muhabbetini erteliyor..."

Isaac gülüyor. "Sophia, Victor kişisel asistanıyla evlendi."

Koridorda, çerçeveli siyah beyaz portrelerle çevrili bir yerde duraklıyorum. "Ne yaptı?"

"Cecilia onun Exciteur'daki asistanıydı. Duyduğuma göre çok da iyiymiş. Şimdi kendi sanal asistanlık şirketini yönetiyor."

"Vay canına," dedim. "Bu..."

"Evet," diyor Isaac, sesi kısık. "Biliyorum. Bence başlangıçta işler biraz sallantılıydı ama şimdi sağlam bir çift oldular. Eğer iki insan gerçekten birlikte olmak istiyorsa, bu lojistik sorunlar bir kenara bırakılır."

Evet, sanırım. Ama yol boyunca çok fazla katliam olabilir. Anne ve babasıyla konuşmak için duruyoruz, Amelia ve John Winter. Isaac'in annesi ağırbaşlı görünüyor, saçlarını Fransız usulü toplamış ve koyu kırmızı bir dudak takmış.

Gözleri geniş bir gülümsemeyle kırışıyor. "İkinize de merhaba. Size henüz merhaba demediğim için özür dilerim."

"Önemli değil anne," diyor Isaac ve eğilip onu yanağından öpüyor. "Çok meşguldün."

"Bu kesinlikle doğru. Ev sahipliği yapmak hiçbir zaman bir partiye gitmek kadar eğlenceli değildir, değil mi? Sophia, seni tekrar görmek çok güzel. Bu evde her zaman hoş karşılanırsın."

Benimkini tutan elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona dürüstçe. "Çok nazıksınız."

"Aileler böyle yapar," diyor ve gözleri biraz daha parlıyor.

Yutkunuyorum. "Teşekkür ."

Amelia ve kocası Browne'lardan daha yüksek mevkideler. Ayrıca onlarla kurduğum kısa etkileşimlerden ama dışarıdan bakıldığında oldukça iyi görünüyorlar.

Bu çevrelerde kibarlık yaygındır. Bu bir para birimi, bir meta ve genellikle çok farklı duyguları maskeliyor.

Yeni ve talepkar kayıncılara hazır değilim.

"Sophia, Kış Otelı hakkında bir kahve masası kitabı için harika bir prototip hazırladı," diyor Isaac ve elini belime koyuyor. "Bu onun da fikriydi. İkonik resimlerle ve konuklar ya da partilerle ilgili hikâyelerle doldurabiliriz."

Amelia ellerini birleştirir. "Bu harika bir fikir! Yardım etmeyi çok isterim canım. Oğlum sana söyledi mi bilmiyorum ama aile hakkında küçük bir şeyler yazdım ve otelin nasıl kurulduğuna dair bir sürü hikâye var."

"," diyorum.

Uzanıp elini ön koluma koydu. "Bir gün bana gelmek ister misin? Bir şeyler içeriz ve konuşuruz. Sana bunun için malzeme verebilirim."

Gülümsemem gerginleşiyor. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederim, ama aslında Winter Corporation için bir proje olarak üzerinde çalışıyorum."

"Evet," diyor, "bunu anladım."

"Demek istediği," diyor Isaac kuru bir sesle, "bunun bir iş olduğu."

Exciteur Danışmanlık aracılığıyla parasını ödedi."

Amelia elini bırakır. "Ah," diyor. "Benim aptallığım tabii ki. Bunu yapmak için çok modern bir yol."

Kibarca kıkırdıyorum. "Evet ama resmi kahve masası kitabını hazırlaması için Exciteur kiralanırsa elbette sizinle mutluluk duyarım. Bir sürü harika hikâyemiz olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, bildiğimi söyleyebilirim. Bana işinizden biraz daha bahsedin. Ne iş yapıyorsunuz?" Yüzünde sabırlı bir nezaket ve samimi görünen bir gülümseme var. Henüz ona güvenip güvenmediğimi bilmiyorum. Ama sorduğu şeyi yapıyorum ve ona Isaac'le birlikte üzerinde çalıştığımız şeyi anlatıyorum.

Neredeyse bir saat sonra Isaac ve ben tek başımıza ana oturma odasına doğru yürüyoruz. Bu bir

Müzik, dekor, yemek ve ambiyans açısından her açıdan güzel bir parti. Bu partiye davet edilmek New York sosyetesinde başarılı olmanın kilometre taşlarından biri olmalı

Isaac daha yakına eğiliyor, ağzı kulağımın kabuğuna değiyor. "Nasılsın?"

"Harika. Bir kadeh şarap daha isterim."

"Emin misin?"

"Neden?" diye sordum. "Çok fazla içtiğimi mi düşünüyorsun?" Kıkırdıyor. "Hayır. Ama sen... biraz sessizsin."

"Önemli ," diyorum. "Sadece çok fazla insan var ve ben de en iyi performansımı sergilemek istiyorum."

"Öylesin," diyor. "Sen yanımdayken kaynaşmak çok kolay."

"Dalkavuk."

Gülümsüyor ve saçlarımı geriye tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Gerçek bu."

"Partilere sık sık kız arkadaş getirmez misin?"

"Bazen," diyor, "ama nadiren. Genellikle değerinden daha fazla iş çıkar."

"Bu başkalarına sert gelebilir, ama dürüst olmak gerekirse? Bunu tamamen anlayabiliyorum."

"Uzun yıllardır yalnızım," diyor ve başımı nazikçe arkaya yatırıyor. "Bu benim için her zaman iyi oldu. Ama bunun seninle henüz tanışmadığım için olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ağzım açıldı. "Isaac..."

Sanki çok şey söylediğini biliyormuş gibi hafifçe gülümsüyor ve beni öpüyor. Ailesinin evinde, onu iyi tanıyan, kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini bilen insanlarla çevrili bir ortamda sıcak dudaklarımı öptü.

Tadı şarap ve eve gelmek gibi. Yalnız kalmak istiyorum, sadece o ve ben, dairemde ya da onun kanepesinde.

Sonunda uzaklaştığında gözlerinde alaycı bir bakış var. "Gitmeye hazır hissediyor musun?"

"Gidebilirim ama konuşacak insanların olduğunu biliyorum."

Omuz silkiyor. "Bu partinin iyi yanı da bu. Saat gibi her yıl bir kez oluyor."

"O zaman gidelim, eğer eminsen." "Eminim."

Gözüm onun arkasındaki bir grup insana takılıyor. Bir kadın bize bakıyor. Siyaha yakın saçlarını düşük bir topuz yapmış ve boynunda etkileyici bir kolye var. Buradan bile zümrütlerin parlaklığını görebiliyorum.

"Şey," diye mırıldandım, "sanırım sana merhaba demek isteyen birkaç kişi daha var."

Bir kaşını kaldırıyor. "Onları hayal kırıklığına uğratmayı umursamıyorum."

Bu beni güldürüyor. "Evet, ama bize başka seçenek bırakmayabilirler. Geliyor, arkanızda."

Dönüp bize yürüyen siyah saçlı kadını görüyor. Bizim yaşlarımızda ya da belki birkaç yaş daha genç. Yanında ondan en az otuz yaş büyük, takım elbiseli bir adam yürüyor.

"Isaac," diyor adam ve etli bir el uzatıyor. "Henüz merhaba deme fırsatım olmadı."

"Her zaman bir zevk," diyor Isaac ve adamın elini sıkıyor. "Siz ikiniz yeni mi geldiniz?"

"Hayır, hayır, bir süredir buradayız," diyor ve yanındaki kadına buruk bir gülümsemeyle dönüyor. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmalı. "Ama Amelia'nın partilerinin nasıl olduğunu bilirsin. Çok fazla parlak insanla doludur. Geçen yıl yemek odasından zar zor çıkabildim!"

Kadın Isaac'i değil beni izliyor ve gözlerinde bir spekülasyon parıltısı var. Bakışlarımı onunkilerde sabit tutuyorum. Eski sevgililerinden biri mi?

"Annem çok iyi bir ev sahibidir," diye katılıyor Isaac. Eli belime doğru kayıyor, zar zor bir dokunuş ama yine de bir işaret. "Korkarım biz de çıkmak üzereydik."

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diyor kadın gülümseyerek. "Gidin o zaman. İkinizi de görmek güzeldi. Ve üzgünüm, ama ben

"Adını duyamadım diye mi korkuyorsun?"

"Sophia," dedim ve elimi uzattım.

"Memnun oldum," diyor. "Ben Beverly. Kocam ve ben pek çok Kış partisine katıldık, ya da ben öyle düşünmek istiyorum, ama sizi daha önce gördüğümü sanmıyorum?"

"Hayır, sen yenisin," diyor adam. Gülümsemesinin gücüyle gözleri yarıklara dönüşmüş, yanakları kızarmış. "Seni hatırlardım."

"Sophia ve ben kısa süre önce çıkmaya başladık," diyor Isaac. Sözleri her zamanki gerçekçi, ama altında belli belirsiz bir çelik akımı var.

"Oh, ne kadar güzel!" Beverly diyor ki.

"Tekrar görüşmek dileğiyle," diyor kocası. "Kendinize iyi bakın."

Isaac onlara sırtını dönerek bizi fuayeye doğru yönlendiriyor ve sonunda serin New York havasına çıkıyoruz.

"Beverly," dedim. "O Beverly miydi?"

Isaac'in sesi gergin. "Evet. Özür dilerim Sophia, orada olacağını bilmiyordum."

"O senin eski..." Etrafta hala misafirlerin dolaştığını hatırlamadan önce dilimin ucuna en kaba terimler geliyor. Isaac'in adımları hızlı ve onu evden uzaklaşıp cadde boyunca nöbetçi gibi duran ağaçların altına kadar takip ediyorum.

"Evet," diyor. "Sana ondan bahsetmiştim."

"O adamla mı evlendi?"

"Arthur, evet. Babamla golf oynuyor."

Buz gibi soğuk bir el omurgamı kavırıyor ve aniden duruyorum. "Ne zaman evlendiler?"

"Sanırım neredeyse on yıl önce."

Midem dönüyor. Lunapark treninde yaşadığınız o takla, yerçekiminin altınızdan çekildiği ama henüz düşmeye başlamadığınız o değişim.

Ama geleceğini biliyorsun.

"Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Kaşları çatılır, yüzü gerilir. "Kahretsin, keşke yapabilseydim. Sophia, bekle, açıklamama izin ver-"

"Hayır."

Bunu duymak istemiyorum. Isaac'in, benim tanıdığım Isaac'in, onunla bunu yaptığını hayal ederek serbest düşüşteyken olmaz. Otel odalarına gizlice girip evlilik yeminini bozmasına yardım ettiğini ve evli bir kadınla ilişkisi olduğunu.

Hepsinin burada işleri var.

Sadakatsizlik, ensest, statü takıntılı, dar görüşlü New York üst sınıfı için bir uyuşturucu gibidir. Zenginlik o kadar sıkıcı mı ki, sırf hayatı ilginç kılmak için evlilikleri bitiriyorsunuz?

"Sophia, onların durumu seninkine hiç benzemiyor," diyor. Derin sesinde şimdi bir aciliyet var. "Aynı şey değil."

"Oh, gerçekten mi?" Topuklarım her öfkeli adımda sertçe vuruyor. "Yüzük parmaklarına alyans takmıyorlar mı?"

"Öyle," diyor. "Sophia, sana söylemek istedim."

"Ama söylemedin."

"Hayır, yapmadım ve bu hatanın sorumlusu benim."

"Evli bir kadını becermek gibi!" Dedim. Öfke damarlarımda, atomlarımda, ruhumun derinliklerinde yanıyor. Bir kez daha tokat yemiş, ihanete uğramış gibi hissediyorum.

Hile bu dünyanın her yerinde var.

Her yerde.

"Sophia," diyor. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım. Onların evliliği gerçek bir ortaklık değil, bu bir-"

"Bahaneler," diyorum. "Nasıl ?"

O sessiz, ve ben yüklü sessizlikte bizim kırılma sesimizi duyuyorum. Tam ortadan kırılıyoruz, sanki aramızdaki kaldırım açılmış ve bir uçuruma dönüşmüş gibi net bir şekilde.

"Bu gurur duyduğum bir şey değil," diyor sessizce. "Tatlım, bu aramızdaki hiçbir şeyi ya da sana karşı hissettiklerimi değiştirmiyor."

Hayır. Bu sevecenliği kaldıramam, şu anda olmaz. "Yukarı Doğu Yakası erkekleriyle çıkmak istemememin bir nedeni vardı," diyorum. "Bitirmiş olmamın bir nedeni vardı ve yeniden düşünmemi sağladığın için sana lanet olsun. Bunu yaptığın için sana lanet olsun. Sana değil. Sen de olmamalıydın!"

Orada duruyor, sokak lambasının altında yaldızlanmış. Acı yüzünün düzlemlerine kazınmış. "Seni eve götüreyim," diyor.

"Hayır." Bu konuşma bizi hiçbir yere götürmeyecek. Ellerim titriyor ve soğuktan mı yoksa öfkeden mi bilmiyorum. İkisinden de. İkisi de değil. Belki de patlamaya, New York'tan kaçmaya, bir daha dönmemeye çok yakınım.

"Sophia, seni eve bırakayım." "Taksiye binebilirim."

"O kadar güvenli değil-"

"Güvenli," diyorum ona ve kolumu çekiyorum. Sözlerim zehirle doluymuş gibi geliyor ve hemen uzaklaşmam gerektiğini, yoksa ağlamaya başlayacağımı biliyorum. "Her gün binlerce insan taksiye biniyor. Ben kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Tamam," diyor. "O zaman en azından eve döndüğünde bana haber ver."

Başımı sallıyorum. İçimdeki her şey titriyor, sanki vurulmuş bir çan gibiyim. Evli bir kadınla yatmış. O ve kocasıyla partilere gidiyor. Sıra dışı bir şey yokmuş gibi davranıyor.

"Yapacağımı sanmıyorum," diyorum.

Elini bıraktı. "Lütfen seni birkaç gün içinde arayayım."

Kaldırıma çıktım. Bir taksi yaklaşıyor. Buradaki büyük partiden haberdar edilmiş olmalılar ya da misafirleri bıraktıkları için sürekli hareket halindeler.

İşaretliyorum.

"Sophia," diyor. "Lütfen."

"Senin Percy'ye hiç benzemediğini sanıyordum," diyorum.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Gözleri içimde hissettiklerimi yansıtıyor, ama öfkeli olan benim, incinen benim. Ve lanet olsun ona, diye düşünüyorum, benim kalbimi kıran oyken, onun kalbini kırıyormuşum gibi görüldüğü için.

"Çok özür dilerim," diyor. "Sana söylemeliydim." Taksinin kapısını arkamdan çarpıyorum.

OceanofPDF.com

SOPHIA

Milo kanepeden suçlayıcı bir şekilde beni izliyor. Başını yanımdaki yastığa koymuş uyumaya çalışıyor ama ben onu itip kakmaya devam ediyorum.

Bir saat içinde onuncu kez koltuktan kalktığımda ona "Özür dilerim," diyorum. Kıpırdamadan duramayacak kadar gerginim.

"Ne için?" diyor kız kardeşim. Kulaklığımdan gelen sesi bana acı verici bir ev özlemi hissettiriyor.

"Özür dilerim, kediyle konuşuyordum."

Gülüyor. "Şu an geldiğimiz nokta bu mu?"

"Bu senin hatan," diyorum. "Onu bana zorlayan sendin."

"Kimseyi kedi yavrusu almaya zorlayamazsınız."

"Evet, var. Beni şirinliğin zirvesine bakmaya zorladınız ve sonra kayboldum."

"Yavruların en tatlısıydı."

"Benim için mükemmel o zaman," diyorum. "Kadınların en tatlısı olarak bilinir."

Kıkırdıyor. "Olmak istediğin zaman oluyorsun, biliyorsun. Sizi tanıyan insanlar bunu biliyor."

Kendime bir fincan çay koyuyorum. Bu benim dördüncü çayım ve pek de havamda değilim ama içimdeki girdabı dindirmek için bir şeyler yapmam gerekiyor.

"Soph," diyor. "Özür dilerim."

İçimi çektim. "Evet, ben de öyle."

"Olayın etrafındaki koşulları biliyor musunuz? Belki de açık bir evlilikleri vardı, bilirsiniz. Ganimet karısı ve kocası."

"Belki," diyorum ama sesim kendi kulaklarıma bile ikna olmamış gibi geliyor. "Ama öyle olsaydı bunu bana hemen söylerdi diye düşünüyorum."

"En azından aldatan o değildi," diyor. "Biliyorum, biliyorum, ama... bu da bir şeydir."

Omuz silkiyorum. Belki de öyledir, ama şu anda bunu düşünemiyorum. Hepsini. Beverly, Isaac ve Percy, hepsinin ait olduğu dünya, kendi çarpık kurallarıyla birlikte gelen dünya.

"Bir daha bu işe bulaşmamalıydım," diyorum. "Asıl hata bu ve sorumlusu da benim."

"Hayır. Sana bir ay önce oradan çıkmanı söylemiştim, hatırladın mı? Yani bu benim hatam. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Rose, kesinlikle olmaz."

"Evet, mea culpa. Şimdi her şeyi berbat etmiş gibi hissetmeyi bırak, çünkü . Cesurdun! Tekrar güvendin! Bir erkekle ilişki yaşadın ve kendini açtın ve bu harika bir şey."

Kaşığımı papatya fincanımın içinde evirip çeviriyorum. "Oldukça boş bir zafer gibi geliyor."

"Şu anda belki, ama birkaç hafta içinde değil. Sana söz veriyorum."

"Biliyor musun, belki de New York'tan ayrılmalıyım." Kısa bir duraklama oldu.

"Ayrılmak, terk etmek gibi mi?" "Evet."

"Tamam, şimdi endişelenmeye başlıyorum. Arabaya binip sürmeye başlayayım mı?"

"Hayır, aklım başımda. Belki de bir yılı aşkın süredir ilk kez." Başımı mutfak dolabına yaslayıp tavana bakıyorum. "Bir yıl boyunca bunun işe yaraması için uğraştım. Evliliğimin patlama bölgesinde geride kalan Sophia Bishop şeklindeki deliğe sığınmak için... ama bir türlü yerimi bulamıyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Exciteur'un Chicago'da büyük bir ofisi var. Belki işe yarayabilir." Çok sıcak çayımdan bir yudum alıyorum. Yanıyor. "New York ülkenin en büyük şehri ama hem bana hem de geçmişime yetecek kadar büyük görünmüyor. Sürekli onunla karşılaşıyorum."

"Sophia," diyor kız kardeşim. "Ondan kaçmak mı istiyorsun?"

İç çekiyorum. "Belki de. Daha önce bunu başaracağımdan çok emindim ama şimdi... Onunla birlikte çalışmayı hayal bile edemiyorum. Onunla aynı şehirde yaşamayı bile hayal edemiyorum."

Onunla aynı şehirde yaşama ve onunla aynı projelerde çalışma fikri acı verici derecede zalimce görünüyor. Sadece birkaç blok ötede.

"Belki de New Yorklu olmaya çalışmayı bırakmamın zamanı gelmiştir. Herkes vazgeçmenin daha iyi olduğu bir noktaya ulaşır, biliyor musun? Sanırım benimki geldi." Gözlerim yanıyor ve onları temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum. Ama işe yaramıyor.

Yüzünü görüyorum, sokak lambasının altında nasıl görüldüğünü. Sanki o taksiye binerek onu incitmişim gibi. Sanki o da kırılmıştı.

"Sophia," dedi kız kardeşim. "New York'u her zaman sevmişsindir. Yatak odanda şehrin silüetini gösteren bir posterin vardı, hatırlıyor musun? On yaşına bastığında babamın sana aldığı? Hep orada yaşamayı hayal ederdin. Okuldan sonra sen ve ben kanepeye uzanıp New York dizilerini tekrar izler, Miranda mı Samantha mı olduğumuzu konuşur ya da Joey ve Chandler'a gülerdik."

"Her gün," diye mırıldanıyorum.

"Bu benim için sadece bir eğlenceydi, ama sen bunu bir kılavuz olarak gördün. Hayatın boyunca bir New Yorklu olmak istedin!"

"Belki de yanlış rüyaydı," diyorum. "Belki de New York beni istemiyordur."

Homurdanıyor. "Saçmalık. Sürekli terfi ediyorsun, büyük paralar kazanıyorsun ve gerçekten hızlı yürüyorsun

Şimdi. Bak, bir hayalin artık sana göre olmadığına karar vermekte utanılacak bir şey yok. Ama korktuğun ya da incindiğin için bundan kaçmana izin vermeyi reddediyorum. Tıpkı Percy ya da bu yeni adam gibi senin de şehre sahip olmaya hakkın var."

"Isaac," diye fısıldıyorum.

"Evet, Isaac. Geçen yıl bir aksilik yaşadınız. Bu, buranın senin evin olmadığı anlamına gelmez. Chicago'da daha mı kolay olurdu? Kimseyi tanımadan, yolunuzu bilmeden?"

"Hayır, muhtemelen değil."

"demiyorum. Sadece... bunu neden yaptığını bil."

İç çekiyorum. "Lanet , sen ne zaman mantığın sesi oldun?"

Kıkırdıyor. "Biz gençken o ses sendin, bu yüzden iyiliğini geri ödemeliyim."

"Ama reşit olmadan içki içmek ya da saçınızı ağartmak çok daha kolaydı."

"Bu öyleydi, değildi. Bu mu?" Burada
soluk Feryat içinde arka planda.

"Kahretsin, Mia uyandı."

"Ona benden bir öpücük ver."

"Yapacağım," diyor. "Ve tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğümü unutma."

"Neymiş o?"

"Sen benim belalı ablamsın," diyor Rose, "ve aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, erkek olsan da olmasan da, New York'ta olsan da olmasan da."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı
süzülüyor. "Teşekkür ." "Her zaman,"
diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Büyük çay bardağımla kanepeye dönüyorum. Milo tek gözünü açıyor, bakışlarında kuşku var.

"Şimdi uzunca bir süre oturacağım," diyorum ve yatak olarak kullandığı yastığın yanına sokuluyorum. Parmaklarımı çizgili kürkünün üzerinde gezdiriyorum ve sıcak bedeninin mırlamaya başlamasını dinliyorum. New York'ta bir hayatım var. Sevdiğim bir işim ve her günü eğlenceli kılan çalışma arkadaşlarım var. Tek yapmam gereken

Verdiğinden fazlasını alan erkeklerden uzak durduğumdan eminim.

"İyi ki sen varsın," diye mırıldanıyorum Milo'ya ve başparmağımı kulaklarının arasındaki yumuşak tüylerin üzerinde gezdiriyorum. "İhtiyacım olan tek erkek sensin."

Isaac'ın ilk çağrısını duymazdan geldim.

O meşum partiden iki gün sonraydı ve ben ne konuşmak ne de başka bir bahane duymak istiyordum. Bir sonraki arama iki gün sonra bir mesajla birlikte geldi. Hadi arayı . Lütfen Sophia.

Bunu yapmakta bir miktar sağduyu görüyorum. Onunla değil de ikinci adamıyla konuşacak olsam bile birlikte çalışacağız.

Hadi yürüyüşe çıkalım, mesaj attım. Kelimeleri yazarken ellerim titriyor. Zihnimde onu görüyorum, Beverly'yi görüyorum, kocasının yanında durduğunu görüyorum. Ve Isaac'ın söylediği sözleri duyuyorum. Sophia, özür dilerim. Çünkü bu farkındalığın ne kadar zarar vereceğini biliyordu.

Belki de bu yüzden bu konuda sessiz kalmıştı.

Tüylerimi diken diken eden bir şüphe. Isaac uzun süredir bekârdı. Ondan önce, itiraf etmek gerekirse, kısmen stratejik nedenlerle çıktığı bir kadınla nişanlıydı.

Oteli ve aileyi ilerletmek için.

Yani bir eş arayışında olduğunu çoktan kanıtladı. Belki de kocalarının sosyal uzvu olarak hizmet eden annesi ya da büyükannesi gibi birini istiyordur. Sosyal çevredeki yerlerini ilerletmelerine ve bir sonraki nesli üretmelerine yardımcı olabilecek birini.

Isaac önce beni çalışırken görmüş, otel hakkındaki düşüncelerim konusunda bana meydan okumuştı. Beni ailesiyle tanıştırdı.

ve sahte randevularımızın kisvesi altında toplum içinde nasıl davrandığımı gördüm.

Hepsi aramızda gerçekten bir şey olmadan önceydi.

Adam parlak bir stratejist. Rotasını ustalıkla düzeltiyor, olayları beş adım ileriden değerlendiriyor ve bu becerisini şirketi eşi benzeri görülmemiş yüksekliklere çıkarmak için kullanıyor.

Ve şirketi büyütme hedefini hiçbir zaman gizlemedi. Ailesinin ve şirketinin gücü onun gözünde bir ve aynıdır.

Belki de en başından beri değerlendirildim. Potansiyel bir ortak olarak değerlendirildim, performansına ve güçlü yönlerime göre yargılandım.

Belki de tamamen başka bir proje için sunum yapıyordum ve bunun farkında bile değildim.

Sonunda nehir kenarında buluştuk. Yürümek için uzun bir kaldırım var ve ben Central Park'ta yürümek istemiyorum. Otele, Yukarı Doğu Yakası'na ya da bir zamanlar her gün yürüdüğüm tanıdık yollara yakın olmak istemiyorum.

Vardığımda Isaac çoktan oradaydı. Sırtını suya vermiş ayakta duruyor, siyah saçları rüzgârla savruluyor. Kendi paltomu vücuduma daha sıkı sarıyorum. Onu görmek bir rahatlama, açık bir yaraya merhem gibi ve sonra acıtıyor. Çünkü onunla daha fazla rahatlayamayacağım.

"Sophia," diyor, sesi temkinli. "Sen geldin."

Ellerimi ceplerime soktum. "Evet."

"Teşekkür ederim."

Tekrar başımı sallıyorum. Birbirimize rahat adımlarla yaklaşarak kuzeye doğru yürümeye başlıyoruz.

"Şirketinizin sözleşmeyi imzaladığını gördüm," diyorum. "Winter Corp ve Exciteur artık resmi olarak birlikte iş yapıyor."

"Evet," diyor. "Daha önce söylediklerim geçerli. Andrew projeyi bizim tarafımızdan yönetecek ve sizin tek sözleşme kaynağınız olacak."

"Teşekkürler," dedim. Bunun bir yedek plan olarak düşünülmüş olması komikti ama hemen ihtiyacımız olmuştu.

"Sophia," diyor. "Geçen hafta sonu için özür dilerim." "Orada olduğu için mi? Yoksa olanlar için mi?"

"Senden sonsuza dek saklamayı planladığım bir şey değildi," diyor. "Ama şunu bilmeni isterim ki ben hiç kimseye sadakatsizlik yapmadım. Bir kez bile."

"Tebrikler," diyorum. Ses tonum asitli geliyor ve bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum ve midemdeki acı verici gergin düğümünden nefret ediyorum.

"Bu gurur bir şey değil, hatta gerçekleşirken bile gurur duymuyordum."

"O zaman neden yaptın?"

Isaac uzun bir süre sessiz kalır. "Cordelia'dan sonraydı. O beni aldatmıştı ve ben de ilişkiler konusunda nihilisttim. Kimse için değil ama en azından benim için işe yaramıyorlarmış gibi görünüyordu. Kendi inancımı doğrulayan bir şey yapmak... rahatlatıcıydı, sanırım."

"Yine de yanlıştı."

"Tabii ki öyleydi," diyor. "Aralarındaki kaba anlaşmaya rağmen kocasıyla mutsuz, biliyorsunuz. Adam daha genç bir eşe, kadın da güven ve istikrara sahip ama bu iyi bir evlilik değil. Beverly ve ben mi? Birbirimizi eğlendiriyorduk. O zamanlar ben de bunun arkadaşlık olduğunu sanıyordum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Mantıklı sözcükler savunmamın siperine çarpıyor. Bir daha olmaz. Bir daha asla. "Kocası biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diyor. "Hiç sormadım. Ama Sophia, bu geçmişte kaldı. Neredeyse bir yıldır onunla birlikte değilim. Bitti ve hayatımın o kısmı sona erdi."

Başımı sallıyorum. Tıpkı Percy gibi, sanırım. Hepsi öyle. "Hiçbir şey gerçekten geçmişte kalmaz."

"Hayır, sanırım değil," diyor ve sesinde sert bir nota var.

"Bu ne anlama geliyor?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. hakkında , hakkında , kendim hakkında , geçmişim hakkında istediğiniz her soruyu yanıtlayacağım."

ilişkiler."

"Hayır," dedim. "Gerek yok."

"Yok mu?"

"Bu iyi bir fikir değil zaten. Sen ve ben. Bu."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü bir eş istiyorsun, düzgün bir eş ve ben öyle olamam."

Sesi monotonlaşıyor. "Ne demek istiyorsun, bir eş mi?"

"Evet, ailen gibi bir evlilik istiyorsun..."

söyle. "Arkadaşlarınız, aileniz ve tüm sosyal grubunuz gibi. Tıpkı Percy'nin yapmamızı istediği gibi bir evlilik ama ben yapamadım. Bunu denedim ve bir daha yapamam, bir daha yapmayacağım. İşimden vazgeçmeyeceğim ve ben-"

Isaac bana bakıyor. "Evlilik hakkında ne zaman konuştuk?"

Başımı tekrar sallıyorum. Sözlerimde, duyguların boşaltılmasında manik bir nitelik var. "İşimi gerçekten seviyorum."

"Bunu biliyorum," diyor. "Kahretsin, sence de öyle değil mi-" "Öyle diyorsun ama gerçekten ciddi olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

Öyle mi? Winter Corporation için çalışmaya gelmeyeceğim. Bir ödül eşi olmayacağım, olamam ve tekrar kayıncı baskısıyla ve sana sıcak yemekler pişiremediğim için yavaş yavaş bana kızmanla ve sonra seni tekrar onunla ya da başka biriyle bulmanla uğraşmayacağım, çünkü evliliğin sadece bir sözleşme olduğunu düşünüyorsun, bir-"

"Sophia," diyor. Sesi sertti. "Bütün bunlar da ne böyle?"

"Bu bizim geleceğimiz," diyorum, "ve ben bunu istemiyorum. En iyisi bu."

"Bu bizim geleceğimiz olmaz."

"Evet, olur. Biliyorum," diyorum ama bana inanmadığını görebiliyorum. Benim görebildiğimi o neden bu kadar net göremiyor?

Ağzı gerilir. "Yani pes mi edeceksin?"

Bize mi?"

"Biz hiçbir zaman biz olmadık," diyorum ona, adımlarım hızlanarak. Numara yaparak başlamıştık, sonra günden güne ilerledik. Yavaş ilerleyen bir şey ve suları test eden bir şey. Sular test edildi ve köpekbalığı istilasına uğradı.

"O zaman biz neydik?" diye soruyor.

"Birlikte çalışırken bir yandan da eğlenceli bir şey." "Ben bizi öyle görmedim" diyor. "Bir kere bile."

Annesinin partisini ve ikimizin çocuk sahibi olmasıyla ilgili yorumu düşünüyorum. Kendimi annesini yatıştırmaya çalışırken görüyorum ve etrafımda bir kafesin sesi çınlıyor. "Bu iyi bir fikir değil," diyorum.

Sesi daha önce hiç duymadığım soğuk. "Anlıyorum. Bunun sebebi Percy."

"Ne? Onun bununla bir ilgisi yok."

"Ama seviyor, değil mi? Çünkü sen hala ona aşıksın."

Isaac'e bakmak için döndüm. "Ne?"

"Onunla her karşılaştığımızda verdiğiniz tepkiler bana ipucu verdi. Ama ummuştum ki..." Başını iki yana sallar. "Demek öyle. Hâlâ ona aşıksın ve şimdi de yıllar önce yaptığım hatayı iyi ve yeni bir şeyden kaçmak için kullanıyorsun."

"Hayal görüyorsun," diyorum. "Aklını kaçırmışsın."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım sonunda her şeyi ilk kez net bir şekilde görüyorum."

"O zaman gözlerini kontrol ettirmen gerek," diyorum. Paltomun altında kanım kaynıyor. Kaçmak ve onunla dövüşmek istiyorum.

Ama sonra Isaac'ın gözleri büyür. Kahretsin. Kardeşi.

"demek istemedim," diyorum.

"Biliyorum," diyor Isaac ama sesi sert. "Keşke Percy'yi untabilsen. Keşke sonunda onun gitmesine izin verebilseydin."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Evet. Percy'nin bununla ilgisi olan tek şey, senin de benim gibi

onu."

"Ben onun gibi değilim," diyor Isaac. "Ve beni onunla kıyaslamandan bıktım usandım."

"Ben-"

"Evet, öylesiniz ve tanıştığımızdan beri de öylesiniz."

"Doğru, o zaman, öyle görünüyor."

Başını iki yana sallar. "O adamdan nefret ediyorum. Seninle evlenmiş olmasından nefret ediyorum, seni incitmiş olmasından nefret ediyorum ve hâlâ hayatına giriyor olmasından da nefret ediyorum."

Dönüyorum ve yürüyorum, adımlarım ayaklarımın altındaki betonda yankılanıyor. Daha hızlı ve daha hızlı yürüyorum, sanki ondan kaçabilirmişim gibi. Ya da belki de kendimden kaçmaya çalışıyorum.

Kolayca ayak uyduruyor. "Sakın bunu iyi bir şeyden kaçmak için bahane olarak kullanmaya kalkma."

Başımı sallıyorum. Kelimeler oluşmuyor, oluşamıyor, yoksa gözlerimin arkasındaki sıcaklık taşacak. Yavaş yavaş biriken kızgınlığı, talepleri, arzuları görmek çok kolay. Onun istediği gibi bir eş olabilmek için yavaş yavaş başka biri olmam gerektiğini.

Bunu yapamayacağım. Ve bir kez daha başarısız olmayı, gözlerindeki sevginin solduğunu görmeyi reddediyorum.

"Sophia," diyor. "Kahretsin, dur artık."

"Beni arama," diyorum, adımlarım hızlanıyor. "Hoşça kal, Isaac."

Beni takip etmeyi bıraktı.

ISAAC

Andrew kağıtlarını karıştırıyor. Masamın karşısında oturuyor, canlı bir yetkinlik yayılıyor. "Bir bakayım..." mırıldanıyor ve bir cilt çıkarıyor. "İşte burada. Exciteur'dan son not geldi. Başlamamızı önerdikleri şehirlerin listesini her biri hakkında daha fazla bilgi içerecek şekilde düzenlemişler ve saygın aracı kurumların iletişim bilgilerini eklemişler."

Bana uzattığı listeyi taradım. San Francisco, Portland, Atlanta, Dallas. "Harika. Bu şehirlerdeki otel piyasası hakkında kısa bir şirket içi analiz yapın ve ardından mülk aramaya başlayın. Her biri için bir maliyet analizi yapılmasını istiyorum."

"Olur," diyor Andrew. "Bugünkü toplantımızda Bayan Bishop'ın aklına bir fikir daha geldi. WH otellerindeki müşteriler için kendi kurum içi ödül sistemimizi oluşturmamızı önerdi. Her konaklamada puan toplayacaklar, bu da ücretsiz bir geceye katkıda bulunacak ve aynı zamanda onları burada bir hafta sonu konaklama kazanma yarışına sokacak. Winter New York'ta."

Sık seyahat edenleri bizimle rezervasyon yapmaya teşvik etmek iyi bir fikir. "Bunu o önerdi, değil mi?"

"Evet," diyor Andrew kıkırdayarak. "Görünüşe göre o da aklından uydurmuş. İşte, bunlar Exciteur'ün bizim adımıza temasa geçtiği mimarlık firmaları. Hepsi daha önce otellerle çalışmış."

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve listeyi gözden geçiriyorum. Andrew içinde harika. Bu sistem şüphesiz bana zaman kazandırıyor.

Ama bunu bana Sophia'nın değil de onun söylemesi acı verici. Oraya koyduğum bir ihtimal, bir arıza emniyeti, aslında ihtiyacımız olan bir şey. Ve şimdi onunla haftalık olarak konuşma şansı bulduğum için Andrew'dan biraz nefret ediyorum.

Beni bilgilendirmeyi bitirdikten sonra kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Moralim bozuluyor. Belki de ilişkiler böyle gidiyordur. Her zaman bu noktaya gelirler, acı bir sona, keskin sözlere ve daha da keskin duygulara.

Beverly'yle yaşadığım şey boş, ara sıra olan bir arkadaşlıktı. Harekete geçmiştik ama içi boştu, gerçeğin bir maskaralığıydı. O zamanlar istediğim tam olarak buydu. Cordelia'dan sonra, ilişkiler acıdan başka bir şey değilmiş gibi görüldüğünde arzuladığım şey buydu. Beverly benden hiçbir şey beklememişti, ben de ondan hiçbir şey beklememiştim ve bundan acı duyacak bir şey yoktu.

Bu yüzden yaklaşık bir yıl önce ara sıra yaptığım kaçamaklara son vermiştim. Bir zamanlar rahatlatıcı gelen kofluk, her geçen ay daha da ağırlaşmaya başlamıştı. Ama hiç acıtmamıştı.

Sophia ve benim yaşadığımız? Bu tam tersiydi, potansiyel acı her köşede gizleniyordu, ama sadece yıllardır deneyimlemediğim bir şekilde gerçek olduğu için.

Ve şimdi onu kaybettim.

Tanıdığım en iyi kadın ve elime geçen en iyi fırsat. İkisi de bir anda gitti.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Doğu Nehri'nin kıyısında dururken onu yalnız bırakmamı söylemesinin üzerinden yedi uzun gün geçmişti. Ağlamak üzereydi. Sesinde duymuştum ama görmemi istememişti. Onun yerine kaçmıştı.

Otellerin canı cehenneme, projenin canı cehenneme ve en önemlisi Percival Browne'un canı cehenneme, çünkü onun sevgisini kazandı ve sonra onu onurlandırmak yerine kötüye kullandı. Tanıdığım en inanılmaz kadını ilişkilerin ona göre olmadığına inandırdığı için. Ama en önemlisi? Tüm bunlardan sonra hala onun sevgisine sahip olduğu için onu sikeyim.

Masamın üzerine yayılmış kâğıtlara bakıyorum. Franchise için planlar, isimler ve sözleşmeler, hepsi o ve ekibi tarafından hazırlanmış. Hepsinin üzerinde onun damgası var.

Bir eş istiyorsun ve ben bunu yapamam, demişti. Bu sözler geçen hafta boyunca aklımdan çıkmadı. Gerçekten ne istediğim ve neden istediğim konusunda daha açık olmalıydım. Onu ileride bana verebilecekleri için değil, olduğu kişi olduğu için önemsemişimi söylemeliydim.

Kapım çalındı. "Girin!"

Bu Anthony. Yanında rehber köpeği Abel yürüyor. "Merhaba," diyor. "Birkaç dakika erken geldim."

"Sorun değil. Oturun," diyorum. Küçük kardeşimle iş konuşmak kafamı dağıtmama yardımcı olacak.

Gözlerini kısar. "Vurulmuş gibi görüldüğünü ben bile görebiliyorum.

Uyuyor muydun?" "Pek iyi değil."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Andrew'un az önce bıraktığı sandalyeye çöküyor ve uzun bacaklarını uzatıyor. Abel, efendisinin güvende ve sağlam olduğunu görünce beni selamlamak için masanın etrafına geliyor.

Elimi yumuşak başının üzerinde gezdiriyorum. "Merhaba, sen."

Abel kuyruğunu usulca sallıyor ve sonra Anthony'nin yanına uzanıyor, her zaman sadık, her zaman vefalı.

"Sorun nedir?"

"Sophia ve ben ayrıldık."

Kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet.

Teşekkürler."

"Nasıl olur?"

"Pek çok şey." Başımı sallıyorum ve masamdan geriye doğru iterek bacaklarıma esneme payı bırakıyorum. "Bitti ve bitmemesini tercih ederdim ama bu benim kararım değildi. Beverly ile olan ilişkiyi öğrendi ve kötü tepki verdi."

"Oh," diyor. "Biliyor musun, Paul'ün küçük kardeşiyle birlikte olduğunu duydum. Şu anda adını hatırlayamıyorum ama Londra'dan yeni dönen bankacıyı tanıyor musun?"

"Logan," diyorum kuru bir sesle. "Bu beni şaşırtmazdı. Beverly ile yatmak o zamanlar bir şey ifade etmiyordu ama Sophia öyle görmüyor. Ve... Hala eski kocasına aşık olduğuna eminim."

"Kahretsin," diyor Anthony. "Bunun üstesinden gelmek zor."

"Evet."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama sinyalleri aldım."

"Hmm," diyor. "Bak, ben kadınlar konusunda uzman değilim." Bu beni güldürdü. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

Kardeşim bunu görmezden geliyor. "Ama şunu biliyorum ki, on kişiden dokuzunun ne düşündüğünü ya da hissettiğini varsaydığınızda? Yanlış varsayarsınız."

"Bir kez evleniyorsun ve birdenbire bilgelik dolu mu oluyorsun?" diyorum.

Parmağını kaldırdı. "Evli olman flört oyununu kazandığın anlamına geliyor, yani yerinde olsam kendimi dinlerdim."

İç çekiyorum. "Doğru. Tamam. Yani varsaymamalıyım."

"Hayır, yapmamalısın. Aslında ne dedi? Beverly'yi ne zaman öğrendi ve ilişkiyi ne zaman bitirmek istedi?"

Dirseklerimi masaya dayadım. "Bu yeniden yaşamak istediğim bir konuşma değil."

"Hadi," diyor Anthony. "Sen gelene kadar öğle yemeği için ayrılmayacağız."

"Sen gerçek bir tehditsin."

"Ve sen oyalıyorsun."

İç çekiyorum, ama pes ediyorum ve ona söylediklerinin hızlı bir özetini yapıyorum. Hatta o kelimeleri tekrarlardım. Senin karın olamam.

İşim bittiğinde, Anthony onu aylardır görmediğim kadar düşünceli görünüyordu.

"Yani?" Ben de diyorum ki. "Bu konuda ne düşünüyorsun, ey kadınlara fısıldayan?"

"Bana ilk evliliğini tekrarlamaktan korkuyormuş gibi geliyor. İlk evliliği pek de iyi geçmemiş olmalı," diyor ve başını sallıyor. "Percy'yi okuldan hatırlıyorum."

"Aynı sınıftaydınız, değil mi?"

"Evet. Ailesinin onu çok zorladığı hissine kapılmışımdır hep. Büyüdü diye durduklarını düşünemiyorum. Ayrıca," diyor Anthony omuz silkerek, "bana her zaman çok fazla eğlenceye düşkün bir adam gibi gelmiştir."

İç çektim. "Ben de ona benimle birlikte olmanın o lanet olası pislikle yeniden birlikte olmak gibi olacağını hissettirdim."

"Belki," diyor, "ama bu kadar net olduğundan şüpheliyim. Çok derinden incindi ve şimdi kendini tekrar incinmeye açık hale getirmekten korkuyor. Beverly'yle olan küçük kaçamağınızı öğrenmek bu korkuyu on katına çıkardı. Yazdan önce bile bunu anlayabilirdim!"

Teşhisi hakkında açık konuşmadan ve karısıyla tanışmadan önceki halini hatırlayarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır, gerçekten yapabileceğini sanmıyorum."

Bir el sallıyor. "Ne olursa olsun, senin için ilerlemenin yolu basit dostum."

"Basit mi?"

"Evet. Sadece eski evliliği gibi bir şey beklemediğinizi ona açıkça ifade etmelisiniz. Korkularını anladığınızı, onları dinleyeceğinize ve ciddiye alacağınıza söz verin. Ve işler zorlaşıyor diye pes etmeyeceğinizi."

"Siktir," dedim. "Sen gerçekten de bir uzmansın." Sırıttırıyor, kısa ve geniş. "Evet."

"Peki bunu ona nasıl söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum. Erkekler işleri berbat ettiklerinde genellikle ne yaparlar? İçten bir mektup mu kaleme alırlar, yoksa bir uçakla gökyüzüne adını mı yazarlar?"

"Birbirine çok benzeyen iki seçenek," diyorum kuru bir sesle.

"Summer'la işleri berbat ettiğimde, gidip onunla konuştum. Yazmaya gerek yoktu."

"Bunu denedim," diyorum.

"Öyleyse tekrar dene," diyor. "Özlem duyan bir adam gibi görünüyorsun."

"Özlem duymuyorum."

"Evet, öylesiniz, çünkü aynada kendi yüzümde de aynı ifadeyi gördüm."

Derin bir nefes alıyorum. Her konuda haklı ve belki de bahsetmeyecek kadar nazık olduğu birkaç konu daha var.

"Sanırım otelden taşınacağım," diyorum. "Ne?

Ciddi misin?"

"Evet. Sophia'ya burayı göstermek bana şunu düşündürdü... Burası aslında bir ev değil, değil mi? Bu bir anıt, bir müze ve önemli. Ama buradaki odalar aileye ait. Benim değil. Uzun süre bunun bir önemi yoktu ama sanırım artık var. Sanırım önemli olmasını istiyorum."

Anthony'nin ağzı yavaş bir gülümsemeyle genişler. "Evet. Bu yüzden ben de her zaman otel dışında bir hayatım olmasını istemişimdir."

"Biliyorum," diyorum. "Bu bazen sana kızdığım bir şey. Kendi yoluna gittiğin ve beni yürümemiz gereken yolda yalnız bıraktığın için."

Anthony sessiz. Eli Abel'ın kürkünün üzerinde duruyor, yavaş hareketlerle ileri geri hareket ediyor. "Yaptığını biliyordum," diyor. "Bazen. Ama seni de tanıyorum ve pozisyonun için sana meydan okumaya çalışsaydım kafamı koparırdın."

Kıkırdıyorum. "Evet. Muhtemelen."

"Senin olduğun bir şey varsa," diyor, "o da acı verici, iğrenç, tek başına ısrarcı olmaktır. Şimdi, en çok ihtiyacın olduğu anda bunu yapmayı bırakma."

I bak aşığı at benim el, dinleniyor atop
bir . Exciteur'dan gelen belgeler. Ondan.
"Haklısın."

OceanofPDF.com

SOPHIA

Yatağımda dönüyorum ve yastığımı kabartıyorum. Bir kez ters çevirip, sonra da ters yönde katlayarak rahatlamaya çalışıyorum. Işıkları kapattığımdan beri bir saat geçti ve uyku hâlâ görünürde yok. Winters'ın sonbahar balosunun olduğu gecedен beri bunun bir sorun olması ne tuhaf.

Bedenim yorgun olabilir ama zihnim değil. Dönüyor. Daha önce Jenna ve Toby'yle içtiğim içkilerden aldığım hoş şarap vızıltısı kayboldu ve beni acı verici bir açık kafalılıkla baş başa bıraktı.

Onlara artık Isaac Winter'la çıkmadığımı söyledim. Ortak bir karara vardık, demiştim. Profesyonel kalmak en iyisi.

Jenna kaşlarını çatmıştı. İçkilerimizden sonraki randevusuna hazırlanmak için uğurlu rengi olan sarı bir bluz giymişti. "Oh," demişti.

"Doğru kararı vermediğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi ve yanındaki Toby'ye baktı. "Belki biliyordun. Ama ben bunu destekliyordum."

Şarabımdan bir yudum daha aldım ve rahat davrandım. "Öyle miydin?"

"Evet. Aslında onun yüzünden değil, çünkü onu tanımıyorum."

"Çok yakışıklı olduğunu biliyoruz," Toby. "Yani, bu onun lehine oldukça önemli bir nokta."

Jenna güldü. "Evet, kesinlikle. Onda o mesafeli ateşlilik var, biliyor musun?"

"Aynen öyle," diye kabul etmişti.

Jenna bana döndü. "Ama demek istediğim, senin yüzünden bunu destekliyordum. Bence yeniden çıkmaya başlamanız harika bir şey."

Toby sırtarak, "Biz sadece Sophia'ya bir şeyler veren bir ekibiz," dedi. "O bir amaç için bir araçtı."

Gözlerimi devirmiştim. "Tanrım, ."

"Her neyse, bittiyse bitmiştir." Jenna kadeh kaldırmak için şarap kadehini kaldırdı. "İşte ileriye ve yukarıya doğru ilerlemeye. Hey, benim kullandığım uygulamayı bile indirebilirsin. Flört arkadaşı olabiliriz!"

Bundan sıyrılmayı başarmıştım. Ama her şey hakkında, sadece geçip gitmek istediğim bir şey hakkındaki coşkuları derimin altına girmişti.

Yatakta tekrar döndüm.

Belki de her gün onun adını görmek zorunda olmasaydım unutmak daha kolay olurdu. Kış, belgelerimde ve proje klasörlerimde yazıyor. Kış, kış, kış.

En sevdiğim mevsim bile değil.

Lanet olsun ona. Lanet olsun bana. Her şey olup bittiği ve beni hatırasıyla baş başa bıraktığı, tatlılığının tadını çıkaramadığım için hepsine lanet olsun. Her gün onunla konuşmak istediğim bir şey oluyor. İş, tenis, hayat, şehir.

Isaac'ten önce iyidim.

Harika değildi belki ama iyiydi. Hayat tahmin edilebilir ve monotondur. Ama şimdi o öldüğüne göre, küçük bir kasabada esen bir fırtına gibi, her şey yerli yerinde değilmiş gibi geliyor. Önceden sadece hiçlik varken şimdi bir yokluk, bir eksiklik var.

Sırt üstü dönüyorum ve tavana bakıyorum. Keşke onu evime hiç davet etmeseydim ve bu yatakta uyumasına asla izin vermeseydim. Belki o zaman yokluğunu bu kadar güçlü hissetmezdim.

Zilim alıyor. Yüksek, delici ses beni sarsarak oturmamı sağladı. Sonra tekrar geliyor, oturma odamdan yüksek sesle vızıldıyor.

Alt kattan biri arıyor.

Milo yatakta yanımda kırgın bir şekilde miyavlıyor. Kalkışımı izlerken gözleri neredeyse karanlıkta parlıyor.

"Orada kal," diye mırıldanıyorum. Gereksiz yere, çünkü hareket etmeye hiç niyeti yok. Yüzünü ön patilerinin arasına sıkıştırıyor ve gözlerini kapatıyor.

Ön kapımın yanındaki dahili telefona doğru yürüyorum ve ahize düğmesine basıyorum. "Alo?"

"Soph?" diyor bir ses. "Sen misin?"

Beklentim kızgınlığa dönüştü. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Soph, lütfen," dedi eski kocam. "Sadece seninle konuşmak istiyorum. Seninle konuşmak zorundayım."

"Hayır, yok."

"Evet. Lütfen aşığı gelin," diyor, sesi sessiz dairemde çok yüksek. "Benimle lobide buluş."

"buradan, Percy."

"Yapmayacağım!" diyor. "Sabaha kadar burada kalacağım, sen işe gitmek zorundayım."

Kahretsin. Ahizeye tekrar basıyorum. "Tamam, ama içeri girmiyorsun ve buraya hangi aptalca şey için geldiysen onu söylediğin anda gidiyorsun."

"Güzел, Soph. Kulağa hoş geliyor." Sözlerinin kenarları bulanık.

Yatak odama girip üzerime bir eşofman geçiriyorum. Sonra ayaklarıma yıpranmış bir çift mokesen ayakkabı geçiriyor ve üzerime uyumsuz kıyafetimin çoğunu gizleyen bir palto geçiriyorum. Kızgınlık göğümde bir alev gibi yanıyor.

Yeni evime bir kez bile gelmedi.

Elbette, adresi biliyor olmalı, çünkü taşıma şirketi ortak dairemizdeki tüm eşyalarımı toplayıp doğruca buraya getirdi. Ama bu neredeyse bir yıl önceydi.

Şimdi. Başlangıçta durmaksızın aramış, mesaj atmış ve e-posta göndermiş olsa da buraya hiç gelmedi.

Aşağıya indim. Percy binamın ön kapısında duruyordu. Takım elbise ceketinin düğmeleri açıktı, gömleğinin ilk üç düğmesi de öyle. Saçları dağınık görünüyor.

"Soph!" diyor.

Ön kapıyı açtım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüşür. "Özür dilerim, çok özür dilerim. İstemediğini biliyorum... Sadece seni görmem gerekiyordu."

"İşte buradayım," diyorum.

"Harika görünüyorsun," diyor. "Bu gece çocuklarla dışarıdaydım ama... düşünmeden edemedim. Bilmek zorundaydım, o yüzden buraya geldim. Neden Soph?"

"Neden ne?"

"Neden benden boşanmak zorundaydın?" Sanki yaralanmış gibi elini göğsüne götürüyor. "Neden her şeyi bir kenara attın, hepsini? Seni, beni, evimizi... geleceğimizi."

"Ciddi olamazsın." "Soph, ben her zaman ciddiylimdir."

"Hiç ciddi değilsin," diyorum. "Eğer buraya sarhoş gelmenin tek ve aptalca nedeni buysa, o zaman gitmeni istiyorum."

"Lütfen, lütfen, sadece... anlat bana. Açıkla bana. Anlayamıyorum. Hiçbir zaman anlayamadım."

"Sen," diyorum, her hecesini vurgulayarak, "bir ilişki yaşadın.

Aylarca. İkimizin de tanıdığı bir kadınla."

Başını iki yana sallar. "Biliyorum ve bu benim hatamdı. Ve bunun için üzgündüm. Bunu sana defalarca söyledim. Neden beni affedemedin? Lütfen Soph... Mutlu değilim."

"Bu artık benim sorunum değil."

Sözlerimi duymamış gibi iç geçiriyor. Ya da belki de onları görmezden geliyor. Bu konuda genellikle iyiydi. "Scarlett'le mutlu değilim. istiyor, istiyor, istiyor. Onu bir yerlere götürmemi istiyor.

Evlenmemiz için. Mutlu değilim... Ama Soph, seninle mutluydum. Çok zekisin, benimle dalga geçmekte çok iyisin ve sen... Tanrım, sen de çok güzelsin. Çok güzelsin."

"Şimdiye kadar peşinden koştuğun tek şey mutluluk," diyorum, "ve sadece kısa vadeli olanı. Bütün hayatın bu!"

"Haklısın," diyor başını hızla sallayarak. "Sen her zaman haklıydı."

"Sana gelince, çok az çok geç oldu." "Seni geri istiyorum. Tekrar biz olmak istiyorum."

"Bizi kırdın," diyorum ve ciddiyim. Kelimeler bir tırpan gibi yüksek binamın sessiz, mütevazı lobisine düşüyor.

Onun bu işten ve hayatımdan çıkmasını istiyorum.

İç çekiyor. "Biliyorum ama özür dilerim. Soph, özür dilerim. Bunun bir anlamı olmalı. Elimde olsa hepsini geri alırdım."

Sesim sertleşiyor. "Hayır, öyle değil. Bir yıl oldu ve sen başka bir kadından bebek sahibi oluyorsun. Ve ben çoktan hayatıma devam ettim."

Derin bir nefes alır. Ve sonra bir tane daha. "Evet, o adamla. Seni onunla görmek beni incitti. mu söylememi istiyorsun? Haftalardır oynadığımız oyun bu mu?"

Kelimeler içimdeki havayı alıp götürüyor. Belki de bir zamanlar söylemesini istediğim şey buydu. Ama şimdi değil. Isaac ve ben küçük bir intikamdan çok daha fazlasıyla olmaz.

"Bir şey söylemeni istemiyorum. Tek istediğim gitmen."

"Az önce beni kullandın mı?" Gözleri buğulu bir parıltıya sahip. "Seni sosyeteye tanıştırmamı mı istedin? Kahretsin, hepsi bu, değil mi? Ben bir basamaktım. Sen sadece daha büyük ve daha parlak olanı istedin ve elde ettin. Annem bir keresinde beni uyarmıştı," diyor ve parmağıyla beni işaret ediyor, "senin bir servet avcısı olduğunu söylemişti. Sende bunu görebiliyordu."

"Siktir git," dedim.

Yarım bir kahkaha atıyor. Geniş alanda yanlış çınlıyor. "bu. Bu yüzden onu istiyorsun, her şeye kadir, onun-

lanet olası şehrin kralı, lanet olası yüksek atlı Winter."

Öfke içimde havai fişek gibi parlıyor. "Bana bunu söylemen beni hiç tanımadığını kanıtlıyor. Ne var biliyor musun? Bu sadece bir şeyi kanıtlıyor, seninle evlenmenin hayatımın en büyük hatası olduğunu."

Yüzü beyazlaşır. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Beni aldattın. Kariyerimi sürekli aşağıladın. Bizim dışımızda kendi hayatımı istediğim için kendimi kötü bir eş gibi hissettirdin. Annene karşı beni bir kez bile savunmadın. Beni gerçekte olduğum gibi istemedin" diyorum. "Birlikte yeni bir hayat inşa etmek yerine senin hayatına bir yapboz parçası gibi uymamı istedin."

"Ne," diyor Percy, sesi zehirli, "sanki o çok mükemmelmış gibi?"

"Öyle biri değil. Ama asla gece yarısı, zil zurna sarhoş bir halde evime gelip beni servet avcısı olmakla suçlamaz."

Percy ellerini kaldırıyor, sanki bu çok fazlaymış gibi. Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi. "Sana bir hayat verdim. Sana her şeyi verdim."

"Sevgi dolu ve sadık bir koca dışında," diyorum. "Destek ve arkadaşlık dışında. Biliyor musun, Scarlett'le yatağa girmenin yolunu bulduğuna sevindim ve bunu gördüğüme de sevindim. Çünkü sen ve ben zaten uzun süre birlikte olamazdık... ve hayatımın daha fazlasını senin için harcamadığıma çok memnunum."

Göğsü inip kalkıyor. "Soph," diyor. "Kahretsin, haklısın. Çok haklısın ve ben üzgünüm. Üzgünüm ve perişan haldeyim."

"Biliyorum. Ama bu yeterli değil. Bana bir şey söyleyebilir misin?"

Gerçekten

mi?"

Başını

sallıyor.

"Sadece Scarlett değildi ama. Öyle miydi?"

Percy farlara yakalanmış bir av gibi kıpırdamadan dönüyor. Yarı açık dudaklarından cevap gelmiyor. Ama cevap sarhoş gözlerinde, ona ihanet ediyor.

Başkaları da vardı.

"Evet," diyorum usulca, "anladım. Güle güle, Percy."

"Bekle." Bileğimi kavramak için uzandı ama bileğimi onun ulaşamayacağı bir yere çektim. "Soph, lanet olsun, bekle... Her şey yanlış gitti."

"Evet," dedim. "Öyle oldu. Baba olacaksın, Perce. Her zaman bunu istediğini söyledin. O yüzden buna, çocuğuna odaklan. O küçük bebek için olabileceğin en iyi baba ol ve yeni bir başlangıç yap. Ve bir daha kapıma bu şekilde sarhoş gelersen polisi ararım."

Derin bir nefes alıyor ve zihninin parçalanmış, sarhoş bölümlerini tekrar bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyorum. "Evet. Evet. Evet... Haklısın."

"Şimdi git. Lütfen."

Ön kapıya yöneliyor. Ama elini kapının üzerine koyarak duraklar. "Özür dilerim," der.

Bunu kastettiğini biliyorum, ama önemli olması için yeterli değil. "Güle güle," diyorum.

Ve bu ikimiz için de yeterli.

Kapı arkasından kilitleniyor ve ben olduğum yerde kalıp onun binamdan uzaklaşmasını izliyorum. Bir taksiye bindi ve geçmişimi alıp götürerek uzaklaştı. Bu şehre uyum sağlamak için ona hiç ihtiyacım olmamıştı. Burası benim evim ve tek başıma kendimin yaptım. New York'la olan ilişkim evliliğimden bile daha güçlü.

Isaac bir konuda yanılmıştı. Percy'ye hâlâ aşık değilim. İllüzyonu gördüğümde, Peter Pan cazibesi kaybolduğunda ve onun yerine sadece olgunlaşmamışlık ve sıradan zalimlik bulduğumda aşk kurumuştı.

Ama Isaac yine de haklıydı. Çünkü Percy'nin gölgesi zihnimde çok büyük bir yer kaplıyordu. O ve onun beni nasıl incittiği ve bir kez daha incinme korkusuydu. Ve kendimdi. Son birkaç yıldır bir yerlerde kendimi ve onu yeniden bulmaya başladım. Ve artık ondan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum.

Ama Isaac, Percy değil.

Isaac, Percy değil.

Bir yıl önce olduğum kişi de değilim. Manhattan'a giden taksi gibi, bir zamanlar evim dediğim yere hızla geri dönerken, geçmişi bırakmak mümkün. Sadece bir anı olarak kalmasına izin vermek ve yeni bir gelecek yaratacak kadar cesur olmak.

OceanofPDF.com

SOPHIA

Şehir çıplak ayakla yürümek için biraz fazla soğuk. Havadaki ısırik neredeyse acı veriyor ama aynı zamanda enerji veriyor, Marisol'le az önce yaptığım tenis dersinden sonra beni serinletiyor. Sağ kolumdaki kaslar ağrıyor ve kolum yanımda ağırlaşıyor.

Keyifli bir buçuk saat boyunca, hayatın geri kalanı kaybolup gitmişti ve sadece ben, ter ve gelişimin heyecanı vardı. Sonbahar havasını içime çekerek birkaç derin nefes alıyorum. Sweatshirt'üm çok sıcak, tenis eteğimin altındaki çıplak bacaklarım ise çok soğuk geliyor.

Sinirlerim, alışılmadık ve istenmeyen bir şekilde, midemde nabız gibi atıyor. Artık beynim bana doğru hızla gelen bir toptan başka şeylere odaklanabildiğine göre, tekrar ona dönüyor.

Bir karar verdim.

Bu gece duşumu alıp akşam yemeğimi yedikten sonra bir taksiye atlayıp konuşmak için Winter Hotel'e gideceğim. Ona ileride nasıl bir yol izleyeceğimi bilmediğimi ama denemek istediğimi söyleyeceğim. Onunla birlikte.

Bloğuma döndüğümde bacaklarım ağrıyordu. Duşa girip ılık suyun ağrıyan kaslarımı yumuşatması için sabırsızlanıyorum. Gündüzleri lobide çalışan kapıcıya başımla selam veriyorum.

"Bayan Bishop," diyor. "Bir dakika lütfen. Az önce size bir mektup getiren bir adam vardı."

Duraksadım. "Elden teslim mi?"

"Evet. Görelim.... İşte burada." Zarfı uzattı. Üzerinde adımın yazılı olduğu isimsiz beyaz bir zarf.

"Teşekkürler."

"Her zaman," diyor. "Umarım bugün harika bir oyun oynamışsınızdır."

"Elbette. Teşekkür ederim, Jerry." Mühürlü zarfı yırtıp açmadan önce zar zor asansöre ulaştım. İçinde el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Sophia,

Bizimle işim bitmedi. Çünkü bir biz vardı tatlım ve bu parçası olduğum en iyi bizdi. Seninle bir daha iletişime geçmememi söylemiştin. Eğer hala istediğin buysa, buna saygı duyacağım ve bir daha yapmayacağım. Ama eğer bir parça bile şüphe duyuyorsan... geleceğimizin yazılmamış seni ikna etmeme izin ver. Sana hiçbir yönde baskı yapmayacağım. Birlikte inşa edeceğimiz şey bizimdir ve bence harika bir şey olabilir.

Bir keresinde kimsenin kim olduğumuzu bilmediği ve geçmişin her köşede saklanmadığı yerlere istediğini söylemiştin. Keşke dinleseydim. Ama şimdi seni duydum ve beni orada bulacaksın. En sevdiğin ramen'de olacağım. bu hafta her gece. Konuşmak istersen bana gel. Isaac

Ramen yeri.

Sadece yanından geçip gitmiştim. Her zaman önünden geçerim. Mutfak dolabımın iç kısmında menüsü ve telefonumda kayıtlı paket servis numarası var.

Lobide dönüp duruyorum.

"Her şey yolunda mı?" Jerry soruyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum, adımlarım hızlanıyor.
"Sadece bir şey unuttum. Sonra görüşürüz!"

Binamın kapısı arkamdan kapanıyor ve sonra yarı koşar adımlarla sokağa çıkıyorum, geldiğim yere geri dönüyorum, hala terli tenis kıyafetlerimle. Kolumdaki akıllı saatim vızıldıyor. Egzersiz başladı.

Tanıdık pencerenin önünde duruyorum. Katlanır sandalyeler küçük iç mekânı dolduruyor ve orada, köşede, küçük masa için fazla uzun bir adam oturuyor. Dizüstü bilgisayar açık ve telefonu kulağının altında.

Telefonun diğer ucundaki kişiyle sakın sakın konuştuğunu görebiliyorum. Yanındaki açılır kapanır sandalyede takım elbisesinin ceketi asılı, düzgünce arkaya doğru örtülmüş.

Onu görünce göğsüm sıkışıyor.

Başını sallıyor, sonra diğer hattaki kişinin söylediği bir şey üzerine tekrar başını sallıyor. Dudaklarının oynadığını görebiliyorum. Sonra kafasını kaldırıp beni görüyor.

Küçük bir el sallıyorum.

Birkaç kelime daha söylüyor. Kirli camdan onları okuyabiliyorum. Seni sonra ararım.

Kapıyı iterek açıyorum ve yukarıdaki küçük zil çalarak geldiğimi haber veriyor. "Merhaba."

"Sophia," diyor. "Sen geldin."

"Notunu yeni aldım. İşten sonra bazı ayak işleri yaptım ve sonra tenis oynadım. Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Özellikle değil," diyor.

"Bu bir yalan," diye bir ses duyulur. Amy kocaman bir sırtışla tezgâhın arkasında duruyor. "Bu hafta her gece burada oturup çalışmam için bana aptalca bir para ödedi. Bütün dükkânımı kiraladı!"

Kaşlarım kalktı. "Sen mi yaptın?"

"Tazminat alması adil olur."

"Doğru," diyor Amy memnuniyetle. "Her zamanki siparişinizi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler, henüz değil... her neyse. Sadece onunla konuşmak için buradayım."

"İyi karar," diyor. "Kendine yakışıklı bir tane bulmuşsun."

Kıkırdıyorum. "Teşekkürler."

Tekrar başını sallıyor ve tezgâhın yanından bir bez parçası alıyor. "Ben arkada olacağım. Dinlemeyeceğim, söz veriyorum."

"Teşekkürler," diyorum.

Isaac'in sesi ölçülü ve kararlı, ama içinde temkinliliğin izlerini duyabiliyorum. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim ama daha yeni çalıştım. Terden sıırıslıklam oldum."

"Hâlâ harika görünüyorsun," diyor.

"Gerçekten... pardon, burada olduğuna inanamıyorum."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Evet. Haddimi aştıysam özür dilerim. Haddimi aştıysam özür dilerim, tarafsız bir zeminde buluşmanın iyi olabileceğini düşündüm... neyse. Kalıp konuşmak ister misin?"

Karşısındaki sandalyeyi çekiyorum. Küçük restoranın havası gerginlikle doluydu. "Evet. Teşekkürler."

"Bunu en iyi nasıl yapacağımı merak ettim" diyor. Ellerini masaya dayamış, geniş sırtları ve uzun parmakları vinilin üzerinde uzanıyor. "Sana bir mektup yazmayı ya da resmi kanallardan bir e-posta göndermeyi düşündüm ama bu anlaşmamızı ihlal etmek olurdu. İşin içine zevk karıştırılmamalı."

"Evet," diye mırıldandım. "Winter ve Exciteur ayrıdır."

"Öyle. Seni aramayı ya da mesaj atmayı düşündüm. Ama..." Başını sallıyor. "Geçen sefer bana seni yalnız bırakmamı söylemiştin."

"Tanrım, geçen sefer çok şey söyledim. Öyle demek istemedim." "Öyle olmadığını , ama her ihtimale karşı bunu onurlandırmak istedim. yaptı."

"Demek bunu sen yaptın. Ramen," diyorum, duvardaki çerçeveli resimlere, neon ışıklara bakarak.

"Evet. Buraya birlikte geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" "Elbette hatırlıyorum."

"Seni eve bırakmamam gerektiğini biliyordum. Seni içeri kadar takip etmemeliydim. Dudaklarının benimkilerde nasıl hissettirdiğini, o eteğin içinde ne kadar dikkat dağıtıcı bir çekiciliğin olduğunu ya da birlikte ne kadar iyi oynadığımızı düşünmemeliydim."

Yanaklarım kızardı. "O öğleden sonra seni evime davet etmemem gerektiğini de biliyordum."

"Hayır," diyor sessizce, "yapmamalıydın. Ama yaptın."

"Evet." Birlikte duş almıştık, elleri vücudumdaydı, Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve bir tenis maçından çok daha büyük bir şey başlattım.

"Sophia," diyor. "Seninle tanışmadan önce uzun birkaç yıl geçti ve bunların her birinde yalnızdım. Son ilişkimde, nişanlıyken bile tek başımaydım. Gerçek bir ortaklık değildi. Ve sanırım ben hep bunu tercih ettim. Sanırım kimseyi tam olarak içime almamak her zaman daha güvenli olmuştur. İşime ve başkalarının benden ne olmamı istediğine odaklanmak.

"Beverly ile zaman geçirmemin bir nedeni de buydu. Kendi kendini yok ediyordu, kolaydı ve güvenliydi. Çünkü onun bana hiç ihtiyacı yoktu. Benim de ona hiç ihtiyacım olmadı. Sadakatsizliğine yardım ettiğim için özür dilerim. Seni incittiği için üzgünüm Sophia ve bunu sana hemen söylemediğim için de üzgünüm. Ama en çok da benim hakkımda kötü düşünmene neden olduğum için üzgünüm."

Kelimeler üzerimden ve içimden akıp geçti. Onu bu plastik masada otururken gördüğüm andan beri içimde gergin olan bir şeyi yatıştırdılar.

"Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaparız," diyorum. "Benim verdiğim tepki... geçmişim yüzünden oldu."

"Biliyorum," diyor usulca. "Bunu tahmin etmeliydim."

Başımı salladım. "Her şeyi önceden tahmin edemezsin. Ben sert tepki verdim... Seni dinlemedim Isaac ya da nedenlerini. Aldatıldıktan sonra sen de incinmiştin. Dinlemeliydim."

Gözlerini kapatıyor. Koyu renk kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde yayılıyor ve kirli sakalları çenesinin keskin çizgisini izliyor.

"Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeydi."

Boğazım düğümleniyor. "Isaac..."

"Bunun için çalışmaya hazır olduğumu bilmeni istiyorum. İstedğin kadar yavaş gitmeye. Beklemeye. Seni bir daha asla bir partiye ya da yardıma davet etmeyeceğim, eğer bir ömür boyu yeteri kadar partiye katıldığını hissedersen."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Percy'ye aşık değilim."

Gözlerinde ve net bir inançsızlık var ve nehir kenarındaki patlayıcı konuşmamızdaki sözlerini hatırlıyorum. "Değilim," diyorum tekrar.

"Ama o gece, Salt'ta olduğumuz zaman. Bize hamilelikten bahsettiklerinde..."

"O anda pek çok şey hissediyordum ama inanın bana kıskançlık değildi. Daha çok onda kendimi görüyordum ve boşanma hiç olmasaydı nerede olabileceğimi düşünüyordum. Ve bu, her zaman başarısız olduğumu hissettiren hassas bir noktaydı. Percy ve annesi çocuklarla ilgili imalarda bulunmayı severdi ama ben henüz hazır değildim."

Altımdaki el benimkini kavramak için dönüyor. "Ne demek istiyorsun?" diye açıkça soruyor.

"Kariyerime odaklanmak için çocukları beklemek istedim. Dürüst olmak gerekirse, kendimi ne zaman hazır hissedeceğim konusunda hâlâ emin değilim. Otuz üç yaşındayım. Hazır olmam gerekmez mi?"

"Zaman çizelgesi yok," diyor ve sesinde sert bir ton var. "Her şeyi kendi hızınızda yaparsınız."

İç çektim. "Evet. Bana bunu istemem gerektiğini, hayatımı olduğu gibi sevdiğim için aptal olduğumu ve onları hayal kırıklığına uğrattığımı hissettirdiler. Percy'yi hayal kırıklığına uğrattıyordum."

"Brown'lardan nefret ediyorum."

"Onlar geçmişte kaldı. Ciddiyim, biliyorsun. O gece hissettiğim üzüntü... Scarlett olmak istediğim için değildi. Tanrım, Percy'den çocuk yapmadığıma ne kadar memnunum biliyor musun? Ondan asla kurtulamazdım!"

Isaac başını sallıyor. "Ucuz ."

"Ama bu tamamen hatalı olduğun anlamına da gelmiyor," diyorum. "Bu konuda dürüst olmalıyım."

Koyu renk gözleri keskinleşir. "Öyle mi?"

"Ona aşık değilim," diyorum, "ama peşimi bırakmıyordu. Anılar tarafından. Ve seni onunla kıyasladım. Özür dilerim. Bu sana karşı adil değildi."

"Anlıyorum," diyor.

"Bu doğru değildi ama korkuyordum. Fark ettiğimden, kelimelere dökemediğimden çok daha fazla korkuyordum. Ve buna cevabım her zaman kaçmak oldu."

"Neden ?"

"Hepsi. Tekrar kapana kısılmış gibi hissetmek. Kendimi... kendimi asla yeterli görmeyen bir adamı seviyormuşum gibi hissetmek. Başarısız olduğumu hissetmek. En önemlisi de tekrar incinmekten korkuyorum. Geçen yılı asla tekrar yaşamak istemiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve elimi iki eliyle birden kavıyor. "Yapmayacaksın."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. Gözyaşları tehlikeli bir şekilde yakın hissediyorum. "Bunu ikimiz de bilmiyoruz. Ve belki de sorun değil, biliyor musun? Belki de bu hayatın bir parçasıdır."

Elimin onun elinin içinde durduğu yere bakıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Bu iş gerçekten zorlaşabilir, ortalık karışabilir ve Cordelia'dan beri böyle bir olasılıktan hep kaçındım. Ama eğer işler seninle karışıyorsa... Bununla başa çıkabilirim. Hatta bunu isteyebilirim bile."

"Birbirimize çok benziyoruz," diyorum. "Bunu hiç düşündün mü? Çünkü ben düşündüm."

"Evet," diyor sessizce. "."

"Sence bu iyi bir şey mi? Yoksa birbirimize çok mu benziyoruz?"

Gülümsüyor, o orantısız, içten gülümseme. "Bilmiyorum ama tatlım, benim kitabımda bunun pek bir önemi yok. Başka biriyle birlikte olabileceğimi sanmıyorum. Ya sen olursun ya da hiç kimse."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

"Sana baskı yapmak istemiyorum," diyor, "ve bunun baskı gibi göründüğünün farkındayım, ama yavaş gidebilirim. Mesela ben

toplumla ilgili her şeyi bu işin dışında bırakabiliriz. Daha kendimiz çocuk muhabbeti bile yapmamışken çocuklarımızın mirasçı olmasıyla ilgili aptalca bir yorum yapan olursa onu aforoz ederim."

Kıkırdıyorum. "Bunu yapamazsın." "Tabii ki yapabilirim."

"Bir kilise ya da tarikat yönetmiyorsunuz."

Boştaki elini sallıyor. "Onları sosyal çevremden çıkar o zaman."

"Yapamazsın. Ve toplumdan tamamen uzak duramayız, Isaac. Onlar senin ailen, arkadaşların, iş ortakların."

"Küçülebiliyorum," diyor. "Daha basit bir hayat istediğini biliyorum. Daha küçük bir hayat. Bir matematik öğretmeni."

Başımı sallıyorum. "."

"Sophia..."

"Hayır, gerçekten. Sadece korkuyordum, hayatımın son yedi yılını yeniden yaşamaktan korkuyordum ve bununla yüzleşmek yerine yeni sorunlar uydurdum. Ve bunu geçen haftaya kadar fark etmemiştim. Ama ben bir sorun çözücüyüm, Isaac. İşimde her gün yaptığım şey bu. Belki de bunu kendi hayatımda yapmaya başlamamın zamanı gelmiştir." Omzumun üzerinden boş tezgâha bakıyorum, yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. "Bu ramen restoranını seviyorum ama sokağın hemen aşağısında oturuyorum."

"Şimdi biliyor musun?"

"Evet," dedim. "Benimle eve gel."

Gülümsüyor. "Bilmiyorum, burayı bugün birkaç saatliğine daha kiraladım..."

"Isaac."

"Tamam o zaman." Masadan kalkıyor ve ben kollarına giriyorum. Kollarını bana doluyor ve kolonya, sabun ve kendisi gibi kokuyor. Hepsini içime çekiyorum.

"Bishop," diye mırıldanıyor. "Eğer çok fazla olursa, herhangi biri, işim, bir parti, birinin yorumları... bana söyle. Ben senin tarafındayım, biliyorsun. Sadece senin tarafındayım."

Gözlerimi arkalarındaki yanmaya karşı kapatıyorum. "Ben de seninkindeyim," diyorum. "Tamam mı? Setleri birlikte oynuyoruz."

Kıkırdıyor. Ses, bastırdığım göğsümde yankılanıyor. "Yapıyoruz," diyor, "ama bunu yaparken bu kadar ateşli görünürken konsantre olmak zor."

Gülüyorum. "Çok kalın konuşuyorsun."

"Sadece dürüst oluyorum." Boştaki eli belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru daha sıkı çekiyor. "Söylesene, bu tenis eteğinin içinde de o küçük şortlardan var mı?"

Arkama yaslanıyorum ve onun parlak koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Benimle eve gel," diyorum, "öğrenmene izin vereceğim."

OceanofPDF.com

SOPHIA

Bir ay sonra

"Yeni bir Salt açacaklar," diyor Isaac. Yatağımın başucuna yaslanmış, iki yastıkla desteklenmiş ve kucağında New York Globe var. "Brunch'a odaklanan bir yer mi? Tanrım."

Kitabımı bıraktım. "Brunch hayranı değil misin?"

"Hayır, başkalarının sevdiğini anlasam bile."

"The Ivy'nin Pazar brunchları efsanedir," diyorum.

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Öyleler, değil mi?"

"Kesinlikle. Yani kazanç sağlayabilirsin ama zevk alamazsın?"

Isaac elini Milo'nun çizgili sırtında gezdirmek için aramıza uzanıyor. Kedim yan dönüyor ve zevkle geriniyor, patileri örtüyü yoğuruyor.

"Evet," diyor. "Bu sadece iyi bir iş. Ama bana hiç cazip gelmedi. Günün çok büyük bir bölümünü alıyor. Kahvaltı değil ama öğle yemeği de değil, akşam yemeği de değil. Tüm programımı altüst ediyor."

"Belki de Pazar günleri hiç program yapmamak içindir?"

Gülümsüyor ve sıcak bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. Üzerimde, bize kahve yaptığımda komşularımın gözüne batmamak için attığı düğmeli bluzu var. "Şey," diyor. "Genelde değil, ama eğer böylelerse? Bunu kabul edebilirim."

Başımı yastığa koyup onu izliyorum, çıplak göğüslü, kırpık saçlı ve burada, dairemde. Dün gece geç saatlerde Los Angeles'tan uçmuş ve havaalanından doğruca buraya gelmişti. Programlarımızı birbirine uydurmak pek kolay değil ama başardık. Geçtiğimiz ay hayatımın en güzel aylarından biriydi.

"Jenna ve Toby'ye Cuma günü söyledim," diyorum.

Kıkırdıyor. "Gelmiş geçmiş en kararsız insanlar olduğumuzu mu düşünüyorlar?"

"Muhtemelen," diyorum. "Ama garip bir şekilde benim adıma mutlular."

"Garip bir şekilde mi?"

"Belki tuhaf değil ama insanların ilişkinize bu kadar yatırım yapması yeni bir his."

Isaac kara bir kaşını kaldırıyor. "O hissi bilirim."

"İnsanlardan da yorumlar alıyor musun?" "Evet, bazı çalışanlarım da dahil."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Andrew daha mutlu göründüğümü söyledi."

"Aman Tanrım." Başımı yastığa gömdüm. Andrew'a birkaç gün önce söylenmişti ve Winter Corp'taki bağlantım olarak, patronuyla çıktığımı bildiğini bilerek onunla şimdi konuşmak garipti.

Isaac gülüyor ve yatakta kayıyor. Milo yayıldığı yerden kalkıyor ve ikimize de kötü kötü bakıyor. Kuyruğunu havaya kaldırarak yatağın ayak ucuna doğru ilerliyor ve muhtemelen daha az insanla dolu bir yer bulmak için atlıyor.

"Uh-oh," diyor Isaac.

"Kendine gelecektir," diyorum. "Çene kaşımayı çok seviyor."

Isaac elini gömleğimin altından geçirip çıplak kalçamın kıvrımını buluyor. "Andrew'a söylediğimde ne dediğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Benim için en iyisini dilediğini ve bunun ileride bir soruna dönüşmesinden hiç endişe duymadığını söyledi. Dedi ki

güvenebileceği bir şey varsa, o da şirketi ilk sıraya koymamdır."

Kıkırdıyorum. "Patronunu tanıyor."

"Evet ama ilk aklıma gelen aynı şeyin senin için de geçerli olduğuydu."

Elimi saçlarının kalın ve kısa tellerinde gezdiriyorum. "Evet, sanırım bu birbirimiz hakkında asla endişelenmemize gerek kalmayacak bir şey."

"Birçoğundan biri." Isaac yaklaşıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Birkaç uzun, tatlı dakika boyunca öpüşüyoruz, elim sürekli saçlarında dolaşıyor.

"Mmm," diyor. "Bunu yapmana bayılıyorum."

Parmaklarımı ensesinde sıkıyorum. "Bu mu?"

"Evet."

Onu tekrar öpüyorum, diğer elimi de karışıma ekliyorum. Saçları parmaklarımın arasında ipeksi bir his uyandırıyor. "Bak," diye mırıldanıyor, "ne kadar amatörce davranabiliyoruz."

Kıkırdıyorum. "Bu bizim güçlü yanlarımızdan biri."

Beni üstüne çekti. Bir bacağımı iki yanına koyuyorum ve ellerimin kaslı göğsünde ve karnında gezinmesine izin veriyorum. Gömleğimin düğmelerini teker teker çözmeye başlıyor, gözleri karanlık. "Tamam, kesinlikle planlanmamış Pazar günlerinin hayranıyım."

Gömleğinin beyaz ketenini kenara iterek beni ona gösteren geniş ellerine bakıyorum. "Öğlen bir randevumuz olduğunu sanıyordum."

"Geç kalabiliriz," diye mırıldanıyor.

"Geç mi kaldın? Sen kimsin ve erkek arkadaşına ne yaptın?"

Yüzüne çarpık bir gülümseme yayılıyor. "Erkek arkadaş." "Artık öyle değil misin?"

"Evet," diyor ve gömleğimi omuzlarımdan itiyor. "Tanrım, harikası."

"Teşekkür ederim. Biliyor musun, ben de senin görünüşünü çok beğeniyorum." "Bunun için şükürler olsun." Beni aşağı çekti ve ben üzerine uzandım, çıplak göğsüm onunkine değdi. "I

çok uzun zamandır birinin erkek arkadaşı olmamıştım."

Kıkırdıyorum. "Benim de uzun zamandır bir erkek arkadaşım olmadı. Kulağa biraz..."

"Lise mi?"

"Sanırım 'ortak' diyebiliriz."

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor. "Ne istersen," diyor, "sana benim diyebildiğim sürece."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "O kısım belli."

Araba, bir asır önce çok popüler olan Art Deco tarzında inşa edilmiş yüksek bir binanın önünde yumuşak bir şekilde durur. Winter Hotel'den sadece birkaç blok ötede, ağaçlarla çevrili bir sokakta.

Dışarıda bizi bekleyen bir kadın var. Sivri topuklu ayakkabılar , saçlarını düşük topuz yapmış ve onun zırhına bürünmüş bir profesyonel gördüğümde tanıyorum. Isaac'ın emlakçısı. Bize büyük lobiye ve gülümseyen kapıcıyı geçip binaya girmemizi gösteriyor.

Isaac'e "Bunu Kış'la kıyaslama," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve elime uzanıp parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Yapamam, yoksa asla hareket edemem."

Emlakçı bize on beşinci kattaki boş dairenin kapısını açıyor. "Yeni eviniz olabilecek yere hoş geldiniz!" diyor neşeyle.

Koyu renkli ahşap zeminler, tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla aydınlanan güzel bir oturma odasına uzanmaktadır. Koridordan ikinci kata çıkan merdiven bulunmaktadır.

"Sen ne düşünüyorsun?" Isaac soruyor. "Satın almadan önce fikrini almak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor. "Fikrinize güveniyorum."

Ciddi olduğunu, baskı yapmadığını biliyorum. Bana taşınmamı söylemiyor. Sadece hayatıyla ilgili kararlarını benimle paylaşmak istiyor, tıpkı benim de onunla istediğim gibi.

Ortak olmak için.

"Bayıldım," diyorum. "İş için otele yürüme mesafesinde, bu yüzden uygun."

"Evet, bu bir zorunluluktur."

"Ev ofisi için yer var mı? Bence buna ihtiyacın var."

Sesinde bir gülümseme var. "Evet, var."

"Kaç yatak odası var?" "Dört."

"Güzel, güzel," diye mırıldandım. "Bence lacivert koltuklarını alıp buraya koymalısın. Tam uyum sağlarlar. Birini buraya, diğerini de şuraya koyabilirsin. Böylece hem kitap okuyabilir hem de manzarayı görebilirsin. Bence bu hoşuna gider. Ve ben de, bilirsin, ziyarete geldiğimde."

Kollarını bana doluyor, beni ön tarafına doğru kucaklıyor. Göz ucuyla emlakçının başka bir odaya girdiğini görüyorum. Usulca bizi yalnız bırakıyor. "Zihnin hızlı çalışıyor," diyor.

Başımı salladım. "Bu senin için gerçekten iyi olabilir. Bu odayı ve bu manzarayı sevdim. Sen seviyor musun?"

"Evet."

"Otelden taşınmak istediğine emin misin? Bir parçan bile tereddüt etmiyor mu?" Kollarında dönüyorum, gözleriyle buluşmak istiyorum.

"Eminim," diyor. "Hayatımın büyük bölümünde şirket ve miras için yaşadım. Ve bu asla... Sophia, bu benim için önemli olmaktan asla vazgeçmeyecek."

"Biliyorum," diyorum. "Bunu anlıyorum."

"Her zaman hayatımın bir parçası olacak. Uğruna çalıştığım, yapmak istediğim şey olacak... yani, şirket kime miras kalırsa kalsın, onu mümkün olan en iyi şekilde bırakmak istiyorum." Gözlerinde sertlik, yaptığı işten gurur duyma ve daha iyisini yapma dürtüsü parlıyor. Daha iyi olmak için.

Sanırım ona çok aşığım.

"Ama uğruna yaşadığım tek şey bu olamaz. Her şeyim olamaz. Ve sanırım bunun dışında, bir süreliğine benim olan değil, sadece bana ait olan bir şeye sahip olmamın zamanı geldi."

"Bunun harika bir içgörü olduğunu düşünüyorum."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ayrıca, emlak her zaman iyi bir yatırımdır."

"Her zaman," diye kabul ediyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Bana evin geri kalanını göstermek ister misin? Merdivenlerin tepesinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet." Ama hareket etmiyor, elleri hâlâ belimde duruyor. "Teşekkür ederim."

"Her zaman, ama ne için?"

"Burada olduğun için. Sen olduğun için." Sesi düşer. "Ve tekrar deneyecek kadar cesur olduğun için."

Ellerim hâlâ göğsünde. "Isaac..."

"Tatlım, seni seviyorum. Haftalardır seviyorum ve muhtemelen çok daha önce de seviyordum. Sadece bunu henüz kendime itiraf etmemiştim."

"Oh," diye nefes alıyorum.

Eli yanağımı okşuyor. "Sadece bilmeni istedim. Bu bir baskı değil ve bunu senden bir şey bekleyerek söylemiyorum. Ama dün eve dönerken uçakta düşünebildiğim tek şey buydu ve sana söylemem gerektiğini biliyordum."

Ellerimi boynunun arkasına kilitledim. Kendimi sıcak hissediyorum, sanki güneş ışığı vurmuş gibi. "Ve sen her şeyi yüzde yüz ve yüzde on yapıyorsun."

Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Bu doğru."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Buna uzun süre direndim... ve düştüğümü ilk fark ettiğimde dehşete kapıldım. Ama bu seni daha az sevmeme neden olmadı. Ben her şeyi çözerken yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ve her zaman öyle olacağım."

EPILOG

OceanofPDF.com

Marmont Manor Oteli'ne giden uzun, çakıllı araba yolundan yukarı çıkıyorum. Bu seyahatimiz, Connecticut'ta bir gölün yanında güzel bir şekilde konumlanmış ve ağaçlardan başka hiçbir şeyle çevrili olmayan bu spa ve tatil köyüne yaptığımız beşinci seyahat olacak.

"Doğum günü hafta sonu başlasın!" Sophia yanımda bana sıcak bir bakış atarak anons ediyor.

Başımı sallıyorum. "Doğru," diyorum. "Yippie."

Kıkırdıyor. "En azından bu yıl sadece ikimiz olacağız." "Oh, bundan kesinlikle keyif alacağım," diyorum. Sophia iyi bir parti vermeyi sever ve geçen yıl benim kırkıncı yaşım için bir parti düzenlemişti. Her adımda direnmişim ama sonunda müthiş bir partiye dönüşmüştü. Hiç umursamamıştım.

Özellikle de birkaç ay sonra ona sürpriz bir otuz beşinci yaş günü partisi vermek için bana mükemmel bir neden vermişken.

Arabada öne doğru eğiliyor ve ağaçların arkasında görünen kulübe tarzı güzel oteli izliyor. "Buraya gelmenin eve gelmek gibi hissettirmeye başlaması delilik mi?"

"Hayır," diyorum. "Gerçek evimiz bunu söylediğini duyunca gücenecek olsa bile."

"Misafir banyosu tadilatı yüzünden bana ne kadar acı çektiğini düşünürsek, çekmesi umurumda değil."

"Sert," diyorum ama gülümsüyorum. Şu anda birlikte sahip olduğumuz daire -tüm i'lerin noktalı ve t'lerin çapraz olduğu, her iki taraf için de avukatların dahil olduğu bir sözleşme imzalandı- bir rüya. Ama aynı zamanda eski ve hatırı sayılır miktarda tadilat ve rötuşa ihtiyacı var.

Aslında Sophia'nın benim evime taşınmasını konuşmuştuk. Ama günün sonunda, gerçekten bize ait olan bir dairede birlikte yaşamamız onun için önemliydi. Ve sonra daire bizi buldu. Bir aile dostumuz satıyordu, on dokuzuncu yüzyılın sonlarından kalma pek çok detayı olan güzel bir dubleks.

Tek uyarı? Eski sahipleri burayı yenilemek için kollarını bile kıpırdatmamışlar.

Yaklaşık bir yüzyıl içinde.

"Acı ama gerçek," diyor Sophia emniyet kemerini çözerken. "Eğer müteahhidimiz olmasaydı, bu noktaya hiç gelemezdik."

Arabayı park ettim. "Ve eğer sen olmasaydın," diyorum, "tadilatla bu kadar ilerleyemezdik. Evin yarısı tamamlandı bile ve bu senin sayende oldu."

Sırıttıyor. "Elimde değil. Proje yönetimi benim işim ve tutkum."

"Bayıldım," diyorum. "Tüm hayatımı yöneten proje, lütfen." Ellerini birbirine sürtüyor. "Oh, planlıyorum!"

Ana kabinde check-in yapıyoruz ve personel bizi isimlerimizle ve geniş gülümsemelerle karşılıyor. Artık bizi tanıyorlar. Sophia bizi her zamanki odamıza götüren görevliyle sohbet ediyor. Ona tenis kortunun tüm öğleden sonra ücretsiz olduğunu ve sonrasında spa alanını bizim için iki tam saatliğine ayırdıklarını söylüyor.

Bu hafta sonunu burada geçirmeyi teklif etmiştim ama doğum günümü kutlamak onun önceliği idi, benim değil... çünkü bizim için planladığım farklı bir şey var.

Otel odasında Sophia ceketini silkiyor ve bavulunu açıyor. Çantasını karıştırırken onu izliyorum.

tenis elbisesi. "Hazır mısın?" diye soruyor, pantolonunun fermuarına uzanırken.

Kapalı otel kapısına yaslanıyorum. İki buçuk yıl sonra onu izlemek hiç eskimedi. Sadece daha iyi oldu. Hiç böyle bir yakınlık görmemiştim. Her birimiz diğerinin nasıl düşündüğünü biliyor, ona tamamen saygı duyuyoruz.

Bu gerçek bir ortaklık. "Isaac?" diye soruyor.

"Özür dilerim," diyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. "Ben hazırlanayım."

Gülümsemesi yumuşuyor. "Yoğun birkaç hafta oldu," diyor.

"Öyle de denebilir," diye mırıldandım. Yeğenim erken gelmişti ve hayatının ilk bir buçuk haftası boyunca hastaneden çıkamamıştı. Sonunda sağlık raporu verilene kadar uykusuz bir Summer ve yıpranmış bir Anthony ile orada kalmıştı.

"En azından artık iyi olduğunu biliyoruz," diyor Sophia. "Geçen hafta onu gördüğümüzde ne kadar küçük olduğunu hâlâ unutamıyorum. Yani, biliyor olmalıydım, çünkü Mia da bir zamanlar bu kadar küçüktü." Sütyeninin klipslerini açıp yana doğru fırlatıyor. Kendi gömleğimin düğmelerini açarken bile gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Ama bence muhtemelen unutuyorsun. Sadece o kadar küçükler."

"Öyleler," diye katılıyorum, kendi egzersiz kıyafetlerimi çıkararak. "Gerçi Emilia, Theo'nun doğduğunda olduğundan daha küçük."

Sophia spor sütyenini bağlar. "Yakında kendine gelir. Şu anda evde ve doktorlar her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Summer sonunda biraz uyuyabilecek. Harika olacaklar." Bana gülümsüyor. "Sonunda sıra bize geldiğinde ne kadar korkacağımı düşünüyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bunu çok düşündüm."

"Yaptın mı?"

"Evet."

Gelip bacaklarımın arasında duruyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Uzun zamandır denemediğimizi biliyorum," diye mırıldanıyor. "Ama Summer'ın görmek bile... sonrasında Emilia'ya sarılmak buna değiyor olmalı. O kesinlikle öyle düşünüyor!"

Ona gülümsüyorum, kendi hayatımdan daha çok değer verdiğim bu kadına. "Sadece senin acı çekmen fikrinden hoşlanmıyorum," diyorum. "Buna değer ya da değmez."

Sophia kaşlarını kaldırıyor. "Benim de bu fikre çok sıcak baktığımı söyleyemem, ama ne için gerçekten heyecanlıyım biliyor musun?"

"Evet," diyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Bir bebek."

Başını sallıyor, gülümsemesi genişliyor. "Sadece hayal et," diye fısıldıyor.

Onu iyice ve yavaşça öpüyorum ve ellerimi beline yerleştiriyorum. Bunu hayal etmek hiç de zor değildi. Çocuk sahibi olmayı uzak bir ihtimal olarak görürken, şimdi çok istediğim bir şey haline gelmişti.

Ve hepsi onun yüzünden.

Spa'ya gitmeden önce bir saat birlikte tenis oynuyoruz. Daha önce hiç önemsemediğim bir şeydi, hiç zamanım olmadı ama ısıtılmalı havuzda yüzmek ağrıyan kaslara iyi geliyor. Saunayı kullanmak ve jakuzide demlenmek de öyle.

Sophia sıcak suyun içinde yanımda dinleniyor, saçları omzuma değecek şekilde ıslanmış. Gözleri kapalı ve ben onun tanıdık yüz hatlarına bakıyorum, Ocak ayında Barbados'taki Winter Resort'a yaptığımız geziden kalma hafif bir bronzluk var teninde

Rahatlamış görünüyor. Güzel, tanıdık ve benim sanırım. Ve bunu farklı bir şekilde yapmayı planladığımı biliyorum. Akşam yemeğinde, romantik ve özel olması gerekiyordu, yanımda getirdiğim kadife kutu masanın üzerine itilmişti.

Ama burada otururken, göl manzarası ve o yanımdayken, bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu geleneksel bir yol. Percy de böyle evlenme teklif etmişti. Yüzüğü Manhattan'da bir restoranda tatlının içine saklamıştı.

ve tek dizimin üzerine çökmüştüm, bütün restoran alkışlıyordu ve Sophia mahcup olmuştu. Cordelia'ya da böyle evlenme teklif etmiştim.

Ne düşünüyordum ki, bunu bir restoranda da mı yapsaydım?

Sophia ve ben farklıyız. En başından beri bana geleneklerden kopmanın güzel bir şey olabileceğini öğretmişti.

"Phoenix'teki yeni otelinizi düşünüyordum," diyor Sophia. Sesi yumuşak, biraz da hülyalı ve benim plan yapmamı kesiyor. "Şu imar meselesi var ya? Bence yapabilirsin-"

"Şu anda işten mi bahsediyorsun?" Ben de öyle dedim.

"Evet. Neden olmasın?" Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. Teni buhardan pembeleşmiş ve onu öpme isteğime direnmek zorundayım. Evlen benimle, diye düşünüyorum. "Bu bizim en sevdiğimiz konulardan biri. Geçen hafta projemde bana yardım ettin ve bu iyiliğinin karşılığını vermem adil olur," diyor.

Benim vardı, tıpkı onun benimkiyle yaptığı gibi. Artık birlikte çalışmıyoruz. Exciteur'ün Winter'la projesi yolunda gitti ve çok da güzel gitti. On franchise otelinden dördü şu anda çalışır durumda ve bir tanesi şimdiden zarar etti.

"Evet, öyle. Ama spa'nın tamamı bize ait. Bak," diye mırıldanıyorum, onu yanıma çekerek, "şu manzaraya bak. Yapraklar yeni açmış."

"Bu çok güzel."

"Öyle," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. Yüzüğü buraya getirmeliydim. Bornozumun cebine koymalıydım. Ama sonra tekrar, neye benzediğini zaten biliyor.

Birkaç ay önce ona evlenme teklif etmiştim. Suyu test etmek içindi, çünkü daha önce eşit olmayan bir ilişki yaşadığını biliyordum ve onu tekrar zor durumda bırakmak istemedim. Asla varsayımda bulunmak ve baskı yapmak istemedim. Biz ortağız.

Konuşma açık ve dürüsttü ve bitmeden önce ağlamıştı. Evlenmemizi istiyorum, demişti. Bir gün.

Yine de teklif edeceğim, ona söylemiştim. beklemediğin bir anda.

Son birkaç aydır bundan şüpheleniyordu. Hatta birkaç kez, özellikle Barbados'ta, sahilde gün batımının aydınlattığı güzel akşam yemekleri yerken tahmin etti. Ama ona söylediklerimde ciddi olduğumu hatırlatmaya devam ettim. Hiç beklemediğin bir anda. Peki ya şimdi?

Bunu beklediğini hiç sanmıyorum.

"Tatlım," diyorum.

Bana doğru baktı. "Evet?"

Bir an için kelimelerimi çıkaramıyorum. Boğazım düğümleniyor ve onun mavi gözlerine bakarak sakinleşmeye çalışıyorum.

Gülümsemesi duraksıyor. "Isaac?"

"Bunu akşam yemeğinde yapmayı planlamıştım," diyorum.

"Oh," diye nefes alıyor, gözleri açılıyor. "Oh."

Etrafımızdaki ılık su, aşağıdaki jet akımları tarafından itilen girdaplı hareketlerle hareket ediyor ve dikkatle hazırladığım tüm kelimeler kayıp. "Sen tanıdığım en komik, en zeki, en parlak insansın. Bilmiyordum... Böyle olabileceğini, ilişkilerin böyle olabileceğini bilmiyordum."

Küçük bir kafa sallıyor. Ben de, diyor ve göğsüm acıyla sıkışıyor.

"Her zaman dinleyeceğim, her zaman burada olacağım... ve söz veriyorum her zaman senin takımında olacağım. Başka kimsenin değil."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Gözleri buğulu bakıyor.

"Bunun bu akşam yemekte yapılması gerekiyordu," diyorum ve bir elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum. "Ama kendime engel olamıyorum. Bunu yapmayı çok istiyorum. Seni seviyorum. Her geçen hafta daha da çok, ne kadar olası görünmese de. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Burada tek dizimin üstüne çökmem..."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. Bundan şüphelenmiştim. Aylar önce bana bir zamanlar maskaraca bir evlilik yaşadığını söylemişti. Gerçek olmamızı istiyorum, demişti.

"Sophia," diyorum. "Tatlım... Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemizi istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Başını sallıyor, önce yavaş sonra daha hızlı, gözleri doluyor. Ama tek kelime etmiyor. Uzanıyorum, elim üst kolunda.

"Evet," diyor. "Elbette, evet." Kollarını boynuma doluyor ve onu kucağıma çekiyorum, vücutlarımız ılık su yüzeyinin altında birbirine karışıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni seviyorum."

Sevinç başımı döndürüyor, altın ışık huzmeleri gibi içime akıyor. "Teşekkür eder misin?" Elim ensesinde duran ıslak saç kütesini kavrarken "Teşekkür ederim" diyorum.

"Bunu burada, bizim yerimizde yaptığın için. Özel olarak yaptığın için. Ben hazır olana kadar beklediğin için teşekkür ederim... Evlenme teklif etmeden önce bana sorduğun için teşekkür ederim." Kollarımda geriye yaslanıyor ve gözleri pırlanta gibi parlıyor, mutluluk gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Sen olduğun için teşekkür ederim. Hayatımı birlikte geçireceğim daha iyi bir insan hayal edemezdim."

Elimi yanağında gezdiriyorum, duygularım konuşmamı zorlaştırıyor. "Yüzük üst katta. Onu yanımda getirmeliydim."

"Akşam yemeğinde takacağım," diyor. Yüzüğün ortasında platin bir bant üzerinde minik mavi safirlerle çevrili bir aile pırlantası var. Aile kasasını açtığımda benimle gelmişti ve bana fikir vermişti. Ortaklar, sanırım. Yıllarca takacağı yüzüğü sevmesini istiyorum.

"Bekle," diyor, "bunu yarınki doğum gününü kutlamaktan kurtulmak için mi yaptın?"

Kıkırdıyorum ve o da göğsüme vurarak beni daha da çok güldürüyor. "Hayır," diyorum. "Bu sadece sen şüphelenmeden bizi buraya getirmek içindi."

"Başardın," diyor, gülümsemesi mutluluk saçıyor. Bu benim en sevdiğim ifade. "Ama yarın garsonların senin için şarkı söylemesinden kurtulacağını sanma."

"Sadist," diyorum.

Gülümsemesi yumuşar. "Konu seni kutlamak olduğunda kendime engel olamıyorum. Sen tanıdığım en iyi insansın."

Saçını geriye taradım. Evet dedi. Kabul edeceğinden şüphelenmiş, ummuş, içten içe biliyor olsam da bu heyecan baş döndürücüydü.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum.

Boş kaplıcada, gölün geniş alanının ve yavaş yavaş batan güneşin önünde iç içe oturarak öpüşüyoruz. Buraya giden yol hem onun için hem de benim için dolambaçlıydı ve çok uzundu. En iyisi on yıl önce tanışmak olurdu. Ama ikinci en iyi şey?

İşte bu, tam burada. Birlikte bir hayat kurmak... ve bu yolda her anın tadını çıkarmak.

OceanofPDF.com

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

OceanofPDF.com

OKUMA SIRASINA GÖRE LISTELENMİŞTİR

New York Milyarderleri Serisi

[Patronun Dışında Düşün](#)
Tristan ve Freddie

[Patron tarafından kurtarıldı](#)
Anthony ve Summer

[Patrona Evet Deyin](#)
Victor ve Cecilia

[Zaman Patronu](#)
Carter ve Audrey

[Patron Süiti](#)
Isaac ve Sophia

Seattle Milyarderleri Serisi

[Milyar Dolarlık Düşman](#)
Cole ve Skye

[Milyar Dolarlık Canavar](#)

Nick ve Blair

[Milyar Dolarlık Av](#)
Ethan ve Bella

[Milyar Dolarlık Nişanlı](#)
Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

[Kara Gözlü Şeytan](#)
Lily ve Hayden

[Buz Gibi Patron](#)
Faye ve Henry

[Red Hot Rebel](#)
Ivy ve Rhys

[Küçük Kasaba Kahramanı](#)
Jamie ve Parker

Standalones

[Kibirli Patron](#)
Julian ve Emily

[Bak Ama Dokunma](#)
Grant ve Ada

[Komşu Milyarder Cimri](#)
Adam ve Holly

[OceanofPDF.com](#)

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

En sevdiği şeyler arasında geniş omuzlu kahramanlar, gece geç saatlere kadar süren sohbetler, çok pahalı şarap ve sizi ayağa kaldıran romanlar var.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için haber bültenine katılın.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.